

KULTURNÍ MĚSÍČNÍK ČECHŮ A SLOVÁKŮ V RAKOUSKU

KLUB

6
červen / červenec
2007
27. ročník

- Fejeton: **Vynálezci se činí / Jindřich Lion**
- Příloha: **Čtení na léto**

***Pohodové prázdniny Vám všem přeje redakce
Kulturního klubu Čechů a Slováků v Rakousku!***

Výstavy a přehlídky:**od 14. 06. 19:00** *Institut tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě*

Po studentech katedry fotografie pražské FAMU se v Českém centru ve Vídni představí studenti druhé nejstarší a počtem studentů (přes 170) i pedagogů (18) daleko největší z šesti českých vysokých škol se specializovaným fotografickým studijním oborem – Institutu tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě. Ten je dnes mezinárodně renomovanou školou, na níž studuje vedle českých i mnoho zahraničních studentů. Výstava je malým nahlédnutím do širokého spektra aktuálních trendů v tvorbě současných studentů a nedávných absolventů. Výstavu zahájil vedoucí ITF prof. Vladimír Birgus.

Vstup volný, omezený počet míst.

České centrum Vídeň, Herrengasse 17, 1010 Wien

do 10. 07. Jaroslav Pulicar (Brno): Augenblicke

Öffnungszeiten: Mo – Frei 8-19 Uhr (außer Ferien)

Galerie auf der Pawlatsche, AAKH, Spitalgasse 2-4/Hof 3, gegenüber Narrenturm

Institut f. Slawistik, 1090 Wien

do 14. 07. Václav Česák: Sochy

pondělí až pátek 13:00-18:00, sobota 10:00-14:00 hod.

Ateliér Jan, Spittelberggasse 7, Wien 7

Kontakt Forum, Kunst Kollegium, Tamara a Jan Brabeneč

Jednotlivé akce:**18. 06. 19:30** *film Wichterle* (režie: Tomáš Kudrna)

Mezinárodní koprodukční portrét významného českého vědce. Film plasticky přibližuje vědci osobnost a sleduje dramatický příběh jeho vynálezu – kontaktních čoček, jež jsou dnes používány více než 100 milióny lidí na celé planetě. Prodej patentů a licencí se mohl stát pohádkově bohatým člověkem. Nesměl by však žít v komunistickém Československu.

Velvyslanectví ČR, Penzingerstr. 11-13, 1140 Wien

24. 06. 10:00 *Jarní veselice Sokola XII/XV*

Zahrada české školy, Sebastianplatz 3, 1030 Wien

24. 06. 17:00 koncert – *Slovenský tanečný kolotoč (Diabolské husle a tanec)*

Predpredaj vstupeniok: od 24. 5. 2007 v ORF RadioKulturhaus, Argentinierstraße 30, 1040 Wien a v Slovenskom inštitúte, Wipplingerstraße 24, 1010 Wien.

Sál ORF RadioKulturhaus, Argentinierstraße 30, 1040 Wien

25. 06. 19:00 *film Jedné noci v jednom městě* (režie: Jan Balej)

Co všechno se může odehrát během jedné noci, v jednom městě? Víte, co se stane, když si člověk přišije cizí ucho? Můžete v noci na Žižkově potkat džina, který splní všemožná přání? Myslíte si, že jsou ještě místa, kde se zastaví čas? Víte, co může narušit vystoupení hmyzího cirkusu, jaké má cíle městský myslivec a co vzrušuje jeho sousedy? Může se přátelít kapr se strohem? Může! V novém celovečerním animovaném filmu s prvky hororu i černého humoru.

Velvyslanectví ČR, Penzingerstr. 11-13, 1140 Wien

14. 09. Slavnostní večer k 70. výročí úmrtí T. G. Masaryka

Připravuje se.

Velvyslanectví ČR, Penzingerstr. 11-13, 1140 Wien

15. 09. 17:00 *Z dějin českých knížat a králů III: Václav IV. a doba husitská*

Akademický spolek a České srdce – ústředí, Slovanská beseda

Program Slovenského inštitútu: www.sivieden.mfa.sk

Slovenský inštitút, 1010 Wien, Wipplingerstr. 24-26,

tel.: 535 057

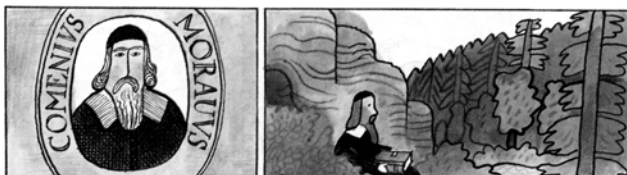
Kunstverein Simonetta – Kulturfabrik

Rohrbacherstrasse 6-7, A-4184 Helfenberg

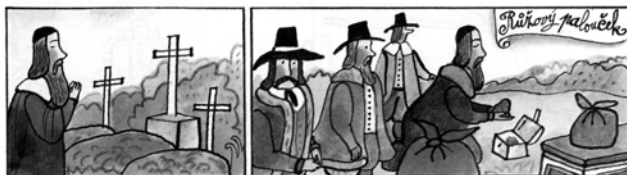
Program červen – září 2007 viz str. 30!

Informace o dalších kulturních akcích naleznete v oddílech *Oznámení a Z české a slovenské Vídně a okolí*.

Redakce upozorňuje, že neodpovídá za změny termínů pořadů jiných organizací a institucí ani za úplnost kalendária. Změna programu vyhrazena.

V době po bitvě na Bílé hoře žil v Čechách moudrý muž Jan Amos Komenský. Jako mnoho vlastenců musel se i on skrývat před zlovůli Habsburků.

Při jedné z morových epidemií zemřela Komenskému žena a dvě děti. Další rána ho stihla, když se pro svou víru a názory musel rozloučit s vlastí.

Jan Amos Komenský psal knihy také o tom, jak učit děti ve škole. Do tehdejší školy chodilo málo dětí a mnohé z nich jen tehdy, když je rodiče nepotřebovali na práci.

A když už do školy přišly, vyučování je nebylo. Nedávaly pozor a učitel se musel víc starat o to, aby udržel pořádek a klid, než vyučovat.

Téměř všemu se musely děti učit nazpaměť, často odříkávaly dlouhé latinské věty, kterým nerozuměly. Když žák neuměl, přišla ke slovu rákoska. Tu měl učitel neustále při ruce.

Komenský chtěl, aby se děti učily snadno a aby je učení bavilo. Na pomoc si vzal obrázky a všechnu látku se snažil vysvětlovat tak, aby ji děti rozuměly.

Brzy se Komenského věhlas roznesl po celé Evropě. Králové evropských zemí ho chtěli získat do svých služeb. Komenský cestoval a pracoval v Uhrách, Švédsku, Polsku a Holandsku.

V cizině s velkým uznáním tiskli jeho knihy. Jan Amos Komenský zemřel v Holandsku. Tak je v cizině pohřben Čech, jemuž se dodnes říká učitel národů.

Vážení čtenáři,

v tomto čísle opět nacházíte přiložené složenky na rok 2007. Zatím zaplatilo poměrně málo čtenářů, domníváme se, že se asi složenky k Vám nedostaly. Prosim, vyrovnejte obratem, opakované zasílání složenek zvyšuje nejen naše náklady, ale znamená i zbytečné pracovní zatížení.

Kvůli citelnému zkrácení dotace Spolkového kancléřství na náš časopis jsme byli nuceni v některých měsících zredukovat Klub na dvojčíslí. V tomto roce nebyla výše dotace na projekt měsíčník Kulturní klub ještě uzavřena, a tudíž jsme od Spolkového kancléřství zatím neobdrželi nic. Proto je Vaše včasné zaplacení příspěvku či abonmá pro nás tak potřebné. Předem děkujeme za pochopení. Těm čtenářům, kteří ještě nezaplatili za rok 2006, budeme posílat složenky a předem se omlouváme těm, kteří mezitím zaplatili.

Asi letos nevydáme prázdninové číslo, je to opravdu naše jediná možnost, jak ušetřit a zajistit číslo zářijové, ve kterém se dozvíte více o připravovaných akcích, jako např. o slavnostním večeru k 70. výročí úmrtí T. G. Masaryka (14. září na ZÚ) či pořadu k Chartě 77. Také Vás srdečně zveme 10. září 2007 v 19:30 do kinosálu českého velvyslanectví na první promítání po prázdninách. V případě nutnosti rozešleme na akce pozvánky.

V příštím čísle našeho časopisu budeme pokračovat ságou rodiny Ringhofferovy a vrátíme se k ohlasům prezentace sborníku Vídeňští Češi 1945-2005, vydané Kulturním klubem a prezentované koncem května na ZÚ. Také Vás budeme informovat o 7. ročníku jazykové olympiády z češtiny a o slavnostním instalování dlaždice významnému hudebníkovi Paulu Polanskému, dlouholetému hudebnímu redaktorovi ORF a blízkému spolupracovníkovi Karla Krautgartnera, proslulého českého jazzového hudebníka z jihomoravského Mikulova, před Krautgartnerovým rodným domem při tradičním jazzovém koncertu na mikulovském zámku. Přineseme také rozhovor s červnovou jubilantkou, učitelkou náboženství a pastorální asistentkou České duchovní služby – oblast Vídeň, paní Pavlou Carmignato a mnoho dalšího.

Omlouváme se, že z časových důvodů nebyly německé texty v oddílu Oznámení přeloženy do češtiny.

Oblíbené čtení na prázdniny, letos zaměřené na děti a mládež, jsme zařadili již do tohoto vydání.

Nezbývá mi než popřát i Vám příjemné prázdniny a hezké chvíle nad stránkami Klubu.

ing. Helena Baslerová

Obsah

Kalendář: červen – září 2007.....	2
Historia – magistra vitae.....	2
Editorial, obsah.....	3
Kultura.....	4
Události.....	9
Fejeton.....	12
Zajímavosti.....	13
Ekonomika.....	15
Humor.....	16, 32
Správy zo Slovenska.....	17
Sokol & sport.....	20
Úvahy & dopisy.....	23
Z české a slovenské Vídně a okolí.....	24
Oznámení.....	28
Informace & inzerce.....	33
Církevní kalendář: červen – září 2007.....	39
Impressum.....	40
Příloha: Čtení na léto.....	I-IV

Upozornění:

Články podepsané autory nebo opatřené značkou nemusí být vždy shodné s názorem redakce. Redakce neodpovídá za obsah čtenářských dopisů. Nevyžádané rukopisy a fotografie se nevracejí. Redakce si vyhrazuje právo krátit a upravovat zaslané články po stránce gramatické i stylistické.

Výstava Evy Fukové

Muzeum Kampa uspořádalo u příležitosti osmdesátých narozenin české fotografky Evy Fukové výstavu její tvorby. Eva Fuková studovala malířství na pražské AVU. V roce 1967 odešla do Spojených států, ale ještě předtím se její díla stala v Čechách známými a byla vydána její monografie (1963). Eva Fuková se zúčastnila řady skupinových výstav a od počátku šedesátých let samostatně vystavovala nejen v tehdejším Československu, ale i v dalších zemích. Po pádu komunistického režimu byl její výtvarný přínos opět zhodnocen a v této souvislosti byla také oceněna tvorbou jejího muže, malíře Vladimíra Fuky. Eva Fuková byla vždy zastáncem nezávislého a svobodného výtvarného projevu, proto se také nikdy s žádným proudem bezvýtku neztotožnila. Experimentální prostor Muzea Kampa je zaměřen spíše na menší výstavy a Eva Fuková zde představila hlavně svoji tvorbu z let padesátých a šedesátých, která přesahuje až do současnosti. (MK)

Retrospektiva Emila Filly

První výstavou uspořádanou po rekonstrukci Jízdárny Pražského hradu je velká retrospektiva Emila Filly, mimořádné osobnosti moderního českého a evropského umění. Spolu se Správou Pražského hradu ji připravila Národní galerie, která vlastní obsáhlý soubor Fillových obrazů, kreseb, grafik i plastik. V Jízdárně Pražského hradu bude otevřena do konce října, od 29. listopadu ji pak uvidí návštěvníci olomouckého Muzea umění.

Retrospektiva Jana Zrzavého

Výstava, kterou připravila Národní galerie, zahrnuje více než 250 děl Jana Zrzavého, obrazy, kresby, ilustrace, scenografické návrhy i grafické listy, s dominující Kleopatrou, k jejíž podobě se umělec opakovaně vracel v rozmezí desítek let. Vidět dílo Jana Zrzavého můžete do poloviny září ve Valdštejnské jízdárně v Praze.

Čech a Slovák vystavovali v Paříži

Společná výstava českého malíře Miroslava Šnajdra a slovenského výtvarníka Milana Lukáče probíhala v pařížské galerii Le Pont. Oba výtvarníci nevystavují ve Francii poprvé, Milan Lukáč dokonce vystavoval ve stejné galerii v roce 2000. Tento slovenský umělec v Paříži také studoval a roce 1990 tam obdržel cenu Paula-Louise Weillera. V současnosti vystavoval Lukáč v Paříži menší plastiky z bronzu a ze železa a také drobnou grafiku. Olomoucký malíř Miroslav Šnajdr představil v Paříži svoje abstraktní kompozice. (MK)

Muzeum profesora Hrona

Profesor, básník, spisovatel a vynálezce Jan Hron se narodil v Metánově 4. června 1840 jako nejmladší syn sedláka Jana Hrona. Po absolvování univerzitních studií v Praze a ve Vídni působil na gymnáziích v Opavě, Jindřichově Hradci a v Hradci Králové. Pro svoji poněkud podivínskou a velmi svéráznou povahu byl předčasně penzionován – v 57 letech. Odpočinek trávil v Praze, kde se také nechal

v 61 letech zapsat na lékařskou fakultu. Po pětiletém studiu přestoupil na práva. V roce 1910 se vrátil do rodného Metánova. V nové muzejní expozici – Kabinetu profesora Hrona v místní části Častrov-Metánov na Pelhřimovsku mohou návštěvníci vidět zcela ojedinělou expozici s interaktivními prvky. Expozice v rodišti Jakuba Hrona Metánovského vznikla na popud pražského osvětového spolku a její slavnostní otevření bylo spojeno se křtem monografie a setkáním metánovských rodáků. (MK)

Nová Portheimka

Před časem byla po opravách nově otevřena známá pražská galerie Portheimka na Smíchově. Galerie Portheimka nyní spadá pod odbor kultury městské části. Cílem radnice je galerii Portheimka, které ještě donedávna hrozilo zániknutí, vrátit její někdejší slávu. Nový provoz galerie byl zahájen vernisáží akademické malířky Ludmily Kaprasové, která je výraznou osobností českého textilního umění.

V galerii Portheimka byla již také instalována zajímavá výstava Muzea hlavního města Prahy s názvem *Město za Újezdskou branou* s podtitulem *Historie města Smíchova ve fotografiích a obrazech*.

„Do budoucna bychom chtěli vytvořit z Galerie Portheimka významnou galerii, která si opět získá své jméno a úctu, kterou si zaslouží. Pokud se toto povede, bude mnohem snazší podpořit projekt týkající se rekonstrukce na její záchranu vzhledem k technickému stavu, ve kterém se nachází,“ uvádí radní pro kulturu Michal Tuček. (MK)

Umění porodit

V pražském Veletržním paláci skončila před nedávnem zajímavá výstava. Třicet výtvarníků zde představilo svůj pohled na jeden z nejdůležitějších okamžiků lidského života – porod dítěte. Výstava nesla název *Umění porodit* a konala se v rámci Světového týdne respektu k porodu. Sochy, obrazy a další artefakty zde představili umělci jako Veronika Bromová, Lenka Klodová, Jaroslav Róna, Milan Cais nebo embryolog Jan Jirásek. Všechna vystavovaná díla spojovalo jediné téma – příchod na svět a umění porodit.

Součástí programu Světového týdne respektu k porodu v Praze ve Veletržním paláci byly i pořady pro školy, konal se zde mezinárodní kongres na téma normální porod a také veletrh Baby expo, na němž se prezentovaly firmy i občanská sdružení. (MK)

Design ve Veletržním paláci

V rámci komplexu výstav moderního designu nábytku, svítidel a architektury Art & Interior se představují ve Veletržním paláci v Praze ukázky českého skla a čínského designu. Jedna výstava obsahuje 150 ukázek soudobého čínského grafického designu, jako jsou loga, plakáty, obaly, přebaly knih nebo materiály k olympijským hrám, jež se za rok uskuteční právě v Číně.

Další expozice, která se jmenuje *České sklo 1945-1980. Tvorba v době mizérie a iluzí* zachycuje vývoj českého sklářství vystaveným souborem téměř čtyř set děl předních výtvarníků. (MK)

Půlstoletí Muzea knihy

Od 3. května do 28. října probíhá v Muzeu knihy v zámku ve Žďáru nad Sázavou výstava nazvaná *Půlstoletí muzea knihy*.

„Kniha je zároveň s kolem, pluhem, lodní plachtou, chlebem a vínem největším objevem lidského rodu.“ Myšlenka Josefa Jungmanna uvádí výstavu věnovanou 50. výročí Muzea knihy, která je umístěna na sedmi panelech v chodbě 1. patra zámku.

Založení Muzea knihy bylo od konce 19. století touhou českých knihovníků, bibliofilů a typografů. První pokus inicioval dr. Antonín Dolenský, bibliotekář Knihovny Národního muzea, který roku 1923 založil spolek pod názvem Muzeum československé knihy.

Další pokus následoval v roce 1945, kdy ředitel Knihovny Národního muzea dr. Miloslav Novotný plánoval vytvoření Muzea české knihy při sloučení dvou největších pražských knihoven. Tyto plány byly přerušeny v roce 1948. Národní muzeum získalo v roce 1957 prostory v zámeckém areálu ve Žďáru nad Sázavou, kde mohl kolektiv mladých odborných pracovníků otevřít 22. září 1957 expozici věnovanou vývoji písma, knihy, knihtisku a knižní kultuře českých zemí v evropských souvislostech.

V roce 1960 výstava *Z knižního díla Methoda Kalába*, otevřená 15. září v den umělcových 75. narozenin, zahájila pozoruhodnou řadu každoročních výstav z bohatých fondů Knihovny Národního muzea.

První reinstalace Muzea knihy byla provedena v roce 1963. Muzeum bylo rozšířeno na dvojnásobek původního rozsahu, expozice byla zmodernizována a dovedena až do současnosti. K dalšímu rozšíření Muzea knihy došlo roku 1974 při druhé reinstalaci. Nově byla instalována bibliotéka s knihami na řetězech (libri catenati). O rok později byly ve třetí etapě reinstalace doplněny originální tiskařské stroje. Čtvrtá reinstalace v roce 1986 rozšířila Muzeum knihy o pamětní síň tvůrců moderní české knihy *Methoda Kalába a Oldřicha Menharta*. V té době měla expozice impozantní rozsah, zabírala jednadvačet místností a chodby prvního patra.

Po roce 1989 došlo k radikální změně ve vlastnictví památkového areálu ve Žďáru nad Sázavou. Zámek roku 1991 restituoval prof. dr. Radslav Kinský. Rodina Kinských byla známa vlasteneckým vztahem k Národnímu muzeu. Díky tomu zůstalo Muzeum knihy v dosavadním objektu za nájem, stanovený s ohledem na finanční možnosti kulturní instituce.

V devadesátých letech 20. století bylo zřejmé, že Muzeum knihy potřebuje celkovou modernizaci výstavního mobiliáře i reinstalaci podle soudobých muzejních trendů a výsledků vědeckého bádání. Ministerstvo kultury ČR upozornilo na možnost zisku výstavních prostor v Kutné Hoře. Vedení města Žďáru nad Sázavou se snažilo, aby Muzeum knihy zůstalo na svém tradičním místě. K přesunu expozice také chyběly finanční prostředky. Národní muzeum tedy postupně upravuje dosavadní expozici, např. na jaře roku 2004 byla dokončena repase všech textů a popisů, dále byla doplněna současná knižní grafika a ukázky samizdatové a exilové literatury zapůjčené z fondů knihovny Libri prohibiti. (hSt-)

Machatého *Erotikon* na DVD

Slavný němý film režiséra Gustava Machatého vyšel na dvou nosičích DVD. Film měl pražskou premiéru v lednu roku 1930 a tehdy jen málokdo tušil, že se stane nejvýznamnějším němým filmem české kinematografie. Pracovníci Národního filmového archivu v první polovině devadesátých let kopii filmu rekonstruovali a doplnili o ztracenou část. Současnou podobu dostal film nyní na moderním nosiči společnosti Filmexport Home Video.

Na druhém disku snímek Gustava Machatého doplňují zasvěcená slova filmových kritiků a vzpomínky pamětníků. Podle zástupců Národního filmového archivu byl film uveden v roce 1933 i v ozvučené verzi. Dějem snímku je příběh vesnické dívky, kterou svede muž z města. Režisér počítal s exportem do zahraničí, a proto zvolil mezinárodní obsazení – do hlavní ženské role slovinskou hvězdu Itu Rinu, Olafa Fjorda do role svůdce a české herce Karla Schleicherta a Theodora Pištěka. (MK)

Vlnobití 2007

Pod názvem *Vlnobití 2007* se skrývá program, který zahájí letošní sezónu pohyblivé scény, kterou již už po sedm let provozuje Divadlo bratří Formanů. Od 11. května do 1. července uvede divadelní představení pro dospělé i pro děti, vystoupení kapel i taneční programy, letos nabídku obohatí také projekce filmové.

Diváci shlédnou např. příběh ruské kosmonautky Valentiny Těreškovové, který pod názvem *Výletnice* zpracovali studenti HAMU vedení Štefanem Čapkou, „kapesní revue, v níž diváci „obkrouží svět“, divadelního seskupení Aqualung *Cesta kolem světa za 60 dní*, dále *Vzducholod'*. Mezi filmy, které se na lodi budou promítat, patří i celovečerní snímek výtvarníka a režiséra Jana Baleje *Jedné noci v jednom městě*.

Pošestě se letos uskuteční také Námořní festival, mezi těmi, kdo se v jeho rámci na Lodi Tajemství objeví, je například plzeňská kapela Mediterian, své album tu koncertem pokřtí kapela Ponožky pana Semtamtuka, zahraje funková dechová sekce Gothart se svým rakija'n'rollem. Brněnské HaDivadlo uvede obnovenou premiéru inscenace *Smrt Huberta Perny* a mnoho dalších.

Každoročně vyplouvá *Lod' Tajemství* i do dalších českých měst. Tlačena remorkérem je hostem v kotvištích řek Vltavy a Labe.

Hornické muzeum otevřelo výstavu loutek Bohumíra Koubka

V bývalém dole Vojtěch v Příbrami je otevřena do konce září výstava loutek Bohumíra Koubka. Připravilo ji Hornické muzeum Příbram k výtvarnickovým 75. narozeninám. Několik desítek pohádkových postaviček zaplnilo bývalou cáčovnu a důlní strojovnu. Loutky čertů netradičně ozdobily také historický parní těžní stroj. Koubek je příbramský rodák a část svého díla věnoval také historii hornictví. Některé jeho plastiky jsou věnovány významným osobnostem nebo scénérii z oblasti dolů. Koubek vystudoval řezbářství na Státní ústřední škole bytového průmyslu a užitou plastikou na Vysoké škole uměleckopřmyslové. Od roku 1947 je členem pražského divadla Říše loutek. Vytvo-

řil pro něj 34 výprav, dalších deset inscenací připravil pro jiné soubory. Jeho sochařské dílo zahrnuje portrétní práce – modelem mu stáli mimo jiné Max Švabinský, Jan Zrzavý nebo Vojtěch Sucharda –, návrhy pomníků a drobné a užité plastiky.

Smetanova výtvarná Litomyšl doprovodí hudební festival

Již třetím rokem bude mít hudební festival *Smetanova Litomyšl* svůj výtvarný protějšek. Cyklus výstav *Smetanova výtvarná Litomyšl* potrvá 17 dní a zahájí je vernisáže 15. června. Festival navštíví také prezident Václav Klaus, který by se měl v den zahájení zúčastnit vernisáže cyklu obrazů *Člověk a země Františka Kupky*. Cyklus nebyl v České republice ještě nikdy vystavován kompletní, poprvé jej tak mohou spatřit návštěvníci v Litomyšli. Záměrce o výtvarné umění čekají v Litomyšli ještě díla Jana Honsy, Václava Boštíka, Jasana Zoubka, fotografie Jiřího Tomana a Josefa Sudka nebo obrázky Honzy Volfa.

Rajhradský památník připravil výstavu o tvůrci Ferdy Mravence

Život a dílo Ondřeje Sekory, jenž se stal známým především jako autor postavičky *Ferdy Mravence*, představuje výstava v Památníku písemnictví na Moravě v Rajhradě na Brněnsku. Výstava v benediktinském opatství potrvá po celý červen a doplní dlouhodobou expozici o spisovatele Věře Sládkové. Památník nabízí také prohlídku svých sbírek a historické klášterní knihovny.

Sekora žil v letech 1899 až 1967 a narodil se v Králově Poli, které je dnes součástí Brna. Projevil všestranný talent a uplatnil se jako malíř, ilustrátor, novinář, spisovatel i neúnavný propagátor ragby. Začínal v brněnské redakci *Lidových novin*, působil i jako zpravodaj z Paříže. Právě na stránkách *Sekorova domovského listu* se v roce 1933 v kresleném příběhu poprvé objevil všeměl Ferda Mravenec, po dvou letech jej doplnil i přechytralý Brouk Pytlík.

Ladislav Hejdánek jubilující

Významný český filozof a organizátor disidentských bytových seminářů Ladislav Hejdánek se dožívá osmdesáti let. Hejdánek se narodil 10. května 1927 v Praze. Po gymnáziu studoval matematickou logiku, sociologii a filozofii na Univerzitě Karlově.

Profesor Hejdánek se hlásí k tradici českého myšlení ztělesněné Masarykem a Emanuelem Rádem. Žák Jana Patočky hledal inspiraci i ve fenomenologii, kterou ale chápal jako svazující. Přiznával se ke svému evangelictví, či spíše protestantismu, ve smyslu stálého odporu vůči všem formám náboženství a zbožnosti. Od roku 1953 pracoval jako dělník, v roce 1956 našel zaměstnání v dokumentačním oddělení Ústavu epidemiologie a mikrobiologie v Praze. Po krátké epizodě ve Filozofickém ústavu Akademie věd (1968-1971) přišlo zatčení a odsouzení na devět měsíců. Následovala zaměstnání nočního vrátného a topiče.

Krátce po vzniku Charty 77 se Hejdánek stal jejím mluvčím, podruhé vzal na sebe tuto úlohu po zatčení Václava Bendy a Jiřího Dienstbiera. Od začátku 70. let pořádal Hejdánek ve vlastním bytě filozofické semináře. V osmdesátých letech se jeho pondělky staly institucí a občas zde vystupovali i hosté ze zahraničí. Hejdánek samizdatově vydával časopis *Reflexe* a knižnici *Oikúmené*, z níž se zrodila edice a posléze i samostatné nakladatelství OIKOY-MENH.

Bývalý mluvčí Charty 77 nemohl před listopadem 1989 působit na akademické půdě. Docenturu na Univerzitě Karlově získal v roce 1990, o dva roky později se stal profesorem. Už v roce 1987 obdržel čestný doktorát na univerzitě v Amsterodamu. V období 1990-2005 vedl katedru filozofie na Evangelické teologické fakultě Univerzity Karlovy v Praze.

Po listopadu vydal Hejdánek i některé knihy; například *Filozofie a víra* (1990), *Dopisy příteli I.-IV.* (1993, samizdatově 1977-1986) nebo *Nepředemětnost v myšlení a ve skutečnosti* (1997, samizdatově 1985).

IN MEMORIAM

5. května zemřel po dlouhé nemoci herec **Marián Zednikovič**.

Marián Zednikovič se narodil 15. 8. 1951. Absolvoval Vysokou školu múzických umění a jeho herecké začátky se odehrávaly v Divadle pro děti a mládež. V roce 1980 odešel Zednikovič na Novou scénu v Bratislavě a posléze

Marián Zednikovič (1951-2007)

se stal jedním ze zakládajících členů Divadla Astorka Korzo '90. Od roku 2001 byl Marián Zednikovič v čele slovenské části Letních shakespearovských slavností, kde se uplatnil současně jako herec i producent. Mimo jiné zde ztělesnil postavu Antonia v *Kupci benátském* a inicioval vznik inscenace *Jak se vám líbí*, jejíž česká premiéra bude v srpnu letošního roku. Za postavu Voj-

nického v *Strýčku Váňovi* získal Zednikovič v roce 1996 cenu DOSKY za nejlepší mužský herecký výkon, v divadelním *Obchodě na korze* ztvárnil Antona Brtka, za něhož získal cenu Literárního fondu. Poslední inscenací Mariána Zednikoviče je *Sen noci svatojánské*, který má premiéru v červenci na Bratislavském hradě a v České republice až v příštím roce.

Zednikovič působil také ve filmu, v televizi i v rozhlasu. K jeho filmografii patří tituly: *Demokraté* (1980), *Kára plná bolesti* (1985), *Utekajme, už ide!* (1986), *Volná noha* (1989), *Dávejte si pozor* (1990), *Rošáda* (1991) a *Tajemství alchymisty Storitzze* (1991). Jeho poslední filmovou rolí byl řidič ve filmu *Orbis Pictus* (1997). (MK)

Nelze nezpomenout na **Jiřího Šebánka**, který zemřel v dubnu v Praze ve svých 77 letech.

Jméno Jiřího Šebánka bylo pro širokou veřejnost neodmyslitelně spjata s Divadlem Járy Cimrmana, jehož byl zakladatelem. Jiří Šebánek nejprve působil v Českosloven-

ském rozhlasu, a to až do roku 1969, jako redaktor armádního vysílání. V šedesátých letech zazníval Šebánkův hlas z fiktivní vinárny U Pavouka, kde poprvé zazářil jeho osobitý humor.

Jiří Šebánek se ale uplatnil i v jiných uměleckých oblastech. Podílel se například jako spoluscénárista na slavných večerníčcích *Bob a Bobek – Králíci z klobouku*, ve stejné funkci je podepsán pod filmovou komedií *Stůj, nebo se netrefím* a byl také autorem scénáře k filmu *Volná noha* o trumpetistovi Lacovi Deczim. Televizní diváci znají jméno Jiřího Šebánka z pořadu *Chcete mě?*, jehož přípravě se věnoval od roku 1992 až do konce svého života. Uplatnil se také jako spisovatel, z jeho knížek lze jmenovat například *Já, Jára Cimrman*.

Rozhodujícím byl pro Jiřího Šebánka 29. říjen 1966, kdy svým přátelům předložil svůj nápad na založení nového divadla a hned také přečetl zakládající listinu, v níž nastínil jeho podobu. Divadlo pojmenoval po zapomenutém českém géniovi Járovi Cimrmanovi. Již čtyřicetiletá existence tohoto divadla potvrzuje jeho úspěšnost. Později Jiří Šebánek založil také vlastní soubor pod názvem *Salón Cimrman*. (MK)

Krátce po svých 75. narozeninách zemřel v Praze textař **Petr Rada**.

Petr Rada se proslavil především svými texty, které psal v šedesátých letech minulého století. Jeho písničky měli ve svém repertoáru např. Karel Gott, Waldemar Matuška, Eva Pilarová, Václav Neckář nebo Hana Zagorová. Petr Rada je ale především autorem textu slavného hitu *Modlitba pro Martu*, který nazpívala Marta Kubišová. Tvůrčí dvojici vytvořil v tehdejší době Rada se skladatelem Petrem Hapkou, jejich písničky zpívala Hana Hegerová. Po roce 1968 emigroval Petr Rada do Austrálie, kde vydával noviny pro krajany. Do Prahy se vrátil na počátku devadesátých let a začal psát texty například pro skupinu Rangers nebo pro Miroslava Donutíla. (MK)

Tři týdny po svých šedesátých narozeninách zemřel básník a publicista **Jiří Rulf**.

Jiří Rulf se narodil 22. března 1947 v Praze do úřednické rodiny. Po maturitě vystudoval češtinu a dějepis na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy. Pracoval jako novinář v tiskových agenturách Pragopress a Orbis, později, v druhé polovině 80. let, působil v kulturní rubrice *Zemědělských novin*. Po listopadu 1989 přešel do *Lidových novin*, kde byl prvním vedoucím kulturní rubriky v novodobé oficiální éře tohoto listu. V letech 1991-1994 se stal redaktorem poezie v nakladatelství Mladá fronta. Následně pracoval v kulturní rubrice týdeníku *Reflex*, jehož externím spolupracovníkem zůstal až do posledních dnů.

Své publicistické práce uspořádal do tří knižních svazků. V roce 1997 vyšel soubor rozhovorů s osobnostmi české kultury s názvem *Jací jsme*, o pět let později kniha spisovatelských portrétů *Literáti: Příběhy z dvacátého století* a letos sbírka fejetonů *Stvořitel času a jiné neuvěřitelné příhody*. Vydání své nejnovější sbírky s názvem *Navštěvovat želvu se již nedočkal, podlehl těžké nemoci*.

Jako básník debutoval v 60. letech v časopisech *Sešity pro mladou literaturu* a *Host do domu*. To byla ovšem na dlouhou dobu jediná oficiálně publikovaná tvorba, přišla totiž normalizace. Teprve v 80. letech sestavil Jiří Rulf bás-

nické sbírky *Polední příběh* (1983) a *Dopis Vencovi* (1985), které si vydal vlastním nákladem. Oficiální prvotinou tak byla až v roce 1988 kniha *Prospekt na rozhlednu* publikovaná v mladofrontovní edici *Ladění*. V témže roce vyšla jeho báseň *Dopis rodákům* ve sborníku *Zelené peří*. *Dopis Vencovi* a *Dopis rodákům* se později staly součástí triptychu *Rádio Netopýr* (1992). Následovaly sbírky *Dech vítězů* (1992), *Nebezpečné dny* (1996), *Maloměstské elegie* (1999) a *Přebytečný rok* (2003), ve Velké řadě edice poesie nakladatelství Host vyšel svazek *Srdce metronomu*, autorský výbor z poezie let 1979-2004, dále vzpomínkový román *Let chroustů* (2003), próza *Jmenují se Offenbach aneb Sněžení 2006*. Hrdinou prózy je básník, který při převzetí prestižní ceny přednese projev, jenž vyvolá pobouření. V tomto díle, stejně jako i v několika fejetonech, autor vyjádřil nesmířenost se současným postavením literátů v české společnosti.

Věku 71 let zemřel spisovatel **Jan Beneš**.

Beneš byl v 50. a 60. letech vězněn komunisty. Koncem 60. let emigroval do USA. Do Československa se vrátil po listopadu 1989. Za vrchol jeho díla je považován reportážní román *Zelenou nahoru*, který líčí americkou realitu 60. a 70. let. Není jasné, proč se literát rozhodl předčasně ukončit svůj život.

Narodil se 26. března 1936 a jako syn důstojníka, kterého po únoru 1948 propustili z armády, se do konfliktu s představiteli moci dostal už jako devatenáctiletý. První vážné problémy měl v roce 1958, když jej jako vojáka základní služby odsoudili na dva roky pro údajnou krádež výstroje. Absolvent střední uměleckoprůmyslové školy pak začátkem 60. let pracoval jako kulisák v loutkovém divadle, ve stejné době začínal i publikovat. Už v 60. letech vydal tři sbírky povídek, velká část vydání té poslední se už v roce 1969 do knihkupectví nedostala. Od roku 1964 Beneš přispíval i do Tigridova exilového *Svědectví* a právě to se mu stalo osudným. V srpnu 1966 byl zatčen a později odsouzen k pěti letům za vlastizradu. Z vězení se dostal v březnu 1968 na prezidentskou milost, kterou mu udělil těsně před abdikací Antonín Novotný.

V roce 1969 emigroval a dalších více než 20 let strávil v USA; deset let bojoval o to, aby za ním mohli odjet i syn a dcera. Pracoval nejprve jako dělník, v letech 1972 až 1974 působil na Harvardu, poté až do začátku 90. let učil češtinu, zeměpis a dějepis zaměstnance FBI, CIA i diplomaty. Krátce po listopadu se vrátil do Československa. V roce 1997 vystoupil z *Obce spisovatelů* na protest proti minulosti jednoho z jejích funkcionářů. Proslul jako kritik podle něj příliš smířlivého postoje ke komunismu, zastával se bratří Mašínů i Vladimíra Hučína. Vídeňské publikum se s ním mohlo několikrát setkat a pobesedovat, naposledy v *Nachtasylu*.

Vzpomínka na Karla Högera

4. května uplynulo právě třicet let od úmrtí jednoho z nejvýznamnějších českých herců 20. století Karla Högera.

Karel Höger se narodil 17. června 1909 v Brně. Již v dětských letech začal hrát divadlo, spolu se staršími sourozenci vystupoval v ochotnických představeních. Po absolvování učitelského ústavu působil několik let na vesnických školách v okolí Brna. Poté vystudoval hereckou kon-

Karel Höger

zervatoř a v roce 1932 nastoupil do Zemského divadla v Brně. Během osmi let tady ztvárnil na 120 nejrůznějších rolí.

Roku 1940 nastoupil tehdy jedenatřicetiletý Karel Höger svoje angažmá v Národním divadle v Praze,

kde vytvořil do konce svého života téměř sto postav klasického i současného repertoáru – od lyrických milovníků, přes komediální role až po náročné studie charakterních a historických postav.

Divadelní herectví tvořilo hlavní složku Högerovy tvůrčí činnosti, ale vedle toho byl i vyhledávaným filmovým

hercem. Ztělesnil hlavní postavy v Krškových životopisných filmech a uplatnil se i v psychologických filmech a detektivkách. Významnou součástí jeho umělecké činnosti byla již od brněnských let rozhlasová tvorba. Posлуhači ho mohli poznat nejen jako vynikajícího rozhlasového herce, ale i jako přednášeče.

Karel Höger se také nezapomenutelným způsobem uplatnil v tvorbě pro děti – stačí si připomenout například Karafiátovy *Broučky* nebo *Loupežníka Rumcajse*. V letech 1945-1971 působil Höger jako učitel na konzervatoři i na DAMU, kde vychoval mnoho budoucích českých herců. Přednášel také na FAMU.

Karel Höger byl profesionálním hercem celých 45 let a jeho herectví se stalo velkým přínosem pro celou českou kulturu. Napsal také svoje paměti, které však byly vydány až po jeho smrti. (MK)

ZE SVĚTA HUDBY

Úspěch Janáčka v Paříži

Uvedení opery Leoše Janáčka *Věc Makropulos* na scéně pařížské Opéry Bastille označil francouzský list *Le Monde* za jednoznačný úspěch. Toto dílo bylo v Paříži provedeno vůbec poprvé. Režisérem představení byl polský režisér Krzysztof Warlikowski, orchestr vedl mladý český dirigent Tomáš Hanus. V roli Janka se představil sólista pražského Národního divadla Aleš Briscean. Velké uznání sklídila rovněž představitelka hlavní role, německá sopranistka Angela Denoke. *Le Monde* napsal, že Janáčková hudba je jeden z nejmimořádnějších hudebních jevů dvacátého století a skutečnost, že *Věc Makropulos* byla v Paříži uvedena teprve nyní, označil za sotva uvěřitelnou. Výkon českého dirigenta Tomáše Hanuse ohodnotil francouzský list slovy: „Dorozumění mezi tímto skvělým dirigentem a pařížskými hudebníky zcela nepochybně přinese při příštích představeních udivující plody.“ Po premiéře bude Janáčkovu dílo uvedeno v Opéra Bastille ještě v sedmi reprízách. (MK)

Pěvkyně Urbanová oslavovala

Sopranistka Eva Urbanová oslavila v Plzni 20 let s operou. Na koncertě k tomuto uměleckému jubileu zazněly árie z oper Bedřicha Smetany, Antonína Dvořáka, Leoše Janáčka, Giuseppe Verdiho a Giacoma Pucciniho. S Urbanovou vystoupil i tenorista Jan Adamec a Komorní orchestr Národního divadla pod vedením Františka Drse.

Eva Urbanová

Eva Urbanová zahájila svoji sólovou pěveckou kariéru roku 1987 právě v Plzni, v Divadle Josefa Kajetána Tyla. Brzy poté vystoupila v Národním divadle v roli Milady v *Daliborovi*. Jejím dalším velkým úspěchem bylo provedení partu svaté Ludmily v Dvořákově oratoriu v rámci Pražského jara v roce 1991. Představila se také v milánské *La Scale*, v newyorské MET a velké ovace sklízela

v Janáčkově *Glagolské mši* s vídeňskými filharmoniky. V současné době spolupracuje Eva Urbanová se světoznámou italskou sopranistkou Renatou Scottovou. (MK)

Nové album Vlastimila Třešňáka

Písničkář, spisovatel a výtvarník Vlastimil Třešňák vydal po dvou letech se svojí kapelou novou desku. Nové album se jmenuje *Skopolamin* – název byl zvolen podle halucinogenní drogy, po jejímž požití lidé vypovídají proti své vůli pravdu. Deska obsahuje dvanáct nových písní a podle slov jejich autora se podobá své dva rok staré předchůdkyni s názvem *Inventura*.

Příznivci Vlastimila Třešňáka měli možnost slyšet tyto jeho nové písně v pražské Balbínově poetické hospůdce, kde vystupoval před svými 57. narozeninami.

Během svojí písničkářské kariéry vydal Vlastimil Třešňák vedle dva roky staré *Inventury* desky *Zeměměřič*, *Koh-i-noor* a *Koláž*. Třešňák se prosadil i jako prozaik, před dvěma lety vydal zatím svoji poslední knihu *Melouch* a v současné době pracuje na nové. (MK)

Dobře placená procházka měla premiéru v ND

Opera-buffo Jiřího Suchého a Jiřího Šlitrů z 60. let *Dobře placená procházka* měla koncem dubna premiéru v Národním divadle. Představení ocenilo publikum dlouhým čtvrt hodinovým potleskem. Hru nastudoval filmař Miloš Forman se svými syny. Hudebního nastudování se ujal dirigent Libor Pešek, partituru nově instrumentoval Marek Ivanovič.

Jako Uli se představil Petr Stach, Vanilkou byla Jana Malá, advokátem Petr Píša a listonošem Jiří Suchý. V roli tety z Liverpoolu vystoupila Zuzana Stivínová, krásnou dívku ztvárnila Jana Fabiánová a harmonikáře Miroslav Lacko. Ten vyhrával i před začátkem představení před vstupem do „Zlaté kapličky“.

Na premiéru přišlo mnoho politických a kulturních osobností, mimo jiné bývalý prezident Václav Havel, předseda vlády Mirek Topolánek či herci Jan Tříska, Jana Brejchová, Jiřina Jirásková, Milan Lasica a Magda Vášáryová.

Přítomný ministr kultury Václav Jehlička by v hledišti našel i své předchůdce Martina Štěpánka a Helenu Třeštíkovou.

Práci svého kolegy ocenili například také režiséři Jiří Menzel, David Ondříček a Formanovi spolupracovníci – muzikolog Zdeněk Mahler a kameraman Miroslav Ondříček. Přítomni byli rovněž někdejší ředitel ND Daniel Dvořák a bývalý šéf opery Jiří Nekvasil, kteří s nápadem inscenovat *Dobře placenou procházku* před lety přišli.

Ústřední melodií *Dobře placené procházky* je milostná píseň *Jsi ta nejkrásnější krajina, co znám*. Prolíná dějem v různých polohách – od poeticky a lyricky vážné, až k ironicky parodující a satirické.

(www.narodni-divadlo.cz)

České plakáty v Japonsku

Festival klasické hudby, který se konal v květnu v Japonsku, doprovázely plakáty a další propagační tiskoviny od českého malíře a grafického designéra Jiřího Votruby.

Letošní ročník festivalu byl věnován šestnácti evropským skladatelům, mezi nimi figurovali samozřejmě i Bedřich Smetana a Antonín Dvořák. Ti se pochopitelně objevovali na Votrubových doprovodných materiálech především. Na jedné z pohlednic jsou v jejich společnosti zobrazeni i Leoš Janáček a Bohuslav Martinů. Na dalších plakátech Jiřího Votruby se například objevil Čajkovskij, jak tančí s baletkami pas de deux, genialitu Fryderyka Chopina vyjádřil český výtvarník hrou na klavír, při které má skladatel osm rukou, a mnoho dalších vtipných vyobrazení.

Jako součást tokijského festivalu organizoval Jiří Votruba výtvarné dílny pro děti. Letošním tématem byl Bedřich Smetana a Vltava. Při zvucích slavné skladby děti postupně vytvářely obří kresbu toku nejdelší české řeky. V loňském roce složily děti obří mozartovskou mozaiku z barevných uzávěrů PET lahví. Celou akci podpořilo České centrum v Tokiu.

V předloňském roce ilustroval Jiří Votruba knihu pěvkyně Jiřiny Markové a Anny Novotné *Opera nás baví*. Kniha, která je určena především dětem, představuje zábavnou formou významné skladatele a jejich díla. Publikace byla oceněna Sukovou cenou a k její oblíbě velkou měrou přispěly právě ilustrace Jiřího Votruby. (MK)

George Bush v Praze

Americký prezident George Bush zahájil Prahou svou týdenní cestu po Evropě zaměřenou především na posílení transatlantických vztahů a na spolupráci průmyslově vyspělých zemí při řešení globálních problémů. Prezident se věnuje i otázkám podpory a šíření demokracie. Ústředním tématem Bushových rozhovorů s vrcholnými českými představiteli při zhruba čtyřadvacetihodinové zastávce v Praze je i americký záměr vybudovat v České republice radarovou základnu svého protiraketového štítu. S prezidentem přicestovali i náměstek ministryně zahraničí John Negroponte či poradce Bílého domu pro otázky národní bezpečnosti Stephen Hadley. Za českou stranu se jednání národních delegací zúčastnili vicepremiér Alexandr Vondra a ministři zahraničí, obrany a vnitra. Bushe v Praze na letišti přivítal ministr zahraničí Karel Schwarzenberg a kancléř českého prezidenta Jiří Weigl, na Pražském hradě prezident Václav Klaus a premiér Mirek Topolánek. Bush si po uvítání vyslechl americkou a českou hymnu. Oba prezidenti poté vykonali přehlídku čestné jednotky Hradní stráže, kterou Bush česky pozdravil vojenským „Vojáci, nazdar“ – odpovědí mu bylo sborové „Zdar“.

Mezi pozvanými na slavnostní oběd v Rudolfově galerii byli také exprezident Václav Havel či bývalý premiér Miloš Zeman. Po obědě se Bush setkal s předsedou opoziční ČSSD Jiřím Paroubkem, jehož strana se zatím k radaru staví odmítavě.

Americký prezident Bush ujistil českou stranu, že o radaru bude hovořit s ruským prezidentem Putinem a že se bude snažit prezidentu Putinovi vysvětlit, že se Rusko ne-

musí americké základny v Česku a Polsku obávat. Bush také zdůraznil, že Rusko není nepřítelem a že studená válka už skončila. Základna má podle Bushe ochránit svět, zopakoval, že systém není hrozbou Ruské federaci a má být obranou proti zemím, jako je Irán či Severní Korea. Putinovi Bush hodlá nabídnout spolupráci – vyzve ho, aby do USA vyslal odborníky. Moskva zatím ale podobným zdůvodněním nevěří a tvrdí, že systém je součástí strategického jaderného potenciálu USA a narušuje tak rovnováhu ve světě.

To, že Bush chce o americkém záměru diskutovat s Putinem, oceňuje český prezident Klaus. Premiér Topolánek považuje americké aktivity ve střední Evropě za projev sdílených hodnot. Za jednu z podmínek umístění radaru v Česku Topolánek označil spolupráci obou států v technologiích, vědě a inovacích. I toto téma bylo na programu jednání. Prezident Bush znovu uvedl, že se bude zasazovat o zrušení vízové povinnosti pro Čechy, kteří cestují do Spojených států. A v této věci se obrátí na Kongres – protože právě v rukou Kongresu rozhodování o vízech je. Premiér Topolánek na tiskové konferenci připomněl, že není možné spojovat otázky víz a americké základny. Víza Topolánek označil za nespravedlivá a musí se podle něj zrušit. Podle prezidenta Klause by vyřešení otázky víz posílilo česko-americké vztahy, které jsou jinak bezproblémové.

Na následující mezinárodní konferenci demokratických aktivistů v Černínském paláci americký prezident George Bush nedbal současných napjatých vztahů Spojených států s Ruskem a kritizoval stav demokracie v Rusku. Shodují se na tom v komentářích Bushovy návštěvy České republiky tiskové agentury.

Laura Bushová si v době jednání svého manžela prohlédla ve společnosti Livie Klausové hradní zahrady a Strahovský klášter.

Bushovu návštěvu provázely mimořádná bezpečnostní opatření. Hradní areál byl pro veřejnost uzavřený, částečně omezena byla i doprava. Již před přiletem a během návštěvy Bushe demonstrovali v Praze odpůrci případného umístění amerického radaru v České republice.

Novela trestního zákona

Zpřísnění trestů za nejhorší zločiny, snížení trestní odpovědnosti z patnácti na čtrnáct let a zavedení tzv. domácího vězení pro méně závažné delikty – to jsou největší novinky novely trestního zákona, kterou představil ministr spravedlnosti ČR Jiří Pospíšil. Až o pět let zvyšuje novela trestního zákona horní hranici trestů za vraždy, ublížení na zdraví a násilné trestné činy. Ve výjimečných případech může být pachatel místo dnešních pětadvaceti let odsouzen až na třicet roků. Návrh ale nadále zachovává možnost uložit až doživotní trest. Za méně závažné, hlavně neúmyslné delikty, by naopak soudci mohli uložit jen domácí vězení. Odsouzený by tak mohl chodit do práce, neztratil by rodinné vazby a jeho pohyb by hlídal elektronický náramek. Zákon nově zavádí tzv. přečiny, například drobné krádeže nebo dopravní nehody bez tragických následků.

Kritika Evropské komise

Evropská komise kritizovala Českou republiku za stav veřejných financí. Česko se totiž v minulosti zavázalo, že letos schodek rozpočtu nepřekročí 3,3 % hrubého domácího produktu, ale podle odhadů se bude pohybovat až kolem 4 %. Terčem kritiky se stal tzv. konvergenční program, který je jakýmsi plánem na cestě Česka k euru. Jeho přijetí se však s rostoucím deficitem veřejných financí vzdaluje. Původně se hovořilo o roku 2010, nyní už o roku 2012.

Brno hostilo summit prezidentů zemí střední a jihovýchodní Evropy

Zaměření, směřování summitu vždycky určuje hostitel, hlava státu – v tomto případě to byl český prezident Václav Klaus s tématy „Evropa a výzvy a problémy tohoto regionu“ a „Evropa a její vztah k Evropské unii, respektive otázky spojené s dalším rozšiřováním Evropské unie“.

Všichni zúčastnění prezidenti se shodli na tom, že Evropská unie není uzavřenou organizací, že by nadále měla počítat s tím, že zůstane otevřená a že vlastně všichni ti, kdo mají zájem a splňují základní pravidla, budou do Evropské unie dále přijati.

Česká republika a vstup do Schengenu

Česko má ve všech nováčků vstupujících do schengenského prostoru nejlépejší pozici. Bude jedinou zemí bez vnějších pozemních hranic. Vnější hranici se stanou pouze česká letiště s mezinárodním provozem. Přesto musí i Česko ještě v některých ohledech pokročit, aby se jeho vstup do schengenského prostoru – který přijde státní rozpočet na nějakých 500 miliard – dal realizovat. Nyní probíhá testování

nového softwaru, který přivezl z Portugalska ministr vnitra Ivan Langer. Software umožní české zapojení do společné informační databáze zemí Evropské unie. Je to systém, kterým se vyměňují informace o lidech, kteří překračují vnější hranice Evropské unie. Tento datový přenos vlastně umožňuje, aby vnitřní hranice mezi jednotlivými členskými zeměmi nemusely být kontrolovány.

Úderem půlnoci na letošního Silvestra se před českými občany zvedne pomyslná závora, která zatím brání úplnému pohybu osob po kontinentu. Dodržení harmonogramu ale hodně závisí na tom, jestli své hranice dokážou včas zabezpečit nové vnější země unie. Jednou ze zemí, která leží na okraji unie, je i sousední Slovensko. Dosavadní výhrady Bruselu se týkaly především zabezpečení hranice s Ukrajinou. Jak řekl Českému rozhlasu slovenský ministr vnitra Robert Kaliňák, bude jeho země na červnovou inspekci připravena.

Poprvé v historii metropole má Praha svého ombudsmana

Novou funkci zřídil pražský magistrát, píše Lidové noviny. Primátor Pavel Bém z ODS přitom ještě vloni na podzim takový úřad označil za neefektivní a vlastně zbytečný. Rozpaky budí nejen náplň práce pražského ochránce práv, ale i fakt, že první pražskou ombudsmankou se stala bývalá radní Hana Halová z ČSSD. Na místo ombudsmana byl vyhlášen konkurs. Zřízení institutu ombudsmana bylo novinkou, s níž šla do volebního proti Bémovi Petra Buzková z ČSSD. Podle ní je v Praze spousta problémů, s nimiž si lidé nevědí rady a netuší ani, kam se obrátit. Bém jí v rozhovoru pro Lidové noviny oponoval, že při vši úctě k Otakarovi Motejlovi je efektivita práce národního ombudsmana velmi nízká.

Byl odhalen pomník Jana Antonína Bati

2. května byla před budovou současného krajského úřadu (tzv. mrakodrap, 21 patrová budova firmy Baťa a tehdy druhá nejvyšší v Evropě) ve Zlíně slavnostně odhalena socha Jana Antonína Bati, mladšího bratra Tomáše. Současně také proběhla dvoudenní mezinárodní konference o jeho životě a díle.

Jan Antonín Baťa pokračoval ve 30. letech v práci svého staršího bratra. Datum odhalení jeho sochy bylo zvoleno záměrně – před 60 lety, 2. května 1947, ho Národní soud v jeho nepřítomnosti odsoudil za údajnou kolaboraci k 15 letům vězení. Podle svědectví rodinných příslušníků jsou však důkazy právě opačné. Jan Antonín Baťa pravděpodobně podporoval protinacistický odboj i exilovou vládu Edvarda Beneše. V současné době rodina J. A. Bati společně s městem Zlín usiluje o obnovení procesu, který by očistil rodinné jméno. (MK)

Ocenění pro Jiřího Stránského

Bývalý politický vězeň Jiří Stránský obdržel v letošním roce Cenu 1. června.

Prozaik, básník, scénárista, dramatik a překladatel Jiří Stránský získal Cenu 1. června, kterou uděluje město Plzeň od roku 1993, a to na památku události 1. června 1953, kdy

se plzeňští obyvatelé jako vůbec první postavili komunistickému režimu po měnové reformě. Jiří Stránský dostal tuto cenu za svoji literární, filmovou a publikační činnost, která jasně dokumentuje jeho životní postoje, jimiž jsou boj za svobodu, tolerance k odlišným názorům a důraz na základní demokratické a mravní hodnoty. (MK)

Narozeniny pražského metra

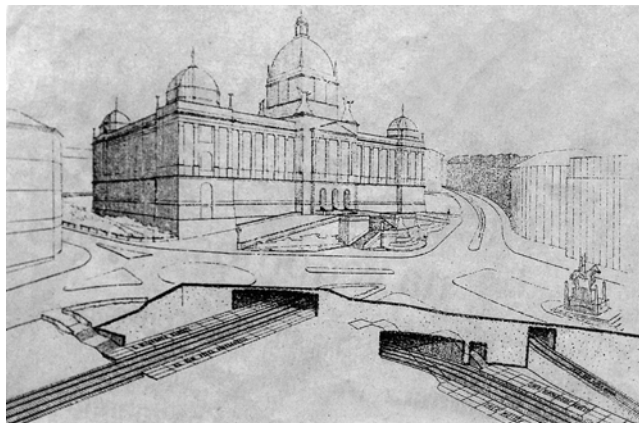
V květnu letošního roku uplynulo již třicet tři let od chvíle, kdy poprvé vyjelo v Praze metro. Úvahy o vybudování podzemní dráhy se však datují již od konce devatenáctého století. Úplně první úvahy o pražské podzemní dráze jsou ale ještě mnohem starší, pocházejí již z roku 1898, kdy byly v Praze novinkou i tramvaje. Ve zmiňovaném roce vyzval k vybudování pražské podzemní dráhy městskou radu Vladislav Rott. Majitel vyhlášeného železářství doporučil ve svém dopise zřídit jako první trať v úseku Karlín-Petrská čtvrť-Rudolfinum a Křižovnický pivovar, kde by se spojila s tratí z Malé Strany na Vinohrady.

Technickým řešením podzemní dráhy se však poprvé začal zabývat až Bohuslav Vondráček ve své studii z roku 1912. Ten navrhoval, aby podzemím jezdily běžné tramvajové vozy, které by odebíraly proud z postranní kolejnice. První reálnou představu o vozech pražského uvedla na veřejnost ale až dvojice architektů List a Belada. V roce 1926 navrhli patnáctimetrové vozy pro 140 cestujících, které měly mít na levém boku pneumaticky ovládané dveře.

Podnik Ringhoffer-Tatra představil v roce 1940 kompletní maketu vozu metra, která vznikla ze dřeva. Ta byla na první pohled velmi podobná sovětským vozům ze šedesátých let. Ze čtyřicátých let také pochází i první návrhy stanic metra s kachlíkovými obklady.

Všechny tyto prvorepublikové plány metra počítaly s tím, že podzemní úseky povedou jen v některých místech. V projektech tak metro zajíždí pod zem například na Můstku, v Kaprově ulici nebo u Čechova mostu. Podzemní úseky měly být mělké, aby cestujícím byl usnadněn přístup do stanic. To se však ale ukázalo být hlavní příčinou neúspěchu těchto předválečných projektů – mělkým tunelům pod centrem by totiž bývaly vadily hluboké staroměstské sklepy.

Muzeum Městské hromadné dopravy v Praze nabízí svým návštěvníkům možnost prohlédnout si tyto historické návrhy na dobových kresbách, které jsou vystaveny v jeho expozicích. (MK)

Okolí stanice metra Muzeum – dobová kresba

Letiště slavilo výročí

V letošním roce v dubnu tomu bylo právě sedmdesát let od chvíle, kdy vzlétl první stroj z tehdy nového státního letiště Praha-Ruzyně. S podporou hlavního města Prahy uspořádalo ruzyňské letiště oslavy, jejichž součástí byla také výstava mapující historii i současnost největšího vzdušného přístavu v České republice. Zájemci o tuto expozici se mohli zároveň zúčastnit i projekce filmu. V květnu byla na letišti zahájena další výstava, která je instalována takřka ve všech prostorách letiště. Jedná se o obří fotografie Jiřího Kolbavy, které budou k vidění do 26. srpna. Pražské letiště je nejbližším mezinárodním vzdušným přístavem pro osm milionů českých, čtyři miliony německých a šest milionů polských občanů. Od roku 1923 do otevření ruzyňského letiště v roce 1937 létaly státní aerolinie z letiště Praha-Kbely. (MK)

Česká vláda schválila vyhlášení ptačího území Heřmanský stav

Vláda rozhodla o zřízení ptačího území evropské sítě Natura 2000 Heřmanský stav – Odra-Poolší. O lokalitu, kde žijí vzácní bukáčci malí, ledňáčci říční, slavíci modráčci a motáci pochopové, se ochránáři léta přeli s hospodářskými ministerstvy kvůli zamýšlené výstavbě průmyslové zóny Dolní Lutyně a stavbě dálnice D47 a železničního koridoru. Přes ptačí území nakonec dálnice a železniční koridor povedou, podmínky jejich vedení zahrnuje nařízení vlády, kterým bude lokalita vyhlášena. Na nedostatečnou ochranu území si ochránci přírody stěžovali Bruselu, ten požaduje vysvětlení a nápravu. Většinu z čtyřech desítek ptačích území vyhlásil stát už v roce 2004. Síť Natura 2000 má zajistit systematickou ochranu míst EU, kde žijí ohrožené druhy, ochranný režim v jejich lokalitách je měkčí než rezervacích či chráněných krajinných oblastech.

EK ocenila projekt mladých českých neslyšících

Nápad skupiny mladých neslyšících lidí z České republiky prozkoumat rozdíly mezi britským a českým systémem znakového jazyka zařadila Evropská komise do katalogu nejzajímavějších mládežnických projektů, které za posledních šest let spolufinancovala. Ocenění převzali Češi během neobvykle živého slavnostního večera, který se konal v rámci právě probíhajícího Evropského týdne mládeže. Evropská komise nyní oficiálně zahajuje další část svého programu Mládež v akci. Do roku 2013 hodlá na podporu nejrůznějších projektů, včetně mezinárodních výměn nebo dobrovolnických programů, vydat 885 milionů € (téměř 25 miliard Kč). Při této příležitosti EK vybrala tři desítky provedených akcí z přibližně 100 000 projektů, na něž už od roku 2000 finančně přispěla. Na třech oceněných projektech se podíleli Češi.

V Heydrichově zatáčke bude stát pomník hrdinům, kteří nenáviděného nacistu zlikvidovali

Na místě zatáčky v Kobylisích, kde před pětadesáti lety spáchali českoslovenští parašutisté atentát na říšského protektora Reinharda Heydricha, by se měl v budoucnu

objevit pomník. Po půl století hádek o to, zda to byl hrdinský čin, nebo zločin na člověku, se nyní politici a historici vesměs shodují na tom, že si Jan Kubiš a Jozef Gabčík takovou památku zaslouží. Pro je i radnice Prahy 8 a pražský magistrát. Jenže letos a zřejmě ani příští rok pomník vztyčen nebude. Největší komplikací představuje místo a příští podoba pomníku, obavy z toho, že by se takový pomník mohl stát terčem neonacistů. Ti by se u něj mohli srocovat a zneužít ho ke vzpomínce na Heydricha. Historici se kvůli tomu nemohou shodnout s vojenskými experty na tom, jaká podoba pomníku by tomu zabránila. V okolí místa atentátu již existují ulice pojmenované po Kubišovi, Gabčíkovi i Valčíkovi.

O nutnosti takové pocty odvážným parašutistům, kteří obětovali své životy pro vlast, se debatuje už od roku 1947. Nikdy v minulosti se ale k jeho vztyčení nenašla politická vůle.

Tento rok uplynulo od atentátu 65 let. Nehledě na zásluhy vojáků prospěl atentát hlavně exilové vládě a prezidentu Edvardu Benešovi. Už několik měsíců po atentátu totiž Velká Británie i Francie odvolaly své podpisy pod

Mnichovskou smlouvou a garantovaly předválečné hranice Československa.

Heydrich do Prahy přijel 27. října 1941 a hned druhý den proběhla poprava generálů – Josefa Bilého a Huga Vojty. Popravy vysokých důstojníků následovaly i v dalších dnech. Nedlouho po svém příchodu do Prahy vysvětlil Reinhard Heydrich svým soukmenovcům, jak si představuje budoucnost Čechů. „Území protektorátu musí být definitivně osídleno Němci... Je srdcem říše a nemůžeme trpět..., aby z tohoto prostoru přicházely znovu a znovu rány dýkou,“ řekl Heydrich ve svém projevu. Čechy dělil do několika kategorií. Některé plánoval převychovat, jiné přesídlit nebo zlikvidovat. Nejhorší byli „špatně smýšlející lidé dobré (nordické) rasy“. Většinu takových chtěl postavit ke zdi. Jejich přesídlení nepadalo v úvahu, byli by totiž schopni založit novou „vedoucí vrstvu, která by se postavila proti nám“. Čistka měla přijít až po válce. Zatím měli Češi pracovat pro blaho říše. „Potřebuji..., aby zde český dělník nasadil plně svou pracovní sílu..., abychom zajistili přísun pro zdejší obrovský válečný průmysl,“ vysvětloval Heydrich.

Vynálezci se činí

Existují vynálezy, které jsou požehnáním pro lidstvo a bez nichž už bychom si náš život nedovedli představit. Například elektrina. Jsou vynálezy, které nám zpříjemňují život a bez kterých bychom dnes už nechtěli žít. Například televize, moderní dopravní prostředky. Jsou vynálezy, nebo lépe řečeno zlepšovačky, které nám usnadňují život, například knoflíky a knoflíkové dírky, které nám umožňují chránit se lépe před zimou a jsou před-

stupněm k ještě důmyslnějším a praktičtějším vynálezům, jako jsou např. zipy. A jsou vynálezy, které vyžadují stejně důkladné, časové i finančně náročné předpoklady a které jsou k ničemu. O jednom z nich jsem se nedávno dočetl v seriózním pražském deníku, který zprávu převzal od stejně seriózního deníku zahraničního. Zpráva pocházela z amerického festivalu moderních technologií, kde se veřejnost kromě celé řady užitečných novinek a technologií dozvěděla o pokroku moderní vědy, při nichž někdy mnohaleté lidské úsilí bylo investicí naprosto zbytečnou, protože investovaná práce, čas a finance nepřinášejí žádný pokrok ani výhody v lidském činnění. Anglicky se nazývá světoborný vynález Hug shirts, což je v překladu „objímací košile“.

Nápad se zrodil samozřejmě v zemi neomezených možností. Iniciativa vyšla od zaměstnanců společnosti Cute Circuit a spojuje mobilní technologii s oblečením. Nápad předpokládá, že si dva navzájem se milující partneri – jeden třeba v České Třebové a druhý v africké Zambii – obléknou speciálně upravené košile, které mají na stejných místech zabudované na dotek citlivé plochy a jsou tak schopné pomocí tlaku, teploty kůže, tepu a doby trvání dotyku mezi sebou komunikovat. Pokud majitel trička na jednom konci světa přitlačí či pohladí zmíněná místa na svém tričku, sejme senzor uvnitř košile signál a odešle milované bytosti ve vzdálenosti nedomyšlitelných kilometrů – přes sedmero moří a sedmero hor – vyslané pohlázení aktivizováním senzoru na stejném místě oděvu vzdáleného partnera a vyvolá v něm pocit pohlázení a objetí. Sensory pod nášivkami vyšlou signál aktivátoru v tričku příjemce. Aktivátory jsou vybaveny výměnnými bateriemi a po vyjmutí baterií jsou trička libovolně „pratelná“, ovšem během praní nesmějí obsahovat jakékoliv elektrické či elektronické vybavení. Významný americký časopis Time označil Hug Shirt za „jeden z nejlepších nápadů roku 2006“.

Což o to, nápad je to výborný, i když ve století moderních technologií asi jeho provedení nikoho nepřekvapí. Otázkou pouze je, zda zmíněný nápaditý vynález stojí za všechnu tu námahu, pracovní zaneprázdnění i finanční prostředky, věnované tomuto „senzačnímu vynálezu“. Zda by všechny zmíněné investice nebyly lépe investovány do vynálezů, usnadňujících život dětí v zemích chudých světadílů, umírajících na podvýživu a nejrůznější choroby.

Jinou technickou novinkou jsou prý interaktivní polštáře v majetku osob na různých místech světa, do jejichž povlaku jsou vpletena elektroluminiscenční vlákna a spolu s nimi čip, spojující zařízení s internetem. Polštáře se rozsvítí vždy tehdy, když majitel jednoho z nich chce dát vzdálenému partnerovi na vědomí, že na něho právě myslí. Polštáře prý vznikly ve spolupráci odborníků z „Interactive Institute for Design“ a „New Technologies“. Polštáře mají tu výhodu, že je lze rozsvítit zapojením senzorů a ve stejné době neplýtvat časem a bavit se s živým partnerem či partnerkou v místě svého okamžitého pobytu.

Kam až tyto „světoborné vynálezy“ půjdou? Najdou masové uplatnění? Snad dojdou jednou až tam, že bude možno dát popud k utvoření nového lidského života na dálku bez osobní přítomnosti obou hypermoderních rodičů. Když jsem o tom všem četl, podíval jsem se letmo na kalendář, zda není náhodou právě 1. apríla. Nebylo. A tak jsem se mohl zasnít o životě příslušníků budoucích generací, našich potomků. Nebude to smutný progresivní svět?

Jindřich Lion

Úspěšní lovci mamutů

Expozice *Lovci mamutů*, která je umístěna v Národním muzeu v Praze, byla již podruhé prodloužena. Původně měla být tato výstava ukončena poslední dubnový den, ale pro velký zájem se termín posunul na konec června. Po dohodě s Moravským zemským muzeem v Brně byla smlouva o zapůjčení exponátů prodloužena do 2. září tohoto roku. Návštěvníci Národního muzea v Praze tak mají další možnost obdivovat množství unikátních exponátů včetně jednoho z nejceněnějších pokladů – pověstně Věstonické Venuše. Výstavu *Lovci mamutů* zhlédlo od října loňského roku již 400 000 návštěvníků a v červnu je očekáván půlmilióntý návštěvník. Expozice je zajímavá také tím, že ji doplňují čichové a zvukové vjemy, například když diváci navštíví chýši z období mladého paleolitu pokrytou zvířecími kůžemi nebo spatří výjev z lovu mamuta. (MK)

Ve Šternberku vystavují historické hodiny

Více než stovku historických hodin z 16. až 19. století si mohou do 31. října prohlédnout návštěvníci hradu Šternberk na Olomoucku. Vystaveny budou nejen hradní exponáty, ale i hodiny ze sbírek olomouckého Vlastivědného muzea a dalších institucí, také hodiny v historických interiérech a na dobovém mobiliáři. Ve Šternberku vzniká i unikátní sbírka věžních hodin, a to v bývalém augustiniánském klášteře. Kolekce by měla v budoucnu obsahovat zhruba 20 kusů. Handkeho občanské sdružení hodlá v objektu instalovat i výstavu budíků, které v minulosti vyráběla šternberská Chronotechna. V Domě osvěty má vzniknout Expozice času. Město ji buduje v rámci projektu, na který získalo peníze z evropských zdrojů.

Oslavy skautingu

Před nedávnem zaplnili Prahu skauti z celého světa. Jedenáct tisíc lidí se zúčastnilo happeningu na Staroměstském náměstí v Praze, který odstartoval oslavy stého výročí založení skautského hnutí. Smyslem oslav skautingu bylo mimo jiné připomenout, že k tomuto hnutí se v současné době hlásí na čtyřicet miliónů členů na pěti kontinentech. Pouze v Andoře, Číně, na Kubě, v Severní Koreji, Laosu a Barmě hnutí neexistuje.

Záměrem narozeninových oslav bylo také dokázat, že i v 21. století mají skautské hodnoty svůj smysl. Vedení českého skautského hnutí se v současnosti snaží modernizovat jeho program a přizpůsobit ho požadavkům dnešních dětí, což je o mnoho těžší než v minulosti. Děti mají spoustu možností, čím se zabavit, a proto musí být program kreativnější a přinášet nové hry, které by ovšem neměly být jen zábavou, ale zachovávat skauta jako výchovné hnutí.

Za sto let skautingu se podle slov jejich čelných představitelů nezměnila jedna základní věc, že skauti hledají v oddílech především kamarády, se kterými se o sebe dovedou vzájemně postarat. (MK)

Hradecké koupaliště podle rakouských aquaparků?

Přestože v Hradci Králové původně měla vzniknout pouze přírodní vodní nádrž, současné plány vypadají podstatně odlišně. Městské koupaliště se má podle vzorů z Německa a Rakouska proměnit na mohutný vodní areál s bazény v ceně asi půl miliardy korun, skluzavkou, tobogánem, hřišti apod. Podstatně zvýšené náklady na výstavbu si ovšem vyžádají i delší dobu stavby a odložení jejího začátku. Zatímco dosud se předpokládalo, že by se koupaliště mělo začít budovat již od začátku příštího roku, nyní se jako pravděpodobnější termín jeví rok 2009. Celkem stavba spolyká kolem půl miliardy korun, a tak se pocho-pitelně objevily názory kritizující celý projekt jako příliš nákladný. Jeho zastánci reprezentující hradeckou radnici však argumentují, že na vině je především složitá geologická situace na příslušných pozemcích a fakt, že se jedná o záplavové území, což si vyžádá další investice. Jako určitý favorit na získání zakázky se jeví jihotyrolská společnost Atzwanger, jejíž koupaliště si prohlédli představitelé hradecké radnice při cestě za inspirací v Německu a v Rakousku. Společnost Atzwanger přitom již expandovala i do České republiky, kde se nyní chystá na stavbu koupaliště v Olomouci. Samozřejmě není ještě o dodavateli pro aquapark nijak rozhodnuto, ale existuje velká pravděpodobnost, že se hradecký park bude nápadně podobat těm, které můžeme vidět v některých rakouských městech jako je třeba Schallerbach nebo Fügen. (MaFr)

ně odlišně. Městské koupaliště se má podle vzorů z Německa a Rakouska proměnit na mohutný vodní areál s bazény v ceně asi půl miliardy korun, skluzavkou, tobogánem, hřišti apod. Podstatně zvýšené náklady na výstavbu si ovšem vyžádají i delší dobu stavby a odložení jejího začátku. Zatímco dosud se předpokládalo, že by se koupaliště mělo začít budovat již od začátku příštího roku, nyní se jako pravděpodobnější termín jeví rok 2009. Celkem stavba spolyká kolem půl miliardy korun, a tak se pocho-pitelně objevily názory kritizující celý projekt jako příliš nákladný. Jeho zastánci reprezentující hradeckou radnici však argumentují, že na vině je především složitá geologická situace na příslušných pozemcích a fakt, že se jedná o záplavové území, což si vyžádá další investice. Jako určitý favorit na získání zakázky se jeví jihotyrolská společnost Atzwanger, jejíž koupaliště si prohlédli představitelé hradecké radnice při cestě za inspirací v Německu a v Rakousku. Společnost Atzwanger přitom již expandovala i do České republiky, kde se nyní chystá na stavbu koupaliště v Olomouci. Samozřejmě není ještě o dodavateli pro aquapark nijak rozhodnuto, ale existuje velká pravděpodobnost, že se hradecký park bude nápadně podobat těm, které můžeme vidět v některých rakouských městech jako je třeba Schallerbach nebo Fügen. (MaFr)

Pražané stále rychlejší, Vídeň však nedohonili

Zajímavý průzkum podnikl britský profesor psychologie Richard Wiseman – jeho bádání se zabývalo tempem, jakým se pohybují chodci v různých městech. Dospěl přitom k pozoruhodným závěrům. Asi příliš nepřekvapí zjištění, že se tempo ve srovnání se situací před deseti lety výrazně zvýšilo, v průměru o plných 10 %. Tisk však zaujal také žebříček v rychlosti pohybu chodců v různých světových městech. Jeho jednoznačným vítězem se stal Singapur, kde se lidé v průměru na rovině pohybují úctyhodným průměrným tempem 6,25 kilometru za hodinu. Pomyslnou stříbrnou medaili si vybojovala dánská Kodaň následovaná španělským Madridem. Proslulé město ruchu a chaosu New York se umístilo překvapivě až na osmém místě těsně za německým Berlínem. Vídeň uzavírá první desítku a překonala tak například Varšavu nebo Londýn. Ani pražské chodce nelze považovat za nějaké loudaly – v konkurenci 32 měst obsadili solidní 14. příčkou. Na úplném chvostu naopak zůstali obyvatelé největšího města v Malawi, půlmiliónového Blantyre, kteří oproti singapurským chodcům vyvinuli jen zhruba třetinové tempo. Zůstává však otázka, jak získané výsledky vlastně interpretovat. Snad mohou do určité míry svědčit o životním tempu v daných lokalitách nebo snad o národním temperamentu. Ale domnívám se, že k jakýmkoliv závěrům činěným z podobných výzkumů je nutno přistupovat s mimořádnou opatrností, protože možnost působení různých náhod zásadně ovlivňujících dosažený výsledek se mi jeví jako velmi vysoká. (MaFr)

Podivný Stroh rum z Karlovarska

Čeští celníci varovali veřejnost před různými alkoholickými nápoji nabízenými v Karlovarském kraji na pultech některých obchodů a stánků. Zjistili totiž, že v mnoha případech se jedná o výrobky, které mají k původním originálům značně daleko. Mezi postiženými značkami se objevil

i proslulý rakouský Stroh rum – kontrola zjistila, že místo deklarovaných 78 % alkoholu obsahovalo zajištěné balení pouze čtyřiatřicetiprocentní lihovinu. Podobně dopadla i jemná vodka, která místo 40 % obsahovala pouhých 29 % alkoholu. Originálním výrobkům neodpovídalo ani použité balení, uzávěry a etikety. V mnoha případech se jednalo nejenom o neproclené zboží, ale i o výrobky, které by mohly poškodit i lidské zdraví. Problém s falšovanými lihovinami se v České republice objevoval výrazně hlavně v první polovině devadesátých let, ale zdá se, že někteří nepoctivci chtějí tímto způsobem vydělávat dodnes. Často jim nahrávají nerozumní turisté, kteří nedokážou opustit představu České republiky jako země, kde je vše podstatně levnější než v Rakousku a Německu, včetně původních rakouských výrobků. Ale už dávno platí, že i v České republice je třeba na výrobky s výrazně nižší než obvyklou cenou je třeba se dívat s krajní podezíravostí a opatrností. (MaFr)

Zubaři na jihu Čech? Nedostatkové zboží

Průzkum českého deníku *Mladá fronta Dnes* jasně ukázal, že mezi krajně nedostatkovou profesí v jižních Čechách patří především zubaři. Dotazy u 35 z nich zjistila, že jen pouhá pětina je ochotná vzít nového pacienta. O výběru lékaře tak nemůže být ani řeči, pacient je nakonec rád, když dostane alespoň nějakou péči. O nedostatku stomatologů se v České republice hovoří již dávno. Představitelé zubařské komunity upozorňují, že dochází k přirozenému úbytku osob vykonávajících toto povolání a trend se stále nedaří zvrátit. Problém ještě prohlubuje stávající systém financování zubařské péče, který vede k tomu, že mnozí stomatologové musí odmítat další pacienty i z toho důvodu, že by přečerpali limity stanovené zdravotními pojišťovnami. V jižních Čechách hraje navíc nezanedbatelnou úlohou i blízké Rakousko – mnohé ordinace vedle místních plní ve velkém i rakouská klientela. Na problém chybějících zubařů zatím Česká republika nenašla odpovídající recept. Pravidla Evropské unie brání, aby východisko bylo hledáno v omezení rozsahu péče poskytované cizincům, i když nelze vyloučit, že se některé kruhy o podobné řešení pod nacionalistickým praporem pokusí. Částečně snad pomůže příchod stomatologů ze zemí položených více na východ, ale i to představuje pouze nesystémové a jen krátkodobé řešení. České republice asi nezbude než více investovat do nákladného vzdělání nových stomatologů. Jinak musí pacienti zubních ordinací na jihu Čech počítat s čekárnami naplněnými k prasknutí. (MaFr)

První mimopražský český hotel mezi světovou elitou

V České republice se sice pomalu, ale přece jen rozvíjejí i hotelové podniky, které skýtají komfort na skutečně špičkové světové úrovni. Zatím však byly podobné podniky soustředěny především v české metropoli, která každý rok láká obrovské množství turistů z nejrůznějších sociálních vrstev. Ty nejnáročnější klienty mohou v Praze uspokojit například hotely Palace, Savoy nebo Le Palais, které všechny patří do prestižního řetězce LHW, tedy Leading Hotels of the World. Nyní se k nim připojil i první mimopražský podnik – karlovarský pětihvězdičkový podnik Carlsbad

Plaza, který patří domácí společnosti Eden Group finančně silně propojené s rakouskou Sachseln Privat Stiftung. Zařazení do řetězce předcházelo splnění přísných kritérií i prověrka, při níž se zástupkyně řetězce v hotelu anonymně ubytovala a na vlastní kůži zkoušela, jak se v hotelu chovají ke svým zákazníkům. Schvalovací procedura nakonec dopadla dobře, a tak karlovarský podnik s řetězcem LHW mohl podepsat smlouvu na následující tři roky. Musí však počítat s tím, že kontroly se budou každoročně opakovat a pokud by nebyla příslušná kritéria pro zařazení do exkluzivní skupiny plněna, může být kdykoliv opět vyřazen. Hotel Carlsbad Plaza s kapacitou 310 lůžek byl otevřen v prosinci 2005 a jeho výstavba, která zahrnovala rekonstrukci dvou existujících objektů i rozsáhlou přístavbu, si vyžádala investici ve výši zhruba tři čtvrtě miliardy korun (asi 26,5 miliónu €). Loni jeho obsazenost dosahovala slušné úrovně kolem 70 % s tím, že skoro polovinu klientely tvořili návštěvníci z Ruska. Nedávno v rámci hotelu otevřeli i moderní lázeňskou kliniku Carlsbad Clinic. Asi nelze očekávat, že by většina z vás mohla pravidelně absolvovat svoji dovolenou v tomto mimořádně exkluzivním zařízení, ale možná si někdy podobný luxus budete moci alespoň na nějakou dobu dopřát. Pobyť v Karlových Varech se tak možná změní v naprosto mimořádný zážitek, na který budete vzpomínat do konce svého života. (MaFr)

Pozvánka na výlet

Během letních měsíců může být příjemným zážitkem výlet na některý z českých hradů nebo zámků. Pro turisty může být určité zajímavým cílem jejich výpravy například zřícenina hradu Dívčí kámen. Tento hrad ležící 10 kilometrů severně od Českého Krumlova je jedním z mála hradů v Čechách, u kterého se zachovala zakládací listina. V roce 1349 dal král Karel IV. souhlas k jeho stavbě bratrům Petru, Joštu, Oldřichu a Janu z Rožmberka. Hrad byl vystaven v letech 1350-1360 na skále před ústím Kremžského potočka do řeky Vltavy. Po výstavbě hradu pokračovalo budování vnějšího opevnění. V roce 1394 se hrad stal místem krátkého pobytu krále Václava IV. na jeho nedobrovolné cestě do Rakous. Na počátku husitských válek postoupil Oldřich z Rožmberka hrad Vilémovi z Potštejna – ten byl zpočátku nakloněn opravnému hnutí v církvi, ale později se obrátil proti husitům. V roce 1421 se hrad vrátil zpět Rožmberkům – Oldřich z Rožmberka odešel v té době z veřejného života a usadil se na hradě Dívčí Kámen. Na začátku 16. století nechal Petr z Rožmberka hrad částečně opravit, ale vzhledem k velkým nákladům na opravu se rozhodl hrad dále neudržovat. Z hradu zůstala zřícenina. V roce 1972 byl na hradě proveden archeologický výzkum, který prokázal na tomto místě pravěké osídlení. Byly nalezeny pozůstatky z doby kamenné a další z rozhraní starší a střední doby bronzové. (MK)

Koněspřežka do centra Českých Budějovic?

Plány na obnovení koněspřežné železnice v Českých Budějovicích, která má symbolizovat legendární spojení České Budějovice – Linec, vyvolávají ve městě značné kontroverze. K hlavním zastáncům celého projektu patří primátor města Juraj Thoma, podle něhož obnovená železnice

do města přiláká turisty. Jenže nápady se nelíbí části majitelů historických domů, kteří se obávají znečištění ulic koňskými výkaly i potíží v normální městské dopravě. Radnice však tvrdí, že zároveň má k dispozici i petici jiných vlastníků domů, kteří naopak výstavbu koněspřežky podporují, protože může podpořit jejich podnikání. Úplně jasný postoj ovšem nepanuje ani v městské radě. Rozpaky vyvolávají především náklady na znovuzřízení koněspřežné železnice. Podle primátora by však až 85 % investic mohly České Budějovice získat z tzv. norských fondů, tedy fondů, které na podporu rozvoje v České republice a jiných zemí financuje Norsko. Příspěvek by mohl přijít také z Evropské unie. Nicméně někteří radní namítají, že prostředky z těchto zdrojů by měly být využity spíše k jiným účelům, především k opravám budovy divadla nebo obnově kulturního domu Slávie. Spor asi rozhodne ochota různých fondů mimo Českou republiku vložit do projektu koněspřežky peníze. V každém případě však obnovená dráha bude představovat poměrně výrazný zásah do městského centra, a proto je třeba okolnosti jejího fungování pečlivě zkoumat, třeba i na základě zkušeností z rakouského Kerschbaumu, kde taková dráha funguje. Rozhodně přitom nelze podceňovat argument, že podobná atrakce se může poměrně rychle okoukat a pak o ní klesne zájem. Na druhé straně koněspřežné spojení mezi Českými Budějovicemi a Lincem představuje natolik významný historický

fenomén, že snahu o jeho výrazné připomenutí v jihočeské metropoli je třeba pozitivně ocenit. Když nic jiného, jedná se o důležitý bod společné česko-rakouské historie. Ovšem hlavně obyvatelé města se musí dohodnout, zda jim obnovená dráha bude spíše ku prospěchu, nebo pro zlost. Turista, ten si když tak bude pouze užívat projížďky ve voze. (MaFr)

Zoologickým zahradám v Česku se daří odchovat řadu velmi vzácných druhů

Další chovatelský úspěch se podařil pražské ZOO. Do gorilí tlupy se narodilo nové mládě. Matkou je opět samice Kijivu, která před více než dvěma lety přivedla na svět první gorilu narozenou v Česku, Moju. Stejně pozornosti jako gorily se dříve těšil orangutan Káma, dnes úspěšný otec, či lední medvědice Ilun, která byla jako první na světě uměle odchována v Praze v roce 1942. Unikátní je také pražský chov koní Převalského. Nedávno přišla na svět i tři mláďata varana komodského, jehož odchov je velmi vzácný ve světovém měřítku. Dvůr Králové má zase prvenství v chovu žiraf. V roce 1972 přišel na svět první samec Pepík a od té doby jich tam vyrostlo 201. Chomutov se pyšní prvním odchovem pelikánů, Plzeň anakondou velkou, či plameňákem.

Na dovolenou z ČR islandskými letadly

Delší dobu se objevovaly zprávy, že druhá největší česká letecká společnost Travel Service je na prodej. Jako možný kupec se jevil především České aerolinie, jednání s nimi však nevedla k žádnému výsledku. Travel Service patří dosud mezi ryze české firmy – polovinu vlastní její zakladatel Roman Vik, další část pak patří Jiřímu Šimáněmu, který prostřednictvím společnosti Unimex Group ovládá například jednu z největších českých cestovních kanceláří Čedok, řetězec duty free obchodů nebo část sítě hobby-marketů OBI. Na českém trhu se Travel Service známější především pod svou leteckou značkou Smartwings prosazuje především charterovými lety a řadí se mezi tzv. nízkonákladové letecké společnosti. Poměrně silnou pozici má nejen v České republice, ale také v Budapešti. V současné době však musí ostře zápolit s konkurencí dalších podobných firem, například se slovensko-rakouskou firmou SkyEurope, která nedávno začala působit i v Praze. Přesto na rozdíl od Českých aerolinií zůstává hospodaření společnosti v černých číslech, za loňský rok vykázala zisk více než osmdesát milionů korun. I proto přitahuje zájem investorů ze zahraničí. Úspěch nakonec slavila islandská společnost Icelandair Group, která v květnu oznámila, že se dohodla s Travel Servicem o převzetí. Do konce června by měli Islandané získat polovinu firmy, zbytek hodlají převzít v příštím roce. Nákupem Travel Service chce Icelandair Group posílit své pozice na trhu ve střední a východní Evropě. Travel Service přitom není jejich jedinou akvizicí – loni společnost koupila lotyšské aerolinie specializované na charterové lety Latcharter. V současnosti Icelandair Group ovládá celkem deset samostatných dcer podnikajících v různých odvětvích leteckých služeb a dopravy. Od zisku Travel Service si Islandané hodně slibují a stávající

značky považují za velmi perspektivní. Proto nehodlají měnit ani označení ani dosavadní vedení společnosti. Přesto budou muset podniknout určité kroky, aby posílily Travel Service v ostrém konkurenčním boji. Česká dvojka totiž v nedávné době ztratila řadu klientů především masivním rušením málo vytížených spojů. V boji o zákazníka však se může stát velkým triumfem skutečnost, že díky Islandanům nyní Travel Service bude disponovat i letadly, které umožní cestu do exotických destinací bez mezipřistání. Přitom počet českých turistů putujících do velmi vzdálených míst stále přibývá. Zdá se tedy, že bitva na českém charterovém a nízkonákladovém trhu bude ještě velmi napínavá a soupeř slovensko-rakouské firmy SkyEurope patrně výrazně posílí. Lze snad doufat, že cestující budou na tomto soupeření profitovat alespoň nízkými cenami za služby na poměrně vysoké úrovni. (MaFr)

Stálé boje o větrníky v českých obcích

Firmy zajišťující výstavbu větrných elektráren se snaží získat vhodné lokality pro výstavbu svých strojů v České republice, často i za pomoci zájezdů do německých a rakouských lokalit, kde větrníky již nějakou dobu fungují. Přesto se setkávají s velmi rozdílnými výsledky. Uspěly například v obci Kněžves na Rakovnicku, kde by zhruba do tří let měl vyrůst celý areál drobných větrných elektráren. Naopak v jiných vesnicích ve stejném regionu, ležících podél silnice mezi Prahou a Karlovými Vary, tedy z hlediska přírodních podmínek na ideálním místě, podnikatelé s větrnou energií neuspěli. To platí například o Kolečovicích, kde dospělo zastupitelstvo k názoru, že by větrníky poškodily zdejší životní prostředí. Na Chebsku naproti tomu mnohé obce lákají poměrně vysoké dotace do obecní kasy, které německo-rakouští investoři nabízejí za kaž-

dou věž s vrtulníkem. Již nyní zde větrné elektrárny fungují nedaleko Nového Kostela nebo poblíž Božího Daru. Schválena stavba elektrárny už byla i v Abertamech, Krásném nebo v Hranicích. Právě v posledně jmenované lokalitě přitom zvolili jinou cestu k zajištění odpovídajících příjmů obce – zdejší město vlastní ve firmě, která hodlá vybudovat dvě elektrárny, třicetiprocentní podíl. Lze očekávat, že zájem o alternativní zdroje energie v České republice stále prudce poroste, a proto se ani nelze divit rakouským investicím do tohoto odvětví. Stále je však třeba počítat s různými konfliktky v rámci jednotlivých lokalit, protože stávající větrníky výrazně zasahují do celkového vzhledu okolní krajiny a nepříjemné pocity z necitlivého narušení celkového panoramatu často nedokáží vyvážit ani často velkorysé dotace a podíly, které jednotliví investoři obcím nabízejí. (MaFr)

Budvaru se dařilo doma i v cizině

Budějovický Budvar patří mezi podniky, kterým se loni hospodářsky dařilo. Jeho hrubý zisk za rok 2006 přesáhl 267 miliónů korun, což představuje výrazný nárůst o asi 15 %. Tuzemský prodej Budvaru stoupl o 3,3 % a ještě lépe se firmě dařilo v exportu, který se zvýšil o plných 8 % na plných 555 tisíc hektolitřů. Největší skok v prodeji zaznamenal tmavý ležák, který začal loni Budvar nabízet ve třinácti zemích. Budějovický podnik prodal také skoro o polovinu více nealkoholického piva, které distribuuje pouze v České republice a na Slovensku. Za prudkým růstem zde podle představitelů Budvaru stojí především zavedení bodového systému, které vede řidiče k podstatně větší opatrnosti. Z výsledků Budějovického Budvaru za loňský rok také vyplývá stále rostoucí obliba lahvového piva oproti sudovému. Důvod je podle zástupců Budvaru jednoduchý – projevuje se zde změna v životním stylu. Řadě konzumentů se již jeví návštěva hostinců jako příliš drahá zába-va a dávají proto přednost konzumaci lahvového piva doma. Zatímco v České republice tento trend ještě není tak patrný a lahvové pivo se se sudovým dělí o celkovou spotřebu zhruba půl na půl, v sousedním Německu představuje sudové pivo jen pětinu celkového exportu Budvaru. Budvar v současnosti vyváží zhruba do padesáti zemí světa a mezi jeho klíčové trhy patří vedle Německa, Velké Británie, Slovenska a Ruska také Rakousko, kde si v uplynulých letech Budvar vybudoval zaslouženě silnou pozici. Firma se snaží nezaostávat za moderními trendy, což se projevuje nejen investicemi do moderních technologií, ale i snahou o další rozšiřování svého sortimentu. Nejnovější obohacení představuje pivo Pardál, které bylo na trh uvedeno v první třetině letošního roku. V letošním roce ovšem Budvar chce investovat hlavně do rozvoje obchodní činnosti. Dokončena by však měla být také modernizace lahvo- vny a počítá se také s rekonstrukcí slavné budějovické restaurace Masné krámy, která je již několik let uzavřena. Všechny plány však může ovlivnit snaha současné vlády o privatizaci podniku. Prvním krokem by se měla stát při-

pravovaná přeměna pivovaru ze stávajícího národního podniku na akciovou společnost. Podle analytiků by za Budvar mohl stát získat velmi slušnou sumu, která by mohla zacelit některé hrozící díry ve státním rozpočtu, ale řada odborníků se podobného kroku obává. Problém podle nich představují stále nedořešené spory s americkým pivovarským gigantem Anheuser-Busch. Ten by se podle kritiků snah o privatizaci mohl pokusit svého českého konkurenta ovládnout. Následně by pak hrozilo utlumení výroby a výrazné omezení exportu. Zatím se však zdá, že hrozba prázdné pokladny vládu k riskantnímu kroku nakonec přece jen donutí, zejména, když jinak nemá příliš mnoho jiných alternativ.

Neúspěšná privatizace, která by v střednědobém horizontu vedla k existenčnímu ohrožení českého pivovaru, nebo dokonce jeho zániku, by však byla jen další vodou na mlýn politických protivníků současné vládní koalice, kteří již nyní obviňují Topolánkův kabinet z neschopnosti při řešení ekonomických problémů země. A milovníci kvalitního chmelového moku by v tom případě asi jen hořce zaplaka- li. (MaFr)

Olomoucká Olympia na prodej

Společnost Multi development Czech Republic společně s rakouskou realitní firmou Immoeast hledají kupce na obří nákupní centrum Olympia ve Velkém Týnci u Olomouce. Komplex, který byl otevřen v srpnu 2004, v současnosti zaplňuje devadesát obchodů a hypermarket Hypernova. Jedná se o mimořádně perspektivní objekt s dobrými nájemci, takže vlastníci očekávají přiměřeně velký zájem investorů a odpovídající zisk z celé transakce. První možní kupci se přitom již objevili. Hodně se hovoří například o společnosti Pradera, sídlící ve Velké Británii, která by byla na získání Olympie údajně ochotná vynaložit plných sto miliónů €. Pradera patří mezi silné institucionální investory, kteří se snaží o vybudování významných pozic ve střední a východní Evropě. Netají se plány, že vedle České republiky chce investovat také do sítě maloobchodů v Polsku nebo na Slovensku. Zdá se, že podobný vývoj vlastnických vztahů v České republice nebude v současné době představovat žádnou větší výjimku – podniky vzniklé na základě aktivity domácích společností s výraznou finanční účastí rakouského kapitálu postupně budou přecházet do rukou silných nadnárodních investorů mimo dosah českého, ale také rakouského kapitálu. Jen minimum rakouských firem je ovšem natolik kapitálově silných, aby byly schopny nabídnout k podobnému trendu alternativu. (MaFr)

Změna ve vedení České spořitelny

Největší tuzemská banka Česká spořitelna má nového generálního ředitele. Stal se jím dvaadvacitiletý Rakušan Gernot Mittendorfer. Ve funkci nahradí Jacka Stacka, který odchází do dozorčí rady Erste Bank.

Pepíček sedí ve škole a nic se mu nedaří. Paní učitelka mu na konci hodiny řekne: „Běž, Pepíčku, a kup kilo rozumu.“
Pepíček na to: „A mám říct, že je to pro vás?“

Píše paní Deziderová paní učitelce do školy: „Prosím Vás, paní učitelko, nemlatte toho našeho Lojzika ve škole po hlavě a ani po zádech, veď mi ho taky doma nemlátíme... A když jo, tak jen v sebeobraně.“

Festival Nová dráma

V dňoch 9.-15. mája sa v Bratislave uskutočnil už tretí ročník súčasnej slovenskej a svetovej drámy *Nová Dráma 2007*. Hlavným usporiadateľom festivalu bol Divadelný ústav Bratislava a spoluusporiadatelia Slovenské národné divadlo, Divadlo Astorka Korzo '90 a Asociácia súčasného divadla. Festival sa uskutočnil pod záštitou primátora hlavného mesta SR Andreja Ďurkovského s finančným príspevkom MK SR v rámci projektu Európskej dielne prekladu s finančným príspevkom Európskej únie – Komisie pre kultúru a vzdelávanie.

V stredu 9. mája sa v Artotéke Mestskej knižnice na Kapucínskej ulici konala medzinárodná konferencia *Divadelné umenie: Nevýstavné médium, nemuzeálny objekt? / Performing arts: non-exhibition medium, non-museum object?* Zámerom tejto konferencie bolo vytvoriť platformu pre diskusiu kurátorov a pracovníkov kultúrnych inštitúcií na tému usporadúvania divadelných výstav a alternatívnych spôsobov koncipovania výstav s víziou zvyšovania návštevnosti a s ohľadom na špecifiká divadelného umenia ako výstavného média.

Druhým podujatím prvého festivalového dňa bola vernisáž výstavy *Vojvodinské divadlá v Slovenskom národnom múzeu na Vajanského nábřeží*. Výstava ponúka zaujímavý a chronologický prierez umeleckou činnosťou profesionálnych divadiel a pohľad na divadelný život na území mnohonárodnej Vojvodiny. Výstavu pripravilo Divadelné múzeum Vojvodiny Novi Sad (Srbsko).

Oficiálne slávnostné otvorenie festivalu sa uskutočnilo večer pred predstavením Viliama Klimáčka *Kto sa bojí Beatles* v Štúdiu novej budovy SND.

Druhý festivalový deň sa začal v Divadelnom ústave na Jakubovom námestí pracovným stretnutím zástupcov Divadelných ústavov a múzeí z Česka, Poľska, Maďarska, Rakúska, Slovinska a Slovenska, partnerov projektu *Divadelná architektúra v strednej Európe*. O 10:00 sa začalo predstavenie *Anny Naglik Jurgova Hana* v réžii Aleny Lejkovej a v podaní Štúdia 12 a Divadelného štúdia VŠMU – Kaplnka Bratislava. Toto predstavenie mohli diváci vidieť opäť o 19:00 hodine.

Ďalším predstavením bola *Citová výchova hadej ženy* v podaní Bábkového divadla na Rázcestí Banská Bystrica. Ako autor hry je uvedená Júlie Meinholmová, pod týmto ženským menom a združeným názvom sú myslené herečky bystrického Bábkového divadla, ktoré spolu s režisérkou Ivetou Škripkovou pripravili túto hru.

V bratislavskom Bábkovom divadle na Dunajskej ulici hosťovalo večer prešovské divadlo Alexandra Duchnoviča s hrou Karola Horáka *Domov z plastelíny* v réžii Jána Šimka.

V A4 – Nultom priestore na Námestí SNP 12 bol festivalový klub, ktorý bol každodenným miestom večerných stretnutí, zábavy a oddychu od 17:00 do 24:00.

Piatok pokračoval prednáškou profesora Hansa-Thiesa Lehmana, jedného z najvýznamnejších súčasných európskych teatrologov a autora prelomového diela o súčasnom divadle, ktorým zaviedol do úvah o divadle termín „postdramatické divadlo“. Po prednáške nasledoval aj workshop a večer bola v Goetheho inštitúte prezentovaná kniha Hansa-Thiesa Lehmana *Postdramatické divadlo*.

V piatok bolo možné vidieť dve predstavenia: *Život na mieru* v réžii autora hry Miloša Karáska a v podaní Divadla Alexandra Duchnoviča Prešov. Po predstavení bola prezentácia knihy Mirona Pukana *V premenách času. Ukrajinské národné divadlo / Divadlo Alexandra Duchnoviča Prešov*. Druhým predstavením bol *Smutný život Ivana T.* v podaní Divadla SKRAT Bratislava a v réžii Lubomíra Burgra. V klube A4 – Nultom priestore potom zahrala elektro-popová skupina Noisecut.

V sobotu sa diváci v divadle A4 – Nultý priestor mohli zoznámiť s mladým rumunským divadlom a jednou z najznámejších súčasných rumunských hier *mady-baby.edu* autorky a zároveň režisérky inscenácie Gianiny Cărbunariu. Divadelný ústav Bratislava jej hru vydal v slovenčine. Prezentácia novej knihy sa uskutočnila po predstavení vo Festivalovom klube.

Pod hlavičkou projektu *Európska dielňa prekladu* pripravil Divadelný ústav v spolupráci so Spoločnosťou prekladateľov umeleckej literatúry na Slovensku interaktívnu diskusiu o stave umeleckého prekladu – *Umelecký preklad dramatickej literatúry na Slovensku*. Po pracovnom workshope prekladateľov z francúzštiny na jeseň minulého roku s dramatikom Valérom Novarinom je to už druhé podobné podujatie Divadelného ústavu, cieľom ktorého je iniciovať a podporovať umelecký preklad a vydávanie divadelných hier v slovenskom preklade. Diskusia sa uskutočnila v sobotu od 13:00 v Divadelnom ústave Bratislava.

Nedeľa pokračovala jednak workshopom *Postdramatické divadlo* s profesorom Hansom-Thiesom Lehmannom a predstaveniami *Cely* od Slávky Daubnerovej a Eduarda Kudláča v podaní Divadla PAT Prievidza a *Divadlo Kontra Spišská Nová Ves* sa predstavilo hrou Mark O'Rowe *Howie a Rookie* (réžia Klaudyna Rozhyn).

V pondelok sa predstavilo Divadlo Andreja Bagara v Nitre hrou Mariny Carr *Portia Coughlanová* v réžii Michala Vajdičku, ďalej Divadlo Astorka Korzo '90 Bratislava hrou Romana Poláka *Kentauri* v réžii autora a večer v divadle Aréna posledné z nominovaných predstavení *Dr. Gustáv Husák. Väzeň prezidentov – prezident väzňov* Viliama Klimáčka v réžii Martina Čičváka.

V A4 – Nultom priestore večer prezentovali nový slovenský divadelný časopis *kad* – konkrétne o divadle a uved-

li ho do divadelného života. Po prezentácii sa predstavila koncertom skupina Eduardo Borsuci in optima forma.

V utorok, 15. mája, záver festivalu. V Štúdiu novej budovy SND na Pribinovej ulici 17 sa konal Divadelný trojboj 2007 – scénické čítania z finálových textov súťaže Dráma 2006, diskusia s dramatikmi, tvorcami a členmi komisie. Do finále sa dostali: Iveta Horváthová – *Sestry dušehojivé*; Peter Scherhauser – *Hovorkyne, alebo tajomstvo Septagramu*; Štefan Timko – *Zabudni na Chelsea*; Ján Papuga – *Nezávislí* a Anna Grusková – *Rabínka*.

Večer o 20:00 sa konal záverečný ceremoniál v design factory na Bottovej 2. Medzi pozvanými hosťami bol aj primátor mesta Bratislavy Andrej Ďurkovský, ktorý odovzdal Cenu bratislavského diváka. Generálny riaditeľ Sekcie umenia MK SR Martin Sarvaš, riaditeľka Divadelného ústavu Bratislava Vladislava Fekete a predseda poroty súťaže Dráma 2006 Viliam Klimáček odovzdali ceny súťaže Dráma 2006 za najlepší pôvodný dramatický text v slovenskom jazyku.

Ceny festivalu *Nová dráma / New Drama 2007*:

Cena za najlepšiu inscenáciu súčasnej slovenskej hry:

Hana Naglik: *Jurgova Hana*, Divadlo Kaplnka Vysokej školy múzických umení a Štúdio 12 Bratislava, réžia: Alena Lelková

Cena za najlepšiu inscenáciu súčasnej svetovej hry:

Cena nebola udelená

Cena za najlepšiu dramaturgiu:

Divadlo SkRAT Bratislava: *Smutný život Ivana T.*, réžia: Lubo Burg

Cena Prekvapenie Novej drámy za režijnú a hereckú interpretáciu hry:

Mark O'Rowe: *Howie a Rookie*, Divadlo Kontra a Spišské divadlo Spišská Nová Ves, réžia: Klaudyna Rozhyn
Zvláštna cena poroty:

Za scénický koncept a stvárnenie hry Slávky Daubnerovej *Cely* v podaní divadla P.A.T. Prievidza a v réžii Slávky Daubnerovej

Zvláštna cena poroty:

Inscenácia hry Viliama Klimáčka *Dr. Gustáv Husák. Vážen prezidentov – prezident väzňov* v kontexte mapovania slovenských politických dejín v Divadle Aréna Bratislava

Cena bratislavského diváka:

Marina Carr: *Portia Coughlanová*, Divadlo Andreja Bagara Nitra, réžia: Michal Vajdička

Cena súťaže Dráma 2006:

1. miesto: Ján Papuga: *Nezávislí*

2. miesto: Anna Grusková: *Rabínka*

3. miesto: Peter Scherhauser: *Hovorkyne, alebo tajomstvo Septagramu*

Diváci počas siedmich festivalových dní mohli na javiskách šiestich bratislavských divadiel vzhliadnuť 11 súťažných inscenácií desiatich slovenských divadiel. Program dopĺňalo 10 sprievodných a 5 pracovných podujatí a hostovanie rumunského Divadla Mic z Bukurešti. Festival navštívilo 43 zahraničných hostí z 13 krajín Európy a z USA. Festivalové predstavenia navštívilo 1 261 divákov, čo je viac ako 70-percentná návštevnosť.

Riaditeľka festivalu *Nová dráma / New Drama 2007* a riaditeľka Divadelného ústavu Bratislava Vladislava Fekete hovorí: „Tretí ročník festivalu *Nová dráma / New*

Drama splnil moje očakávania. Nielen kvalitatívne, ale aj šírkou svojho záberu. Množstvo sprievodných aktivít, dielní, prednášok a konferencií rozšírilo obzory našej teatrologie, posunulo hranice vo vnímaní súčasného divadla a nastolilo nové témy do diskusie. Festival dal šancu mnohým novým tváram slovenského divadla a privítal hostí zo zahraničia, ktorých sme snád presvedčili o tom, že máme čím zaujať aj v európskom a svetovom kontexte.“

Rozhovor s Vladislavou Fekete, riaditeľkou Divadelného ústavu

Kde vznikol nápad založiť festival *Nová dráma*?

Divadelný ústav podporuje nové autorské hry a mladých autorov, teraz vzniká aj špeciálny projekt – *New Writing*. Prezentujeme texty a autorov, ďalším krokom bola už idea festivalu.

Existuje dostatok súčasných autorov, je čo každý rok divákovi prezentovať?

Existuje. Je to otázka úrovne a či sú hry prenosné. Možnosti sú obmedzené.

Všimla som si početné spolupráce so zahraničnými expertmi. Ako dochádza k týmto spoluprácam?

Sú to najmä osobné kontakty, festivaly, partnerské inštitúcie. Divadelný ústav rozhodil svoje siete, ide aj o revanš, snažíme sa, aby to bol prierez svetového divadla. Máme zmluvy o spolupráci so Srbskom, Českom, Poľskom, Maďarskom a týka sa to nielen výskumu, ale aj konkrétnych projektov.

Ako vnímate trend posledných rokov, používanie vulgarizmov a expresívnych výrazov alebo nahoty na javisku?

Trendy sa menia, obnažovanie, aj vnútorné, má niekedy zmysel. Ak je to premyslené, nemám s tým problém.

Čo tak po každom predstavení urobiť rozhovory medzi režisérom, autorom a publikom?

Minulý rok sme to mali, tento rok je dosť bohatý program a ľudia sa presúvajú. Hodnotenie festivalu bude v Martine v rámci festivalu *Dotyky a spojenia 2007*, ktorý sa uskutoční od 19. do 25. júna. *Nová dráma* je miestom neformálnych stretnutí.

A čo na budúci rok? Môžete už trochu prezradiť, ako bude vyzerať 4. ročník festivalu?

Štvrtý ročník bude niest tieň ruského divadla, vytvárame nové kontakty – stále je čo vylepšovať. Divadelný ústav je inštitúcia, nie agentúra, veľa ľudí tu pracuje vedľa pracovnej činnosti. Teším sa na ďalší ročník.

(pripravila Andrea Ozábalová)

Leto 2007

Letné mesiace sú vyplnené rôznymi kultúrnymi podujatiami a festivalmi. Už od mája sa striedajú divadelné, filmové, hudobné alebo celkovo multimediálne festivaly po celom Slovensku. V máji to bol festival súčasnej slovenskej drámy *Nová dráma 2007* od 9. do 15. 5., festival *Nordfest* – najväčší festival severskej kultúry na Slovensku s filmovou prehliadkou 20 severských filmov, vystúpením severských skupín a prezentáciou CD a DVD a mnohých iných

podujatí v dňoch 18.-20. 5. V tých istých dňoch, 19.-20. 5., tradičná červenokamenská šermovačka s vystúpeniami najlepších šermiarov zo Slovenska a Českej republiky, rekonštrukciou boja z obdobia napoleonských vojen, rytierskymi turnajmi, historickým jarmokom a s koncertom legendy stredovekej hudby, nemeckej skupiny Corvus corax.

V júni to bude dobre známy bratislavský *Junifest* v dňoch 8.-17. 6., kde možno vidieť hviezdy súčasnej slovenskej a českej hudby, ako sú: Desmod, Zuzana Smatanová, Peha, Olympic, Nocadeň, Taktici, Kmeťo Band, Pressburger Klezmer Band, Tomáš Bezdeda a Aya, Misha, Senzus, Ivan Mládek & Banjo Band, Petr Bende, Tina & The Band, Tublatanka, Maxim Turbulenc, Honza Nedvěd, Dalibor Janda, Bukasový Masív, Katka Koščová, Arzén, Sendrejovci, Johnny Cash Revival, Amo a mnohí ďalší. Od 19. do 25. júna to bude divadelný festival toho najlepšieho z celého Slovenska *Dotyky a spojenia 2007* v Martine, hudobný festival *Streetfest Malacky* s vystúpením 42 interpretov a hudobných skupín na troch pódioch, ako napríklad Chinaski (CZ), IMT Smile, Horkýže slíže, Mňága a Žďorp (CZ), Laco Lučenič, Hex, Polemic, Vetroplach, Mango Molas, Diego, Smola a hrušky, Kontrafakt, H16, Moja reč, Strapó a iní. 30. 6. v Senci *Double.X festival*, 4. ročník hudobného festivalu so 4 pódiami: hip-hop, progressive, drum'n'bass a chillout. Taktiež 29.-30. 6. *Medzinárodný hudobný festival na Zelenej vode Topfest* (bývalý *TopvarRock Fest*) so skupinami ako Misfits, Čechomor, Kabát, Chinaski a iné. Alebo z iného hudobného žánru *Country Mlyn* 29.-30. 6. 2007 v Kamennom Mlyne pri Malackách s interpretmi ako Waldemar Matuška, Zuzana Smatanová, Hana Zagorová, Poutníci, Wabi Daněk, Taxmeni, Vašo Patejdl. Svetoznámy *Internacionálny filmový festival Art Film* v Trenčianskych Tepličiach sa bude konať od 22. do 30. júna a oslávi už svoj 15. ročník. Opäť sa bude súťažiť v kategóriách dlhometrážne filmy (medzinárodná súťaž), dokumenty a krátke filmy. (ao)

Noc múzeí v Bratislave

19. mája sa konala Noc múzeí a galérií – obyvatelia mesta Bratislavy mali príležitosť nahliadnuť do 24 kultúrnych stánkov. Noc múzeí a galérií sa konala už po tretí raz. Akcia sa už v minulosti stretla s veľkým záujmom. Koordinátorkou projektu bola Jana Chrappová. Brány návštevníkom otvorili dva tucty bratislavských múzeí a galérií, takmer 60 výstav a expozícií, pripravených bolo aj vyše 90 sprievodných akcií. Väčšina výstav bola otvorená od 10. do 24. hodiny. Najzaujímavejšie akcie boli napríklad pozorovanie slnečnej aktivity astronomickými ďalekohľadmi, hrad, ako ho nepoznáme, stretnutie cestovateľov, dobrodruhov a ich priaznivcov, speváci v laviciach a mnohé iné. (ko)

Letná škola slovenského jazyka a kultúry

Univerzita Komenského v Bratislave, Filozofická fakulta organizuje v čase od 5. do 25. 8. 2007 v Bratislave 43. ročník letnej školy slovenského jazyka a kultúry *Studia Academica Slovaca* (SAS). Škola je určená zahraničným slovakistom a slavistom, univerzitným profesorom, docentom, asistentom a lektorom, ďalej študentom slavistiky a slova-

kistiky na zahraničných univerzitách, spisovateľom, prekladateľom, novinárom a všetkým záujemcom o štúdium slovenského jazyka a kultúry. Cieľom kurzu je získanie, resp. prehĺbenie komunikačnej kompetencie v slovenskom jazyku a rozšírenie poznatkov zo slovenskej lingvistiky, literatúry a kultúry. O ďalších možnostiach vyučovania slovenského jazyka a literatúry informovala aj pani doc. dr. Jana Pekarovičová so svojimi spolupracovníkmi dňa 8. 5. 2007 na Viedenskej univerzite na katedre slavistiky.

Mariánovi Kochanskému odhalili pamätnú tabuľu

Pamätnú tabuľu hudobníkovi Mariánovi Kochanskému odhalili v sobotu pri hlavnom vchode centrálného trhoviska na Miletičovej ulici v Bratislave. Na slávnostnom akte sa zúčastnili stovky veseliacich sa divákov. Hudobník Marián Kochanský zomrel 28. apríla minulého roka v Bratislave vo veku nedožitých 51 rokov. Spevák, hráč na harmoniku a autor piesní pochádzal z Partizánskeho. Bol zakladajúcim a vedúcim členom známej folkovej skupiny LOJZO – Ludový orchester jednoduchej zábavy obyvateľstva.

Kapela vznikla 28. septembra 1982 a stala sa populárnou vďaka nenáročnej hudbe s typickou bratislavskou atmosférou. Počas svojej existencie predala viac ako 270 tisíc zvukových nosičov. V súťaži popularity Slávik v roku 1998 obsadili štvrté miesto a v roku 1999 piate. V roku 2002 oslávila skupina 20. narodeniny neštandardne v rôznych teplákových kreáciách, baretkách či klobúkoch bálom v bratislavskom PKO s početnými fanúšikmi.

Medzi najväčšie hity kapely Lojzo patria skladby *Anča, si drahá ako volvo, Zita Obezita* či *My nie sme Taliani*. Počas hudobného pôsobenia sa spojil napríklad aj s kapelou Elán v pesničke *Že mi je ľúto*.

Kochanský spolu s Jozefom Cillerom, Miroslavom Lukáčikom, Františkom Mikurčíkom, Tomášom Faborom a Jozefom Štalmašekom bavili divákov televíznych relácií, rozhlasových programov a kultúrno-spoločenských podujatí.

Európska cena pre mladú režisérku Danielu Rusnokovú

Slovensko malo zastúpenie medzi dvanástimi režisérmi, autormi a novinármi, ktorí dostali európsku cenu *Civis* za integráciu a kultúrnu rozmanitosť. Mladá slovenská dokumentaristka Daniela Rusnoková si odniesla cenu za dokumentárny film *Soňa a jej rodina* o živote slovenských Rómov. V Berlíne sa oceňovali rozhlasové a televízne príspevky, ktoré sa osobitným spôsobom venovali témam prisťahovalectva, integrácie a kultúrnej rozmanitosti. Cenu *Civis* založila pred 20 rokmi verejnoprávna nemecká televízia ARD, stanica Západonemecký rozhlas (WDR) a Freudenbergova nadácia. Dotovaná je sumou 41 000 € (1,4 mil. Sk). Tento rok sa o ňu uchádzalo 669 televíznych a rozhlasových programov z 24 štátov.

Slováci v Györi

Výstavu *Súčasné slovenské výtvarné umenie 1960-2000* so zbierky Prvej slovenskej investičnej skupiny otvorili 12. 5. o 17:00 hod. v Mestskom múzeu výtvarného umenia (Va-

rosi Muveszeti Muzeum) v Györi, Kirali u. 14. Výstavu pripravila autorka koncepcie kolekcie a jej kurátorka Zuzana Bartošová. Prostredníctvom kvalitatívne relevantných a divácky príťažlivých diel upozorňuje na jedinečnosť slovenského výtvarného umenia druhej polovice 20. storočia a zároveň na kompatibilitu jeho jazyka s umením euroamerického kontextu. Ťažiskom je tvorba autorov neoficiálnej výtvarnej scény 70. a 80. rokov. Jej obmeny už prezentovali viaceré slovenské galérie i zahraničné inštitúcie a pripravuje sa reінštalácia v Sibiu, európskom meste kultúry 2007.

Kam za kultúrou v Bratislave

ČINOHRA

Nová budova SND, Pribinova 17

ut 19. jún 2007 19:00

Sála činohry Jozef Gregor Tajovský: *Ženský zákon*

Štúdio Bengt Ahlfors, Emil Horváth: *Posledná cigara*

št 20. jún 2007 11:00

Sála činohry Jozef Gregor Tajovský: *Ženský zákon*

Štúdio Bengt Ahlfors, Emil Horváth: *Posledná cigara*

št 21. jún 2007 19:00

Sála činohry Georges Feydeau: *Tak sa na mňa prilepila*

Štúdio Neil LaBute: *Vykúpenie*

pia 22. jún 2007 19:00

Sála činohry Georges Feydeau: *Tak sa na mňa prilepila*

Štúdio Táňa Kusá: *S mamou*

so 23. jún 2007 19:00

Sála činohry Fiodor Michajlovič Dostojevskij: *Cudzia*

žena a muž pod posteľou

Štúdio Victor Haim: *Valčík náhody*

ne 24. jún 2007 19:00

Historická budova Georges Feydeau: *Chrobák v hlave*

ut 26. jún 2007 19:00

Sála činohry Carlo Goldoni: *Čertice*

st 27. jún 2007 19:00

Sála činohry Georges Feydeau: *Tak sa na mňa prilepila*

Štúdio Henrik Ibsen: *Heda Gablerová*

št 28. jún 2007 19:00

Sála činohry John Steinbeck: *O myšiach a ľuďoch*

OPERA

Historická budova SND, Hviezdoslavovo námestie

po 18. jún 2007 19:00

Historická budova Piotr I. Čajkovskij: *Eugen Onegin*

ut 19. jún 2007 19:00

Historická budova Gaetano Donizetti: *Nápoj lásky*

st 20. jún 2007 19:00

Nová budova, Sála opery a baletu Giuseppe Verdi:

Trubadúr

št 21. jún 2007 19:00

Historická budova Wolfgang Amadeus Mozart: *Figaro*

svadba

BALET

Nová budova a historická budova SND

št 28. jún 2007 11:00

Historická budova Václav Patejdl, Libor Vaculík: *Snehulienka a sedem pretekárov*

pia 29. jún 2007 19:00

Sála opery a baletu Mário Radačovský: *Warhol*

Něco z historie českého Sokola

V letošním roce oslavil Sokol Jínonice 110 let od svého založení. A jako je tomu u bezpočtu jiných sokolských hnutí z celé pražské metropole i z celé republiky, i on prošel od svého vzniku mnoha úspěchy a úskalími, vzlety i pády.

Historie jínonické oázy zušlechťování těla i ducha začala počátkem roku 1897. Tehdy byla do hostince Na Růžku svolána zakládající valná hromada, neboť Tyršova sokolská myšlenka se v té době již stala všeobecně oblíbenou a uznávanou, a tak se i jínoničtí sportovní nadšenci rozhodli založit tělocvičnou jednotu ve své obci. Ovšem počátky sokolského hnutí nebyly pouze ve znamení úspěšně zakládajících se jednot, ale bratrská myšlenka měla od dob svého vzniku i mnoho odpůrců. A právě v tehdejších politických stranách obcí Jínonic a Butovic se proti založení Sokola ozvaly hlasy a první schůze se nemohla konat. O měsíc později byla svolána nová schůze do hostince U Jurisů a tady již byla úspěšně založena jínonická tělocvičná jednotka Sokol Tyrš. Ta měla 70 členů – tento počet však stále klesal, až nakonec v roce 1902 zbylo pouhých 30 členů. Prvním starostou byl zvolen bratr Václav Vlasák a náčelníkem bratr František Kubr. Ženy začaly v jínonické jednotě cvičit v roce 1910 a v roce 1912 byl ustaven první ženský správní výbor s náčelnicí sestrou K. Loučkovou. Členové jínonické tělocvičné jednoty se scházeli v malých sálech jínonických a butovických hostinců – U Jurisů (1897-1908), Na Růžku (1908-1919), Na Staré (1919-1926).

Snaha po vlastním zázemí se projevovala hned od zrození jínonického Sokola. Poté, co se řady přívrženců začaly před první světovou válkou opět rozrůstat, byl v roce 1908 ustanoven odbor pro postavení vlastní tělocvičny. Pořádaly se nejrůznější dobrovolné sbírky, kulturní a tělocvičné akce a veškerý zisk z těchto aktivit byl shromažďován na postavení vlastní tělocvičny. Válka bohužel ukončila slibnou cestu k vybudování sportovního zázemí a ta pak mohla pokračovat až po vzniku samostatné republiky. V roce 1923 byl od pražské obce zakoupen pozemek uprostřed obce, kde se začalo se stavbou budovy podle plánů ing. arch. J. Krále. Dokončená sokolovna byla slavnostně otevřena v roce 1926 při příležitosti příprav VIII. všesokolského sletu. Činnost jínonického sokolského sdružení byla velmi pestrá, až do vypuknutí 2. světové války tu fungoval mužský i ženský cvičitelský sbor (včetně žákovské a dorostenecké samosprávy), dále vzdělávací sbor, kterému podléhaly odbory dramatický, loutkářský, recitační, pořadatelský a pěvecký, pak stavební odbor a též „biografický“.

V roce 1941 byla činnost Sokola zakázána a majetek zabaven. Někteří členové této jednoty zahynuli v nacistických žalářích nebo v boji s okupanty. Po skončení druhé světové války se znovu zaktivizovala činnost sokolského hnutí, která navázala na zkušenosti z předválečného období. Počet jejích členů postupně vzrostl na 480 a hlavní úsilí ve všech odborech směřovalo k přípravě XI. všesokolského sletu v roce 1948. V tomto osudném roce však bylo všechno jinak. Po „Vítězném“ únoru, ještě před sletem, bylo několik členů výboru na čas uvězněno a pro místní

Sokolská župa rakouská
1010 Wien, Drachengasse 35
Tel./fax: ++43 1 604 87 04
(Dipl.-Ing. Jiří Nováček)
e-mail: novacek.wien@aon.at

Sokol informuje
Jako tělovýchovný spolek
s dlouholetou tradicí Vám
Sokol nabízí sportovní hodiny
vedené zkušenými vedoucími
s velkou praktickou zkušeností.
Přijďte se podívat,
srdečně Vás zveme!

Náčelnictvo a cvičitelé
Sokolské župy rakouské

Informace:
s. Marie Píbilová, tel. 330 97 87
s. Irena Floriánová, tel. 586 86 86

Sokolská župa rakouská

www.sokol-wien.at

Česká obec sokolská
Tyršův dům – Újezd 450,
118 01 Praha 1
Tel.: ++420 257 007 111
Fax: ++420 257 320 580
www.sokol-cos.cz

Sokolský adresář
na
www.sokol-wien.at

Cvičení rodičů s dětmi

Cvičíme
každé pondělí
17:00 – 17:45

Bližší informace:
Mag. I. Mühlbergerová
tel.: 480 49 14

Župní družstvo volejbalu (vedoucí odboru Anton Florián, tel. 01/586 86 86)
23, Anton Baumgartner-Strasse – kulatá hala Alt-Erlaa

Čtvrtek	19:30 – 21:00	odbíjená (muži)
---------	---------------	-----------------

Župní trénink ve stolním tenise (info přes den: Pavel Vlček, tel. 01/86 99 297)
17, Steinergerasse 7 – sokolovna

Pondělí	19:30 – 21:00	stolní tenis
---------	---------------	--------------

Župní zdravotní cvičení
17, Steinergerasse 7 – sokolovna

Úterý	16:00 – 17:30	ženy a muži
-------	---------------	-------------

Sokol Vídeň II

2, Blumauergasse 2 – tělocvična veřejné hlavní školy

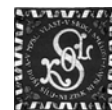
Pondělí	18:00 – 19:30	odbíjená (muži)
	19:30 – 21:00	nohejbal (muži)
Středa	19:30 – 21:00	gymnastika (ženy)

Sokol Vídeň III/XI

(informace pro zájemce o volejbal: N. Stěrbová, tel. 0650/967 80 80,
e-mail: K.Sterba@gmx.at)

3, Sebastianplatz 3 – tělocvična školy Komenský

Středa	19:00 – 21:00	odbíjená (muži)
Čtvrtek	19:00 – 21:00	gymnastika (ženy)

Sokol Vídeň X

Každou první středu v měsíci seniorské odpoledne od 14:00. Hosté vítáni.

Info: s. Hana Zemanová, tel. 0664 213 36 20

WernerKallin, tel. 01/968 20 53

nový e-mail: sokol-10@chello.at

10, Angeligasse 21 – sokolovna (tel. 01/600 20 20)

Úterý	18:00 – 19:00	showdance
	19:00 – 20:00	aerobic
	21:00 – 22:00	foťbal
Středa	17:00 – 19:00	badminton (ženy)
	19:00 – 21:00	odbíjená (mix, Sokol III)
Čtvrtek	09:00 – 10:30	ladypower
Pátek	15:30 – 19:00	SVS (dorostenci, Sokol V U-17)
	19:00 – 21:00	SVS (Sokol V)

Sokolská jednota Tyrš XII/XV

Info: tel. Dipl. Päd. Ing. F. Kalousek 01/81 34 333 přes den, e-mail: kalousek@utanet.at

Jednota cvičí v sokolovně 10, Angeligasse 21.

Pondělí	19:30 – 21:00	míčové hry (muži)
Čtvrtek	17:30 – 18:45	základní sportovní gymnastika (žactvo)
	19:30 – 20:30	kondiční a posilovací cvičení na hudbu (ženy + muži)

Sokol Vídeň XVI/XVIII

Info: tel. 01/480 13 57

17, Steinergerasse 7 – sokolovna

Pondělí	17:00 – 18:00	cvičení rodičů s dětmi
Úterý	19:30 – 21:00	gymnastika „speciál“ (ženy a muži)
Čtvrtek	18:00 – 19:15	žactvo
	19:30 – 21:00	gymnastika (ženy)
Pátek	20:00 – 22:00	základní sportovní gymnastika (muži)

Sokol Vídeň XXI

21, Roda Roda-Gasse 7

Úterý	19:00 – 21:20	gymnastika, míčové hry (ženy + muži)
-------	---------------	--------------------------------------

Sokol nastalo temné období, které trvalo 41 let. Někteří členové se ztotožnili s komunistickým idejemi a založili akční výbor, který měl na svém kontě vyloučení desítky bratří a sester – mnoho dalších pak na protest odešlo z jednoty samo.

V roce 1968 na krátkou chvíli svitla naděje na obnovení sokolské ideje, ale ke klíčovému setkání náčelnictva župy Jungmannovy v Letech u Prahy dne 24. srpna 1968 již nedošlo. Všechny naděje byly zmařeny vstupem vojsk Varšavské smlouvy a obdobím normalizace. Teprve listopad roku 1989 znovu umožnil obnovit Tyršovy a Fügnerovy ideály. V dubnu roku 1990 došlo v Jinonicích k ustavující schůzi za účasti 33 členů s cílem zahájit co nejdříve tělocvičnou činnost v sokolském duchu. Nově zvolenému výboru se podařilo získat hlavní část zabaveného nemovitého majetku, a tím se začala psát nová kapitola tělocvičné jednoty Sokol Jinonice.

Jinonická sokolovna prodělává neustále menší stavební úpravy a rekonstrukce, a to za plného provozu. Ty umožňují zde pravidelně pořádat sokolské plesy, dětské karnevaly, akademie a různé sportovní soutěže na celostátní úrovni. (MK)

Vodáci na česko-rakouském pomezí

Období existence železné opony nepřálo žádným aktivitám v hraničním pásmu, kde fungoval nebezpečný systém různých zábran znemožňujících odchod občanům z „reálně-socialistického ráje“ a celý region se hemžil pohraničníky. Život se do míst tvořících hraniční pásmo vrací jen relativně pomalu. Stále existuje mnoho překážek souvisejících se zvláštním režimem na tomto území.

Například až dosud vodáci nesjížděli Dyji ze Znojma do Břeclavi. Důvod byl prostý – řeka zde na dvou místech prochází rakouským územím a plavbu musí proto povolit cizinecká a pohraniční policie. Do vyřizování různých podobných záležitostí se samozřejmě chtělo jen málokomu, takže úsek zůstával z hlediska vodáků neprobádanou končinou.

Letos v květnu se však objevila konečně výprava, která se rozhodla „objevitelskou“ plavbu podniknout a vyřídit si potřebné formality. Šlo to velmi hladce – policisté pouze zdůraznili, že vodáci musí mít své průkazy a povolení při plavbě u sebe.

Organizátoři doufají, že jejich podnik nebude mít jen jednorázový efekt v prozkoumání vodáky neprozkoumané končiny, ale věří, že sjíždění Dyje ze Znojma do Břeclavi se stane běžnou záležitostí a vodácké cesty se obohatí o novou zajímavou trasu. Na jihu Moravy totiž vodáci nenacházejí tolik atraktivních lokalit jako v jiných regionech České republiky, například v jižních Čechách. Většinou se musí spokojit pouze s Baťovým kanálem na Hodonínsku. (MaFr)

Češi v Salcburku slavili titul

Již několik kol před koncem ligy si titul rakouského fotbalového mistra zajistili po remíze 2 : 2 s Austrií Vídeň hráči Salcburku, v jehož sestavě se objevují i tři Češi – Patrik Ježek, bývalý kanonýr pražské Sparty Vratislav Lokvenc a ex-slávista Karel Piták. Právě ten posledně jmenovaný má patrně ze zisku titulu největší radost, protože se jedná

o jeho první podobný úspěch. Patrik Ježek už podobnou slávu zažil třikrát s Innsbruckem a Vratislav Lokvenc se stal dokonce pětkrát mistrem české ligy. Pro Salcburk, který vyniká nad ostatní týmy v rakouské lize velkorysým rozpočtem, však zisk titulu domácího mistra rozhodně nepředstavuje vrchol ambicí. Chce se především poprat o účast v Lize mistrů a prokázat své kvality i v této nejvyšší evropské klubové soutěži. Tři čeští legionáři by klubu jistě rádi v úspěšném mezinárodním tažení pomáhali. Svoje působení v Salcburku zatím asi musí hodnotit s určitými rozpaky – ani jeden z nich si nevybojoval zcela pevné místo v základní sestavě. Zpočátku nejhůře se dařilo Vratislavu Lokvencovi, který se málo prosazoval a zvažoval odchod do jiného týmu. V závěru se mu však již vedlo lépe. Strídavě na lavičce a na trávníku se objevovali i Ježek s Pitákem.

Čeští hráči však věří, že se v týmu dokážou uplatnit, a podle jejich slov jim i vedení Salcburku naznačilo zájem na dalším pokračování smluv. Možná právě pohárová Evropa se stane příležitostí, v níž znovu najdou svou vrcholnou formu a stanou se nepostradatelnou součástí základního kádru. (MaFr)

František Straka v Innsbrucku skončil

Zpočátku to vypadalo jako pohádka – fotbalovému týmu Innsbrucku se po příchodu nového trenéra Františka Straky na počátku sezóny nebylo dařilo a atakoval nejnepříjemnější příčky žebříčku. Pak přišel nezadržitelný pád a po sérii dvanácti utkání bez vítězství se vedení klubu rozhodlo bývalého kouče Teplic a hlavně pražské Sparty odvolat. Po druholigovém německém Ahldenu lze tedy i další zahraniční angažmá kontroverzního českého trenéra hodnotit spíše jako fiasko. František Straka dosáhl největších úspěchů jako trenér pražské Sparty. Proslul zdůrazňováním bojovnosti a týmového ducha. Jeho emotivní prohlášení mu získaly řadu příznivců, ale zároveň i zapálených odpůrců. Spory vyvolávala i jeho politická aktivita v rámci lidovců, která skončila jeho rezignací na post krajského leadra kandidátky pro parlamentní volby na Karlovarsku po nepřilíživém vystoupení v televizní debatě. V zahraničí se mu také příliš nevedlo, na domácí scéně však v roce 2006 dokázal zachránit nejvyšší soutěž pro tým Plzně. Způsob, kterým tak učinil, však vzbudil u mnohých značné pochybnosti a v této souvislosti se hovořilo i o možné korupci. Zatím není zcela jisté, kam poputuje po svém neúspěchu v Innsbrucku, nelze však vyloučit, že se vrátí do České republiky. (MaFr)

Odešla fotbalová legenda

V dubnu se fanoušci rozloučili s legendárním záložníkem Sparty a československé reprezentace Andrejem Kvašňákem. Na Vinohradském hřbitově v Praze vzdaly hold tomtu slavnému fotbalistovi stovky lidí z řad rodinných příslušníků i přátel, spoluhráčů, ale i fanoušků. Byli zde hráči, s nimiž Andrej Kvašňák v šedesátých letech oblékal spartanský dres, jako Václav Mašek, Vladimír Táborský, Tadeáš Kraus a Josef Vojta. Současnou Spartu zastupoval prezident Klubu Jozef Chovanec, který pronesl smuteční projev. (MK)

Slovenský díář

Kdybych měl říci, která část Bratislavy je nejkrásnější, řekl bych Děvín. Keltové a Germáni tady měli hradiště, Římané předsunuté stanoviště svých hraničních opevnění, bylo tu slovenské město, uherský hrad. Pod Děvínem se slévají dvě řeky, Morava a Dunaj. Na druhé straně Moravy však není Česko, ale Rakousko, a těch pár desítek kilometrů jejího toku je nejdelší částí společné rakousko-slovenské hranice. Přes řeku Moravu dodnes nevede mezi Rakouskem a Slovenskem žádný most. Proto kdyby chtěli někdy rakouští protiatomoví aktivisté zablokovat slovensko-rakouské přechody, stačí jim obsadit ty pouhé dva, které na společné hranici jsou.

Rakušané Slovensko dlouho zanedbávali. Ostatně bylo takovým chudým příbuzným Česka. O Slovácích si Rakušané, především v dobách premiérování Vladimíra Mečiar a ještě pár let po něm, vyprávěli podobné vtipy, jaké si vypráví Němci o Polácích. Včetně turistického letáku zvoucího do slovenského hlavního města větou: „Navštivte Bratislavu, Vaše auto už tu je.“ To však neznamena, že by Rakušané se Slováky čile neobchodovali.

Když se Dzurindova vláda pustila do nejodvážnějších liberálních reforem ve střední Evropě, bylo dokonce Rakousko donuceno zareagovat, aby mu z Vídně neutekly centrály velkých firem do daňově výhodnější Bratislavy. A tak se daně snižovaly i v Rakousku. Rakušané si také nenechali ujít šanci podílet se na privatizaci. Vedle vlajkové lodi, Erste bank, která koupila Slovenskou spořitelnu, je pod rakouskou kontrolou na 1 700 slovenských firem.

Druhá zásadní privatizace, kterou byl pokus vídeňského letiště koupit to bratislavské, ale nevyšla. Nevyšla, protože Ficova vláda použila právní klíčky k tomu, aby prodej schválený na poslední chvíli předchozím Dzurindovým kabinetem zrušila. Možná i proto musel premiér Fico na pozvání do Vídně chvíli čekat.

Minulý týden se dočkal. Kancléř Gusenbauer je pro Fica důležitý. Rakouští socialisté jsou totiž vedle Jiřího Paroubka největšími přímluvci Smeru, který má kvůli vstupu do vlády s extrémními nacionalisty pozastavené členství v Evropské socialistické straně. Gusenbauer Ficovi schválil výstavbu tří nových jaderných bloků, potvrdil, že dálnice Vídeň – Bratislava bude hotova do konce roku, a dodal, že Vídeň podpoří vstup Slovenska do schengenského prostoru. Za to dostal příslib, že dvěma vyhozené vídeňské letiště se může na to bratislavské vrátit oknem. Fico mluvil ve Vídni o společném podniku. Rakušané jsou prostě obchodníci, kterým my Češi můžeme jen závidět.

(Luboš Palata, LN)

Vídeňská vláda zašle protestní nótu Praze kvůli bezpečnostním rizikům jaderné elektrárny v Temelíně

Rakouská vláda zašle Praze protestní nótu kvůli tomu, že Česko údajně nesplnilo podmínky česko-rakouské dohody o Temelíně, uzavřené před sedmi lety v Melku. Částečně vyhověla požadavkům protitemelínských aktivistů, kteří nicméně trvají na tom, aby Rakousko kvůli Temelínu Česko žalovalo.

Pokud rakouská vláda nepodá do čtyř týdnů žalobu, zablokují tamní protitemelínští aktivisté na déle než dvě hodiny celou česko-rakouskou hranici. Přímo před jadernou elektrárnou Temelín to oznámili členové sdružení Atomstopp Oberösterreich. Pokud aktivisté svou hrozbu splní, jednalo se by se o nejrozsáhlejší blokádu hranic za posledních sedm let.

K případné žalobě na Česko se ale rakouští ministři staví velmi zdrženlivě a upřednostňují spíše další diplomatická jednání mezi oběma zeměmi. „Žaloba proti České republice nestojí nyní v popředí,“ řekl rakouský vicekancléř Wilhelm Molterer. Kritizoval naopak organizátory hraničních blokády, které podle něj představují naprosto špatnou a škodlivou cestu.

Vídni vadí kolaudace. Protestní nóta, kterou se chystá rakouská vláda zaslat do Prahy, se týká rozdílného výkladu závěrů smlouvy z Melku. Vídeň je přesvědčena, že Praha neměla právo zkolaudovat Temelín, dokud nesplní všechny rakouské požadavky na vylepšení bezpečnosti elektrárny.

Jedná se například o způsob vedení vysokoenergetických potrubí, který podle rakouských expertů představuje bezpečnostní riziko. Česko ale tvrdí, že všechny požadavky na bezpečnost Temelína plní, jen k jejich zajištění využívá jiné technické řešení, než jaké požadují Rakušané.

Ačkoliv se mnozí Češi domnívají, že česko-rakouský boj o temelínskou elektrárnu je zcela ojedinělý, podle expertů je opak pravdou. „U soudního dvora v Haagu například už deset let leží spor mezi Irskem a Velkou Británií o bezpečnostní úroveň britského jaderného komplexu Sellafield,“ řekla LN předsedkyně Státního úřadu pro jadernou bezpečnost Dana Drábová. Podobné spory vedly podle ní v minulosti i Dánsko a Švédsko a Francie s Lucemburskem.

Ještě nikdy se ale nestalo, aby jedna země prostřednictvím mezinárodního soudu donutila sousední stát k uzavření jaderné elektrárny.

(Marek Kerles)

Dobrý den, paní Baslerová,

i když často nestíhám, musím říci, že Klub si vždy přečtu s potěšením. Výběr informací je v něm zpracováván velmi dobře, získám z něj větší a serióznější přehled než z našeho tisku, neboť ten je bohužel velice bulvarizovaný (často mám pocit, že se tento trend objevuje i u novin, které jsou považovány za seriózní). Je to, bohužel, samozřejmě proto, aby nalákaly více čtenářů. Vše je dnes, opět bohužel, o penězích – inzerce je dnes tím, co periodika živí, a tak jsou inzerenti mnohdy lákáni až podbízivým způsobem. Jsem proto ráda, že Klub vychází, nalézám v něm zajímavé a poučné informace, které člověk v záplavě bulvárních mediálních kauz často přehlédne.

Proto vydržte a vydávejte Klub dál.

S pozdravem

HS

34. sokolské setkání v Tyršově Oetzu

Letošní, v pořadí již 34. sokolské setkání v tyrolském Oetzu, je tedy opět za námi. Vrátili jsme se do „uplakané“ Vídně a je až neuvěřitelné, jak tentokrát Sokolům v Oetzu počasí přálo. Pravda, v sobotu ve 14 hodin při zahájení volejbalového turnaje smíšených družstev se znenadání přihnala bouřka, která však neměla dlouhého trvání. Jak náhle přišla, tak zase odešla, a od té doby se na nás převážně usmívalo sluníčko.

Pořadatel letošního srazu, Sokol Mnichov, připravil pro všechny účastníky – bylo jich na 150 z mnoha zemí Evropy – bohatý sportovní, kulturní i zábavný program. Ubytování si našel každý podle svých možností v penzionech, v soukromí či ve vlastních stanech na louce. Ve dvou velkých stanech připravili Mnichovští propagační materiály a také výborný guláš a pivo. Obojí jsme pochopitelně pilně konzumovali.

Tak tedy, když se po krátké chvíli vypršelo, nastoupila hned první dvě družstva ke hře. Družstev se sice přihlásilo jen pět, ale ani tak nebyl v sobotu odpoledne turnaj odehrán. Dle programu byl totiž o půl sedmé večer zapálen nejmladší Sokolkou z Mnichova, čtyřletou Amálkou, zahajovací táborový oheň. Zahajovací proto, že při něm pořadatelé oficiálně uvítali všechny účastníky, především také ty sokolské funkcionáře, kteří odpoledne zasedli ke každoroční schůzi Zahraniční obce sokolské, na níž byl tentokrát novým starostou zvolen br. Truncík, úřadující starosta Sokola Mnichov. Vzácní hosté přijeli také z České obce sokolské – její starosta br. Bernard, jednatelka s. Mičková a župní náčelník br. Vrána.

U táboráku se pak opékaly vuřty a další uzenářské výrobky, odkudsi se vynořila kytara a zanedlouho se již z louky ozývaly písně národní, trampské, „hašlerky“, písničky jakoby pramenily jedna z druhé až do pozdních nočních hodin. A všem bylo dobře. Jak by také ne, když pro mnohé to byla příležitost setkat se se sestrami a bratry Sokoly z jiných zemí právě jen jednou za rok, zde na této louce v Piburgu.

Druhý den v 9 hodin už opět byla připravena další dvě volejbalová družstva a turnaj pokračoval ještě celé dopoledne. Jak dopadl? Vítězem se stalo družstvo Praha-Smíchov, na druhém místě Sokol Vídeň III/XI, jako třetí skončil Sokol Mnichov, čtvrtí byli Sokolové z Řičan a na pátém místě Švýcaři. Ale to koneckonců ani nebylo tak důležité. Bylo to zápolení přátelské, moc jsme se pobavili i zasmáli, navzájem si fandili a v neposlední řadě náležitě sportovně vyžili.

Nemyslete si ale, že volejbalem sportovní program končil. Ještě v průběhu turnaje se jiní Sokolové připravovali na běh kolem Piburgského jezera. Běželi muži, ženy i děti – trasa byla pochopitelně pro děti přiměřeně zkrácena. Jednotlivé výsledky nemám bohužel k dispozici, ale pokud vás zajímají, navštivte internetovou stránku Sokola Mnichov www.sokol-muenchen.de. Určitě tam najdete také spoustu dalších informací z tohoto setkání a také řadu pěkných fotografií.

A ještě něco si pro nás Mnichovští vymysleli: nejprve pro ty nejmenší přehazování míče přes kladinu do bedny a pro ostatní (a přihlásit se mohl každý) chůze po kladině s obratem a „holubičkou“. No to jste měli ty holubičky vidět! Všechny byly hodnoceny pozornou porotou a vy-

sledky pak při druhém večerním táboráku vyhlášeny. Tam byly také za všechny sportovní výkony předány diplomy. Někteří závodníci z České republiky museli diplomy převzít předčasně, protože u nich doma zatím nemají volné svatodušní pondělí a museli se tedy včas vrátit do zaměstnání či do školy.

Pro většinu účastníků však právě svatodušní pondělí bylo vyvrcholením tohoto setkání. V 9 hodin ráno sloužil páter Švehla z Mnichova (zdaleka ne poprvé) na krytém pódiu na prostranství před školou v Oetzu svatou mši za zakladatele sokolské organizace dr. Miroslava Tyrše, který nedaleko této obce tragicky zahynul v divoké řece Ache. Bohoslužba pátera Švehly je neodmyslitelnou součástí sokolského srazu. Připravené lavičky jsou zaplněny do posledního místečka, a když páter Švehla vezme do ruky svou kytaru (se kterou ostatně nezapomene přijít také k táboráku), nezůstanou žádná ústa zavřená a všichni zpívají písně, jejichž texty byly předem rozdány. A když dozněla závěrečná píseň a páter Švehla bohoslužbu ukončil, nastoupili malí Sokolové z Říčan, aby předvedli v několika různých formacích – každá má svůj vlastní název – obdivuhodná vystoupení akrobatického rock'n'rollu. Tito malí tanečníci se v Oetzu předvedli již předešlého dne odpoledne, kdy vystoupení bylo určeno místnímu obyvatelstvu.

Nejmladšímu páru je teprve 8 let a právě s Verunkou a Karlíkem udělal konferenciér krátký rozhovor. Ohromně jsme se pobavili jejich vtipnými odpověďmi. Také jsme se dozvěděli, že některé formace budou zastupovat Českou republiku na mistrovství v akrobatickém rock'n'rollu ve švýcarském Schaffhausenu letos na podzim.

K mikrofonu nakonec přistoupil starosta Sokola Mnichov br. Trunčík, aby všem poděkoval za hojnou účast a předal pomyslnou štafetu pro příští setkání v Oetzu br. Nováčkovi, starostovi Sokolské župy rakouské.

Sokolský sraz v Oetzu spěl pomalu k svému závěru. Odebrali jsme se na parkoviště u řeky Ache, kde se seřadil průvod, v jehož čele nesli krojovaní Sokolové historické prapory a věnce. Pochodovali jsme podél hučící řeky, přešli po Wellerbruecke a po několika dalších metrech se ocitli u pamětních desek dr. Tyrše. Naši sokolští představitelé k nim položili věnce a všichni jsme společně zazpívali českou i slovenskou národní hymnu. Tímto důstojným aktem jsme letošní sraz zakončili a rozjeli se do svých domovů s pevným předsevzetím, že za rok se v Oetzu opět sejdem.

(n.š.)

Veselé hostování v Hradčanech

Veselé proto, že v malé vesničce Hradčany u Tišnova mají pohodového pana starostu, který svým vstřícným přístupem zajistil příjemné hostování Vlastenecké omladině. A jak k tomu došlo? Vlastně zcela náhodou, jak už to v životě tak chodí. Vlastík s Láďou si padli do oka při oslavě u společných známých, shodli se ve hře na kytaru, povídali si a Vlastík domluvil hostování. A tak se jelo v sobotu 5. května s Jezinkami bezinkami do Hradčan. Ten název nám ne nadarmo připomněl Prahu, kde jsme hostovali vloni. Stejně jako Národní divadlo, tak i obyvatelé Hradčan v čele s panem starostou Láďou Medkem nám otevřeli svou náruč a svá srdce.

Jeviště v kulturním domě bylo sice menší, než na jaké jsme zvyklí, a opona se musela rozhrnovat ručně (což

Čilí muzikanti Vlastík a Přemek (foto: Romana Bajsová)

ovšem mělo také své kouzlo a dva herci-policisté o roli navíc), ale sál připomínal sokolovnu, takže jsme tam byli hned jako doma.

Připravili jsme se na „polní“ podmínky, protože nám bylo kvůli obsazenému hotelu v blízkém Tišnově nabídnuto přenocování v místní školce. Pobavila nás představa, jak srážíme k sobě postýlky a leháme si napříč! Ve skutečnosti jsme ovšem jen odsunuli dětský nábytek ke stěnám a s pomocí spacáků a karimatek jsme vytvořili útulný „Matrazenlager“. To byla ovšem hračka oproti stavění kulis, které byly sice velmi krásné, ale tentokráté výjimečně těžké! Naši herci jsou ovšem našťastí velmi šikovní a technicky nadaní. Ukázalo se také opět jednou, jak je užitečné, když je obsazeno tolik mužských rolí!

Jsmo už docela sešraná parta, takže po vydatném obědě v „naš“ malé hospůdce, která se nachází úplně ideálně naproti kulturnímu domu, zbyl čas i na zkoušku. Ta byla nutná hlavně proto, že jsme jednu roli z důvodu zaneprázdnění Jirky museli přeobsadit. Je to už druhý záskok v dějinách našeho divadelního spolku a musím říct, že František zahrál naprosto suverénně!

Představení začínalo v 18 hodin a ani pan starosta netušil, kolik přijde lidí, protože divadlo se v Hradčanech nehraje. Byli jsme mile překvapeni, když jsme viděli, jak se sál plní. A hrálo se nám krásně – není divu, hráli jsme *Jezinky po Vídni a Kroměříži už potřetí!* Diváci nám potleskem dali najevo, že se jim představení líbilo a nás naplnil omamující pocit velkého ulehčení.

Po představení jsme se sesedli s místními, užívali si nachystaných dobrůtek, které nám hostitelé připravili, a zapíjeli pivem jako křen! To lze hradčanským opravdu závidět – čepované pivo v bufetu! Vlastík se pak chopil jedné kytary, starosta Láďa druhé a třetím v partě byl kontrabasista Přemek. Předvídavě jsme si s sebou vzali zpěvníky, a tak došlo na všechny známé a neznámé písně.

První skupina umdlévajících se poté odebrala na kariamatky o půl druhé, ti poslední přišli až za ranního kuropění. Ráno byl ovšem už o půl deváté budíček, protože jsme měli podmínku být ve Vídni už po poledni, abychom kulišy včas uklidili do sklepa.

Musím tu moji bandu omladinářskou pochválit – všichni byli pilní, disciplinovaní a nikdo nepil přes míru. Celý náš pobyt v Hradčanech doprovázela radost. Radost z toho, že jsme zahráli dobré představení, radost ze společného konání a radost, že jsme poznali dobré lidi, kamarády.

My dámy jsme galantně dostaly po růžičce a každý jsme si ještě vysloužili při odjezdu pořádnou šrůtku domácího uzeneho, protože jsme ho nestačili zkonsumovat večer. Ty naturálie už sice zmizely v našich útrobach, ale červenou růžičku mám ještě na okně, a když o ni zavádím pohledem, pohladí mě hřejivá vzpomínka. (aVa)

Rozmarín a Salsa na Čaji o páté

Květnový Čaj o páté nám zavoněl mládím a radostí! Všechny přítomné u příležitosti Dne matek totiž potěšil výstup slovenského dětského folklórního souboru Rozmarín a naše srdce zahřál pohled na osmnáctičlennou skupinu dětí od předškolního věku až po malé slečny. S velkým nasazením a nadšením nám zazpívaly a zatancovaly krásný slovenský folklór. Věnují se této činnosti zasloužením paní Helenky Steiner, která děti nejen s láskou vede, ale napomáhá také k tomu, aby se tyto lidové tradice neztratily. Velká klubovna české školy byla zaplněná do posledního místečka a dětem i doprovodnému hudebnímu triu se dostalo nadšených ovací.

Tento Čaj byl ve znamení tance – v druhé části měli návštěvníci možnost učit se pod dohledem tanečního páru Erika/Martin konečně vytouženou salsu. Byla to první lekce a druhou dostaneme na příštím Čaji o páté, který se bude konat ještě před prázdninami

Těší se na Vás

Vaši divadelníci

Děti ze slovenského folklórního souboru Rozmarín (foto: Viktor Vaďura)

Miša Vlasák děkuje Helence Steiner, vedoucí souboru Rozmarín (foto: Viktor Vaďura)

Prodej falešných obrazů

Rakouská policie zadržela pět Slováků a dva Rakušany, kteří nabízeli k prodeji falešné obrazy impresionistů Augusta Renoira a Paula Gauguina za 7 miliónů €. Obrazy byly do Rakouska převezeny ze Slovenska. Na nabídku reagoval policejní agent, který vyjednával o koupi. (čtk)

Vstup Slovenska do schengenského prostoru

Rakouský kancléř Alfred Gusenbauer podpořil vstup Slovenska do schengenského prostoru k 1. lednu příštího roku. Kancléř to řekl novinářům po jednání se svým slovenským protějškem Robertem Ficem, který byl na oficiální návštěvě Rakouska. „Vycházíme z toho, že hodnocení schengenské komise, pokud jde o Slovensko, bude pozitivní a nic nebude bránit vstupu Slovenska od 1. ledna,“ řekl rakouský kancléř.

Gusenbauer se také smířlivě vyjádřil k záměru slovenské vlády postavit tři další jaderné reaktory. Konstatoval, že Slovensko splnilo podmínky vstupu do EU týkající se jaderné energetiky. Vídeň ovšem bude chtít maximální bezpečnost jaderných zařízení a co nejlepší výměnu informací o nich. Oba šéfové vlád také oznámili, že v listopadu bude otevřeno nové dálniční spojení mezi oběma zeměmi, které po letech odkladů Rakušané dokončí.

Při příležitosti návštěvy Vídně a na pozvání Rakousko-slovenské společnosti, Rakouské společnosti pro mezinárodní vztahy, Rakouského institutu pro evropskou bezpečnost a velvyslanectví Slovenské republiky v Vídni promluvil slovenský premiér Fico v paláci Eschenbach na téma „Can Slovakia be an economic tiger und a welfare state?“ / „Může se stát ze Slovenska ekonomický tygr a blahobytný stát?“ (foto: Vladimír Čevela)

Češi a Rakušané: Společné soužití ohrožují protesty na hranicích i zloději z Česka

Nejoblíbenějšími sousedy Rakušanů jsou podle posledního průzkumu veřejného mínění z roku 2004 Švýcaři. Na druhém místě v žebříčku oblíbenosti figurují Maďaři následovaní Italy, Němci a Slovinci. Čechům patří poslední místo. A zřejmě to nesouvisí pouze s problémem Temelína. Obyvatelé Slovenska, s nímž Rakousko vede spor o práva slovenské menšiny v Korutanech, jsou v Rakousku dvakrát oblíbenější než Češi. Podobné výsledky přinesl i loňský

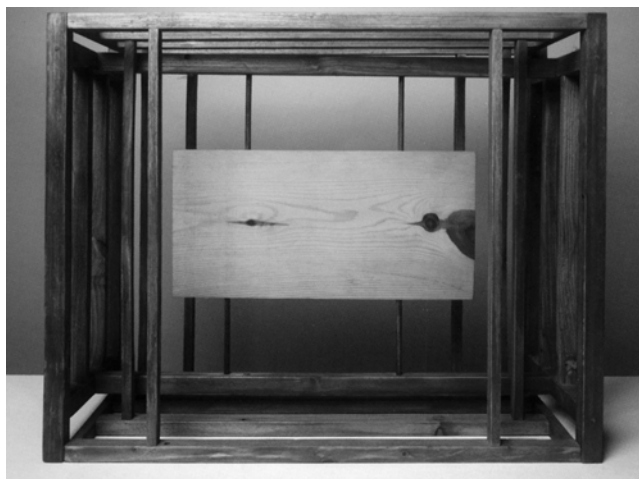
průzkum zaměřený na jednotlivé příhraniční regiony. „Připojení svých severních sousedů k EU dnes vítá 38 % obyvatel kraje Mühlviertel, sousedícího s Českem,“ řekl generální sekretář Společnosti pro evropskou politiku (ÖGfE) Gerhard Bauer. (kes)

Mauthausen 2007

Letošní vzpomínkové setkání u příležitosti 52. výročí osvobození koncentračního tábora Mauthausen bylo věnováno památce umělců a vědců zde vězněných a zavražděných. U československého pomníku se opět sešla početná delegace z České a Slovenské republiky, která po položení věnců a pietních projevech českého a slovenského velvyslance v Rakousku společně zapěla československou hymnu. Po tradičním pochodu prořídilých řad bývalých vězňů a položení věnců u sarkofágu následoval úvodní projev předsedkyně rakouského parlamentu Mag. Barbary Prammerové a pamětní proslov spisovatele Michaela Köhlmaiera. Hornorakouská vojenská kapela ukončila vzpomínkový akt hymnou EU. U příležitosti 128. výročí narození Karla Hašlera (31. 10. 1879) položil výbor Kulturního klubu také v zastoupení všech těch, kteří se zúčastnili sbírky, u desky Karla Hašlera ve spalovně věnec. Při této příležitosti vzpomene dalších československých a rakouských umělců a vědců, kteří zde zemřeli.

Vernisáž Zbyňka Sekala

Do 12. června byla otevřena v Českém centru v Herrengasse výstava českého sochaře a autora koláží Zbyňka Sekala (1923-1998). Sekal byl významnou postavou československého abstraktního umění, který ve svých začátcích patřil ke skupině levicově zaměřených intelektuálů. Od roku 1970 až do své smrti žil ve Vídni. Jedním z jeho blízkých přátel byl publicista a muzikolog Ivan Medek. Sekalovo dílo představila dr. Marie Klimešová z Ústavu dějin moderního umění Filozofické fakulty Univerzity Karlovy. Sekal chápal své dílo jako nedílný celek a sám sebe vnímal jako jeho integrální součást. Malý vystavený soubor byl ukázkou prostorových dřevěných konstrukcí a koláží z vídeňského období, v nichž pracoval s nalezenými předměty a odpadem a do nichž vložil přesvědčivou filozofickou reflexi lidské existence.

Jedno z děl Zbyňka Sekala z vídeňského období

Vzpomínka na JUDr. Jana Auerhana

Lidé, kteří ho osobně znali, o něm mluví jako o nesmírně laskavém a pozorném člověku, kterému upřímně záleželo na osudu druhých. Mnohými byl označován za velkého vlastence a nelze popřít jeho značně vyvinutý smysl pro spravedlnost. Celý život se zasazoval o práva evropských menšin, a to nejen o práva menšin českých a slovenských v zahraničí nebo menšin zahraničních v Československu. 9. června 2007 uplynulo přesně 65 let ode dne, kdy byl gestapem jako jedna z mnoha obětí heydrichiády popraven.

Jan Auerhan se narodil 2. září 1880 v Leštíně u Humpolce Janovi a Johance Auerhannovým jako první ze tří synů. Jeho otec byl královským nadlesním v Leštíně a jeho matka pocházela z rodiny nadlesního v Rozkoši. Po studiu práv na Právnické fakultě Univerzity Karlovy nastoupil do Zemské statistické kanceláře Království českého a od roku 1919 pracoval v nově založeném Státním úřadu statistickém, kde později (1929-1939) působil jako předseda.

Kromě statistiky však věnoval mnoho pozornosti českým krajanům žijícím v jiných evropských zemích a napsal o nich četná pojednání. Příspěvky o českém vystěholectví publikoval v různých časopisech (například *Vyšehrad*, *Časopis pokračového studentstva*) ještě jako student. Svůj vůbec první příspěvek zaslal do časopisu *Český lid* již v roce 1896, tedy když mu bylo necelých 16 let! V roce 1906 se stal spolupracovníkem Národní rady české, pro kterou vypracoval adresář zahraničních spolků včetně praktického úvodu. V roce 1907 se vydává za Čechy do Chorvatska a do rumunského Banátu. Dále pak cestuje např. do Bosny, do Polska, navštěvuje také volyňské Čechy na Ukrajině a vydává se dokonce až do Černomoří a na Kavkaz. Menšiny, ať již české v zahraničí, nebo zahraniční v Čechách, byly vždy středem jeho zájmu. A jeho zájem se neomezoval pouze na statistické údaje, ale zahrnoval i kulturu, vztah k rodné vlasti a jiné aspekty každodenního života menšin.

Obecně se snažil, aby česká veřejnost na české krajany v zahraničí nezapomínala a aby se o nich také něco dozvěděla. Sám napsal, že „budeme-li se o své krajany starat, nebudeme se již muset o ně bát“. Proto také hned po konci první světové války, a tedy i po vzniku Československa, vážně promýšlel problematiku reemigrace Čechů z bývalého pruského Slezska.

V letech 1928-1939 se podílel na založení Československého ústavu zahraničního a stal se prvním předsedou této instituce. Působil i v Československé společnosti pro studium národnostních otázek a přednášel jako univerzitní docent o českých a slovenských menšinách v zahraničí. V jeho činnosti mu bohužel zabránila německá okupace.

Zprávu o mnichovské dohodě a následnou okupaci nesl tento velký vlastenec nesmírně těžce. Bezprostředně po vyhlášení Protektorátu Čechy a Morava byl Československý ústav zahraniční zrušen a veškerý jeho majetek byl zabaven. Stejný osud postihl o dva roky později i organizaci Domovina zahraničních krajanů, kam se Jan Auerhan s kolegy přemístili. Poté mohl pracovat již jen skrytě. Dokumenty z osobního archivu přesunul do Náprstkova muzea, kam jako badatel často docházel pracovat na rukopisu o české a slovenské vesnici v zahraničí. V dubnu roku 1942 se však dostal pod dohled gestapa a do Náprstkova muzea se už radši nevracel. Svou rozdělanou práci bohužel nikdy nedokončil. Jeho vlastenectví a otevřený protest proti okupaci se mu staly osudným. Po atentátu na R. Heydricha byl Jan Auerhan zatčen, vězněn (29. 5. – 2. 6. 1942) a nakonec 9. června 1942 popraven.

(Hana Marsault, právnička Jana Auerhana, zkráceno)

Michael Stavarič

wird für *stillborn* mit dem Buchpreis 2007 der AK OÖ ausgezeichnet. Der mit 10 000 € dotierte Preis „wird für ein Buch verliehen, das sich auf hohem literarischem Niveau kritisch mit der gesellschaftlichen Realität unserer Zeit beschäftigt, mit den sozialen Bedingungen, unter denen Menschen leben und arbeiten – oder nicht mehr arbeiten dürfen, mit dem gesellschaftlichen Wandel und mit damit zusammenhängenden politischen und ethischen Fragen“, wie es in der Ausschreibung heißt.

Bisherige Preisträger waren u. a. Franzobel und Johannes Gelich (2006), Martin Pollack (2005) sowie Werner Kofler und Dimitré Dinev (2004).

Michael Stavarič, der mit seinen im Residenz Verlag erschienenen Romanen *stillborn* (2006) und *Terminifera* (2007) bereits großes und begeistertes Medienecho errungen hat, wurde als einer von drei österreichischen Autoren zu den 31. Tagen der deutschsprachigen Literatur nach Klagenfurt eingeladen. Insgesamt 18 Autorinnen und Autoren kämpfen dort vom 27. Juni bis 1. Juli um den Ingeborg-Bachmann-Preis sowie um weitere vier Preise.

Die Jury setzt sich heuer aus Andre Vladimír Heiz, Ijoma Alexander Mangold, Iris Radisch (Vorsitz), Klaus Nüchtern, Martin Ebel, Daniela Strigl, Ilma Rakusa, Ursula März und Karl Corino zusammen. Stavarič wurde von Daniela Strigl nominiert.

„Tschechische Bibliothek“

Eine verdienstvolle verlegerische Unternehmung der DVA (Deutsche Verlagsanstalt, München), die „Tschechische Bibliothek“, ist nun mit dem 33. Band vollendet. 1999 erschien initiiert von der Robert-Bosch-Stiftung, herausgegeben von Hans Dieter Zimmermann, Eckhard Thiele, Peter Demetz, Jiří Gruša, Peter Kosta, der erste Band und eröffnete damit unter der Schirmherrschaft von Václav Havel und Johannes Rau (bzw. den derzeitigen Bundes-/Präsidenten der Tschechischen Republik und der Bundesrepublik Deutschland) eine Reihe mit Dichtung, Prosa, Essays, philosophischen und künstlerischen Texten. Vier Bände sind der Dichtung gewidmet, die 22 Bände der zweiten Abteilung sind den Erzählerinnen und Erzählern vorbehalten. Die sieben Bände der dritten Abteilung bieten Einblicke in das tschechische Geistesleben: Schriften tschechischer Philosophen, Schriften über Literatur und Kunst, Texte von Architekten und bildenden Künstlern und Briefe berühmter tschechischer Musiker. Die Werke wurden zum Teil erstmals ins Deutsche übersetzt.

Die „Tschechische Bibliothek“ wurde am 31. 5. 2007 nun in der Alten Schmiede präsentiert mit und durch u. a. Christa Rothmeier und Eva Profousova, welche über ihre Mitarbeit an der Tschechischen Bibliothek informierten. Jiří Gruša, u. a. nunmehrige Präsident des internationalen P.E.N., sprach zu den grundsätzlichen Überlegungen der Tschechischen Bibliothek.

NACHBAROVA

Kleines Wien-Bratislava Festival / Malý festival Viedeň-Bratislava (Juni 2007)

NACHBAROVA, das kleine Wien-Bratislava-Festival (Malý festival Viedeň-Bratislava), hat viele UrheberInnen. Das Slowakische Kulturinstitut in Wien, der mehr als hundertjährige Traditions-Fußballverein Slovan HAC, der in Wien lebende slowakische Künstler Rado Prokop und der unermüdliche Ost-West-Vernetzer Friedrich Zindler von Radio Vychod Vienna haben dem Aktionsradius Wien geholfen, ein Fenster ins Nachbarland zu öffnen. Die euphorische Rede von der „Twin-City-Region Wien-Bratislava“ suggeriert ein geplantes Zusammenwachsen der 60 Kilometer voneinander entfernten Zwillingshauptstädte. Auch Shopping Centers entlang der Achse Wien-Bratislava wären eine Form des „Zusammenwachsens“ – eine den Investoren und Bauträgern maßgeschneiderte Form. Die Kultur der Nachbarschaft ist jedoch nicht an der Betonmenge zu messen, die sich zwischen den Städten auftürmt, nicht einmal am Tempo der Hochgeschwindigkeitsverbindungen, sondern an der Vielfalt der Räume der direkten menschlichen Begegnung. Einen solchen Begegnungsraum eröffnet der Aktionsradius Wien, indem er KünstlerInnen aus der Slowakei einen Monat lang als Wiener Plattform zur Verfügung steht. Viele solcher Räume, und die Twin-City-Vision bleibt nicht bloß heiße Luft...

Dienstag, 19. 6.

Heart Beat aus der Slowakei

East Beat Music, Partner des Aktionsradius, bringt im Rahmen des „Nachbarova-Festivals“ die derzeit wohl interessanteste Band aus der Slowakei nach Wien. Longital entstanden in den späten 1990ern unter ihrem vormaligen

Namen „Dlha Diely“ in Bratislava, 2006 erfolgte der Relaunch mit dem neuen Brand „Longital“, das sich auf die multiethnische Vergangenheit (und Gegenwart) der slowakischen Hauptstadt bezieht. Longital bezeichnen ihre Musik selbst als Heart Beat der Karpaten und werfen sehr schnell jedes gängige Klischee über die Slowakei über den Haufen. Daniel, Shina und Xi-Di-Nim, der elektronische Pseudo-Vietnamese der Band, lassen Vibes vom Stapel, die den Konzertbesucher ziemlich überraschen und unweigerlich zu Tanzimpulsen führen. www.longital.com

Im Anschluss: **Ukrainian Power going Slovakia mit DJ Prutsky**, unter anderem mit Pop aus der Slowakei. Einlass: 20:00 Uhr, Konzertbeginn: 21:00 Uhr, Eintritt: 10 € Ort: OST-Klub (Kantine), 1040 Wien, Schwindgasse 1 / Ecke Schwarzenbergplatz

Mittwoch, 20. 6.

Filmabend

Die wunderbare Dokumentation *Iné svety (Other Worlds)* von Marko Škop geht auf die Bruchlinien zwischen östlicher Tradition und westlicher Moderne ein. Wie kaum ein anderer slowakischer Ort reflektiert Šariš, am Rande der Karpaten gelegen, die rasante Geschwindigkeit, mit der Kapitalismus und Globalisierung über folkloristische und kulturelle Traditionen hinwegfegen. Der Dokumentarfilm *My zdes (Hier sind wir)* des slowakischen Regisseurs Jaro Vojtek gewann auf dem Prager Festival „Eine Welt“ unter 118 Filmen aus 40 Ländern den ersten Preis. In dem 76-minütigen Dokument geht es um die Familie Krnátoých, die der slowakischen Minderheit in Kasachstan angehört. In

der Hoffnung auf eine bessere Zukunft begibt sie sich auf den Weg in die Slowakei, wo ihre Vorfahren herkommen. Beginn: 19:00 Uhr, Eintritt frei.

Ort: Slowakisches Kulturinstitut, 1010 Wien, Wipplingerstraße 24-26

Sonntag, 24. 6.

Frühschoppen mit Musikklamauk

Zu Ferienbeginn laden Aktionsradius Wien und Pfarre „Muttergottes im Augarten“ zur „Zeitverzögerung“ ein: der Tag beginnt um 9:30 Uhr mit der Sonntagsmesse am Kirchenvorplatz, anschließend lädt der Pomali-Frühschoppen zu Gemütlichkeit und Muße (*pomali, pomali*), musikalisch gewürzt durch die Musik-Klamauken Motovidlo aus Prag.

Beginn: 9:30 Uhr (Messe), 10:30 Uhr (Frühschoppen)

Info: Tel. 332 46 65 (Pfarre), Eintritt: frei

Ort: Kirche Gaußplatz, 1020 Wien, Gaußplatz 14

Musikklamauk aus Prag

Nach dem Pomali-Frühschoppen in der Pfarre Gaußplatz wechseln Motovidlo, die vier Musikklamauken aus Prag, den Schauplatz und spielen ab 15:00 Uhr lustig-fidel im Gastgarten der Bunkerei auf.

Beginn: 15:00 Uhr, Eintritt: Spenden

Info: www.bunkerei.at

Ort: Bunkerei Augarten, 1020 Wien, Obere Augartenstraße 1a, Tel. 214 46 95

Dienstag, 26. 6.

Filmabend

Über ein Jahr lang begleitete die in Wien lebende tschechische Filmemacherin in der Ostslowakei – in einem Ghetto namens Zehra-Dobra Vola – den Familien-Clan Hor-

vath-Pokuta-Dunka. Die Frauen geben in dieser Roma-Großfamilie den Ton an. Das weibliche Clan-Oberhaupt Helena trennt sich von ihrem Mann Geja. Zugleich sieht sich Helenas Sohn Jozef dem verleumderischen Verdacht ausgesetzt, eine Nachbarin vergewaltigt zu haben. Im Roma-Alltag eingewoben: Die vorherrschende Korruption der Behörden, Polizeiwillkür, Erpressungen und ein vielgestaltiger Rassismus. Zehra-Dobra Vola ist nur 500 Kilometer von Wien entfernt. Auch Helena, die Zigeunerin, ist also eine Nachbarova! Die Filmemacherin steht anschließend für eine Diskussion zur Verfügung. (Quelle: www.kzwei.at).

Beginn: 19:00 Uhr, Eintritt frei. OmeU

Ort: Slowakisches Kulturinstitut, 1010 Wien, Wipplingerstraße 24-26

Mittwoch, 27. 6.

Sakrale Holzarchitektur in Mitteleuropa

Vor allem die Slowakei ist bekannt für seine Kirchen aus Holz. 50 von diesen ursprünglich rund 300 Kirchen – konzentriert v. a. im Nordosten der Slowakei – sind erhalten geblieben. Die Baukunst und die vollständige Harmonie, die diese Kultbauten mit der umgebenden Natur bilden, ließen sie zum Bestandteil des Weltkultur- und Naturerbes der UNESCO werden.

Beginn: 19:00 Uhr, Eintritt frei

Ort: Slowakisches Kulturinstitut, 1010 Wien, Wipplingerstraße 24-26

Infos: Aktionsradius Wien, 1200 Wien, Gaußplatz 11 • fon 01-332 26 94, fax DW 8 • E-Mail office@aktionsradius.at, www.aktionsradius.at

Programmänderungen und Irrtümer vorbehalten.

Tierisch gute Geschichten

Internationaler Schreibwettbewerb für Kinder und Jugendliche auch 2007

Ein ganzes Buch voller Märchen von Kindern für Kinder, das ist das Ergebnis des internationalen Schreibwettbewerbs für Kinder und Jugendliche, an dem sich im vergangenen Jahr weltweit 651 Mädchen und Jungen zwischen 6 und 14 Jahren beteiligten. Und weil alle so viel Spaß am Verfassen eigener Geschichten haben, schreibt das „Papierfresserchen“ auch 2007 einen Schreibwettbewerb für Kinder und Jugendliche bis zum 15. Lebensjahr aus. Das Motto „Tierisch gut“. Natürlich soll sich die Geschichte, das Märchen oder Gedicht irgendwie um ein Tier drehen, wobei der Fantasie und den Ausdrucksmöglichkeiten dieses Mal keine Grenzen gesetzt werden.

Einsendeschluss ist der **15. September 2007**. Alle Beiträge werden wieder in einem kostenlosen eBook veröffentlicht. Die schönsten Geschichten finden ihren Platz zudem natürlich in einem gedruckten Buch, das noch vor Weihnachten 2007 erhältlich sein wird. Die Ausschreibungsunterlagen finden sich auf der Internetseite www.papierfresserchen.de oder können per E-Mail angefordert werden.

Anthologieprojekt: Geschichten für Kinder – Einsendeschluss ist der 15. Oktober 2007

Interessierte Autoren und solche, die es werden wollen, reichen ihre Geschichte für die Anthologie „Und was ich

dir noch sagen wollte... – Geschichten für Kinder“ ein. Der Wettbewerb steht allen Autorinnen und Autoren offen. Jeder Teilnehmer kann einen bisher unveröffentlichten Beitrag in deutscher Sprache einreichen. Die Geschichte sollte möglichst nicht länger als eine Kurzgeschichte sein und nicht mehr als 7500 Zeichen inklusive Leerzeichen umfassen. Der Text sollte im doc- oder rtf-Format per E-Mail eingereicht werden: info@papierfresserchen.de, Stichwort Anthologie.

Zudem benötigen wir von allen Autoren ein kurzes Autorenportrait (Vorname, Name, Alter, Wohnort, Hobbys), das wir bei einer Veröffentlichung des Beitrags abdrucken dürfen.

Martina MEIER (Hrsg.), **Es war einmal – Kinder schreiben Märchen**, Papierfresserchens MTM-Verlag, 192 Seiten ISBN 978-3-940367-00-6

9,90 € (später 12,90 €)

Bildmaterial sowie Text zum kostenlosen Download unter www.papierfresserchens-schreibstube.de/maerchen.htm

Für weitere Informationen:

Redaktions- und Literaturbüro Martina Meier
Im Seiler 5, 6751 Braz, Österreich, Tel.: 0049/179/2071404,
0043/5552/29127, Fax: 0043/5552/29127

E-Mail: info@papierfresserchen.de

www.papierfresserchen.de

www.papierfresserchens-schreibstube.de

www.club-der-kleinen-dichter.de

Kunstverein Simoneta – Kulturfabrik

Veranstaltungsort: ehm. Textilfabrik Helfenberg, Rohrbacherstraße 6-7, Helfenberg in OÖ

23. 6., 17:00 **Der Dialog** – Performance von und mit Zuzana uned Eugen Brikcius
7. 7., 17:00 Eröffnung der Symposium „Grenzenfresser 2007“
8. 7., 17:00 Lesungen Tereza Boučková liest aus *Indernerlauf* und *Turteltaube*, Alexandr Kliment – liest *Die Intellektuelle*, Ludvík Vaculík – liest aus *Tschechisches Traumbuch*
4. 8., 17:00 Vernissage des Symposium „Grenzenfresser 2007“
25. 8., 17:00 Vernissage „Kunst der Chartasignatäre“, 2. Teil, bis 24. 9., Eröffnung: Petr Rezek
19:00 Audienz von Václav Havel, Lesung: Joachim Bissmeier & Pavel Landovský

KONTAKT: Jean Mason, Tel.: 07218-389, e-mail: w.mason@eduhi.at

Valdštejnské slavnosti 2007 Cheb 31. 8. – 1. 9. 2007

Turistické infocentrum, tel. 354 440 303
infocentrum@mestocheb.cz
www.mestocheb.cz

Literárne kino

Literárna a kultúrna agentúra LCA pripravila na celé leto stretnutia s ešte nevydanými rukopismi slovenských autorov, ilustrované v priamom prenose slovenskými maliarmi, grafikmi, videoumelcami, hudobníkmi a performermi.

Premiéra bola 31. 5. 2007 na nádvorí bratislavského kníhkupectva a kaviarne Next Apache na Panenskej 28 v Bratislave. Cyklus podujatí otváral premietanie portrétov Ivana Kadlečíka a Stanislava Rakúsa od fotografa Ivana Zubala.

V júni predstaví štyri nové slovenské romány. Vystúpia spisovatelia Mária Kopcsay, Peter Šulej, Peter Krištúfek a Roman Olekšák, výtvarníci Igor Ondruš, Ján Šicko, Lukáš Kodoň a hudobník Oskar Rózsa (napr. štvrtok 21. 6. 2007 o 20:20 hod. **ŠEPKÁR** – spisovateľ Peter Krištúfek a hudobník Oskar Rózsa, štvrtok 28. 6. 2007 o 20:00 hod. **PRIME TIME** – spisovateľ Roman Olekšák a performer Lukáš Kodoň).

Literárne kino: celé leto od júna do septembra, každý štvrtok o 20:20 v kaviarni Next Apache, Panenská 28, Bratislava. Vstupné: 0,-

Kníhkupectvo NEXT APACHE: všetky knihy LCA / KK BAGALA konečne na jednom mieste!

Jaroslav Pulicar (Brno): Augenblicke 5. 6. – 10. 7. 2007

Galerie auf der Pawlatsche
AAKH, Spitalgasse 2-4/Hof 3 gegenüber Narrenturm,
c/o Institut f. Slavistik 1090 Wien
Öffnungszeiten: Mo – Frei 8-19 Uhr (außer Ferien)

Jaroslav Pulicar ist seiner fotografischen Konzeption nach kein Novator, er hat vielmehr die traditionelle Momentauf-

nahme zu seinem Darstellungsprinzip gemacht. Es geht ihm dabei jedoch nicht um oberflächliche, sofort auf den ersten Blick dechiffrierbare Bilder; sein Blick ist auf Hinter- und Tiefgründiges gerichtet. Er ist in gewisser Hinsicht ein strenger Dokumentarist, der mit ausschließlich mit fotografischen Mitteln seine Umwelt ablichtet. Einige seiner Motive sind „ewig“ andere „heutig“, viele seiner Fotografien sind geradezu poetisch alle seine Bilder sind einem humanistischen Gesicht verpflichtet.

J. Pulicar beschäftigte sich seit mehr als 20 Jahren mit der Fotografie, studierte aus Publikationen insbesondere die Arbeiten von Henri Cartier Bresson, Josef Koudelka und Jindřich Štreit, Bohdan Holomíček kennt er persönlich, auch andere wie Dagmar Hochová, Václav Chochola, Viktor Kolář haben seinen fotografischen Stil beeinflusst.

Mit wenigen Ausstellungen in Erscheinung getreten überraschte er 1998 mit seinem Buch „Fotografien“ die Fachöffentlichkeit, das sich durch die kompromisslose Konzeption einer harmonischen Beziehung zwischen der „Zeitlichkeit und dem Dauern“ (A. Dufek) auszeichnet.

Biographisches: Jaroslav Pulicar wurde 1954 in Jihlava / Iglau geboren, Technikstudium. Fotografischer Autodidakt. Bisher sieben selbständige Ausstellungen. Lebt und arbeitet in Brunn.

Veröffentlichung: Jaroslav Pulicar: *Fotografie*, Brno 1998.

Ahnen- und Familienforschung in den böhmischen Ländern (Böhmen, Mähren, Österreichisch-Schlesien)

Thema: Mähren und Österreichisch Schlesien, die Länder im Schatten

Wann: Dienstag, 26. Juni 2007, 18 Uhr (pünktlich)

Wo: Mährisch-Schlesisches Heimatmuseum, Schießstattgasse 2 (Rostockvilla),

A-3400 Klosterneuburg, Tel.: +43 (0) 2243 444 287,
information@mshm.at; <http://www.mshm.at/>

Veranstalter: Sudetendeutsche Landsmannschaft in Österreich (SLÖ) & Wiener Genealogenstammtisch (WGST)

Leitung: Günter Ofner, Gentzgasse 59/9, A-1180 Wien, Tel./
Fax.: 01 4780170, guenter.ofner@chello.at

Ablauf:

1. Führung durch das Museum (ca. 1 Stunde)

danach: Arbeitskreis im Schüttkasten Restaurant im Stift Klosterneuburg – bei Schönwetter im Gastgarten Albrechtsberggasse 1 (direkt neben der Hundskehle), 3400 Klosterneuburg

2. Selbstvorstellung der Teilnehmer
3. Impulsreferat zum Thema Mähren und Österreichisch Schlesien
4. Fragen und Ergänzungen der Teilnehmer
5. Gemütlicher Teil

Teilnahme: freiwillige Eintritts-Spende für das Museum
Wir freuen uns auf Ihre Teilnahme.

Lage: Die Rostockvilla liegt wenige Meter vom Klosterneuburger Rathausplatz entfernt – dort wo die Hundskehle (= Straße) in den Rathausplatz mündet – neben der Brücke über die Hundskehle.

XXIII. Chopin-Festival in der Kartause Gaming 2007

• **DONNERSTAG**, 16. 8., Pfarrkirche Gaming, 18:00 Uhr:
Abendkonzert mit der Mozartorgel
Männer und Frauenchor „Gaudete“ der Wiener Polonia
Dirigent: Michal Kucharko, An der historischen Mozartorgel: Klaus Hehn

• **FREITAG**, 17. 8., Prälatenhof, 15:30 Uhr:
Feierlicher Einzug der Musikkapelle Gaming
Kapellmeister Rainer Ortner Goldhauben Trachtengruppe Lackenhof und Gäste

• **Barockbibliothek**, 16:00 Uhr:
Feierliche Eröffnung
mit Mitgliedern der NÖ Landesregierung und der Botschaften der Republik Frankreich und der Republik Polen

• **Seminarraum**, 17:00 Uhr:
Eröffnung einer kleinen Ausstellung über „Ignaz Joseph Pleyel“
mit einführenden Worten des Präsidenten der Internationalen I. J. Pleyel Gesellschaft, Adolf Ehrentraud

• **Kartausenkirche**, 18:00 Uhr:
Orchesterkonzert
Grosses Kammerorchester der Slowakischen Philharmonie, Dirigenten: Ewald Danel und Tadeusz Strugala, Solist: Philippe Giusiano, I. J. Pleyel: *Symphonie in d-moll (B 147)*, F. Chopin: 1. *Konzert für Klavier und Orchester e-Moll op. 11*, G. Bizet: *Symphonie in C-dur (Classique)*

• **SAMSTAG**, 18. 8., Prälatsaal, 12:00 Uhr:
Dinnerkonzert
Festliches Mittagessen mit französischen Spezialitäten und musikalischen Darbietungen

• **Barockbibliothek**, 16:30 Uhr:
Kammermusikonzert (Sonoris Quartett und Solisten)

• **Barockbibliothek**, 21:00 Uhr:
Nocturno
nächtliches Konzert bei Kerzenlicht, Werke von F. Chopin und I. J. Pleyel mit Lesung, Moderation: Liliana Niesielska, Sonoris Quartett und Solisten des Festivals

• **SONNTAG**, 19. 8., Barockbibliothek, 11:00 Uhr:
Matinee – Norman Shetlers musikalisches Kabarett
Solisten des Festivals

• **Prälatsaal**, 13:00 Uhr:
Abschiedsempfang

www.chopin.at
Programmänderungen vorbehalten.

VIII. Festival národů Podyjí Mikulov, 27.-29. července 2007

• **PÁTEK**, 27. července, 19:00, Synagoga, Husova ulice:
vernisáž výtvarníků Charty 77

• **SOBOTA**, 28. července, 10:00-22:00, náměstí:
Speciality národních kuchyní
česká a vídeňská kuchyně a také koktejly za lepší svět...

• 13:00-24:00, Městský úřad:

Ochutnávka vín

• 10:00-22:00, Náměstí:

Soubory a sólisté národnostních skupin
Cimbálová muzika Kašava, Ludvík Vaculík, The Plastic People of the Universe. Moderují v českém a německém jazyce Veronika Červinka-Janýrová a Jaromír Crhan.

• **NEDĚLE**, 29. července, 10:00, náměstí
Permanent Breakfast, veřejná snídane
(<http://www.narodypodyji.cz/>)

Grenzüberschreitendes Treffen des Österreichisch-Tschechischen Dialogforums (Protokoll) (21. und 22. April 2007, Slavonice / Zlabings)

Am Treffen nahmen 25 Personen teil. In dem ersten Teil des Samstagprogramms informierten Vertreter einiger grenzüberschreitenden Aktivitäten über ihre Tätigkeit:

• Alexander Stipsitz, Slavonice / Zlabings, Raabs, referierte über das Projekt *Centre For The Future* unter internationaler Teilnahme, im Rahmen dessen in Slavonice ein Dokumentations- und Informationszentrum für nachhaltige Technologien entsteht;

• Thomas Duschelbauer, Linz, stellte den Verein *Austrian-Czech Cultural Cooperation* vor, der den Kulturaustausch zwischen Niederösterreich und dem Südböhmischen Kreis fördert;

• Jara Ostrčilik, Brno / Brünn, referierte über das Projekt der Brünner Gruppe des Österreichisch-Tschechischen Dialogforums mit dem Ziel, ein Netzwerk der Informationsaktivitäten zu den Themen der gemeinsamen Geschichte aufzubauen;

• Sylvia Boria und Otto Tremezberger, Freistadt, stellten den Rundfunksender *Freies Radio Freistadt* sowie sein Projekt der grenzüberschreitenden Rundfunksendungen *Vice Versa* vor;

• Romana Bochnickova und Rüdiger Seidl stellten den Verein *Spektrum Berlin, Paris, Praha, Wien* vor, der in mehreren Ländern Kulturveranstaltungen organisiert;

• Přemysl Janýr, Wien – Mikulov / Nikolsburg, referierte über den regelmässigen österreichisch-tschechischen Kulturfest der *Thayavölker in Mikulov* (<http://www.narodypodyji.cz/>);

• Niklas Perzi, Waidhofen, informierte über die Tätigkeit der *Waldviertel Akademie* (www.waldviertelakademie.at) sowie über die neueste Entwicklung des Lehrbuchprojekts *Gemeinsame österreichisch-tschechische Geschichte*;

• David Bartušek, Brno / Brünn, fügte dazu Informationen aus dem Treffen und der Zusammenarbeit der Unterrichtsminister der *Visegrad Gruppe, Österreichs und Sloweniens*;

• Jiří Beneš, Slavonice / Zlabings, referierte über die Entwicklung grenzüberschreitender Beziehungen und gemeinsamer Projekte in der Region um Slavonice.

Während des zweiten Diskussionsteils wurde die Frage des weiteren Bestehens und der Tätigkeit des Österreichisch-Tschechischen Dialogforums diskutiert.

Die Teilnehmer waren sich einig, dass der gegenwärtige Zustand der österreichisch-tschechischen Beziehungen nach wie vor die Tätigkeit begründet, aber gleichzeitig auch des Problems der notwendigen Ressourcen bewusst.

Neben der Orientierung auf die Nutzung bestehender Strukturen und Quellen auf den beiden Seiten bietet sich eine bessere Nutzung des Internetportals an sowie die Orientierung auf die neuen Internetmedien und -netzwerke, sowie auf bessere gegenseitige Informationsvernetzung der Interessenten und ihrer Gruppen.

Als sinnvoll zeigt sich ebenfalls die Initiierung und Unterstützung von grenzüberschreitenden Bürgerinitiativen. So haben z. B. 184 Unterzeichner den Brief an Václav Klaus vom Jänner unterstützt, davon eine Reihe neuer, wovon mehrere Interesse an einer aktiven Zusammenarbeit bekundet haben.

Die Brünnener Gruppe des Dialogforums vorbereitet eine weitere Initiative in Form eines Briefs, in dem sie den Brünnener Rathaus auffordern, im Rahmen des Projekts „100 Statuen für die Stadt“ auch an die Opfer der sog. Wilden Vertreibung im Mai 1945 zu denken.

Die Wiener Gruppe des Dialogforums vorbereitet eine Petition gegen die Aufstellung der amerikanischen Abwehranlagen in der tschechischen Republik und in Polen vor. Da es sich nicht ausdrücklich um eine österreichisch-tschechische Thematik handelt und da es selbst in den Kreisen des Dialogforums keine einheitliche Meinung vorherrscht, wird diese jedoch nicht als eine des Dialogforums präsentiert.

Nach dem Beenden des öffentlichen Programms wurde die Generalversammlung des Vereins Freundinnen und Freunde des Österreichisch-Tschechischen Dialogforums abgehalten. Die Generalversammlung bestimmte über das Weiterbestehen des Vereins und wählte neuen Vorstand in der Zusammensetzung:

– Přemysl Janýr, Vorsitzender,
– Jaro Ostrčilík, Vorsitzender StV,
– Jan Pazdírek, Kassier,
– Nadja Wozonik, Kassierin StV,
– Ludmila Tučková, Schriftführerin,
– Richard Apfelauer, Schriftführer StV,
– Niklas Perzi und Tomas Strnad, Rechnungsprüfer.

Am Sonntag ging das Zusammentreffen mit dem Besuch der alten Schule in Slavonice, die zu dem Centre For The Future umgebaut wird, sowie Besichtigungen der tschechoslowakischen Grenzbefestigungen um Slavonice aus der Zeit vor dem 2. Weltkrieg, des Mahnmals der Kinderopfer der Vertreibung der Iglauer Deutschen in Waldkirchen und der Burg Landstein weiter.

Protokoll: Ludmila Tučková, Přemysl Janýr

Zum Runterladen: <http://www.a-cz-dialog.net/res/res233.doc>

Neue Tagesnetzkarten/Tarifänderungen bei SONE+

(1) Verbilligung der Wochenendfahrkarte SONE+. Es kommt zur Verbilligung in der Variante für Personen- und Eilzüge von CZK 160 auf CZK 130 und zur Verteuerung in der Variante für Schnell- und Expresszüge von CZK 360 auf CZK 390. Die IC/EC-Reservierungspflicht entfällt, stattdessen benötigt man eine „EC/IC-Tagesnetz-Zuschlagskarte“ (CZK 60).

(2) Reisen nach Deutschland über deutsche Grenzbahnhöfe hinaus neuerdings nur mit SONE+DB: Aufpreis von CZK 100 (für beide Varianten von SONE+).

(3) Síťová jízdenka ČD Net (Tagesnetzkarten für Tschechien): Gültig an allen Tagen für wahlweise 1 (390 CZK) oder 5 gleichzeitig Reisende (780 CZK). SC/EC/IC-Zuschlag nicht inklusive.

(4) Prázdninová sleva LÉTO-26: Jugendliche unter 26 Jahren fahren von 21. 6. bis 21. 8. 2007 zum ermäßigten (- 30 %) In-Karta-Z-Tarif, ohne eine In-Karta Z besitzen zu müssen.

<http://www.tschechischebahnen.at.tt/>

(Petr Jeremias Popov)

TROCHA HUMORU NA ZÁVĚR...

Stretnú sa tri babičky, chvália sa svojimi vnukmi jedna druhej a prvá vraví: „Môj bude doktorom. Stále sa hrá s ampulkami a striekačkami a niečo si furt pichá.“

Druhá vraví: „Môj vnuk bude asi agronóm. Sadí na záhrade konope a mak a čaká na úrodu.“

A tretia vraví: „Môj vnuk bude určite šofér – namočí si handru do benzínu, hodí si ju na hlavu a povie: »Teraz ma neruš, babi, a odpál!« To bude jazda!“

Pani učiteľka poučuje deti: „Děti, nelíbejte nikdy zvířátka, můžete od nich chytil nějakou ošklivou chorobu, znáte určitě nějaké takové případy.“

Přihlásí se Pepíček: „Prosím, já znám takový případ. Naše teta líbala našeho pejska.“

„A jaké to mělo následky, Pepíčku?“ ptá se paní učitelka. – „Pes chcípl!“

Videotéka a fonotéka KLUBU (s podporou MZV-OKKV)**Seznam videokazet:**

Balada pro banditu
Bohemia I
Český ráj (něm.)
Císařův pekař
Český Krumlov (něm.)
Čerte, drž se svého kopyta
Hrátky s čertem
Jižní Čechy (něm.)
Karlsbad
Kytice
Mikulov (něm.)
Magdalena Kožená
Morava a Slezsko (něm.)
Nesmrtelná teta

Obchod na korze
Ostře sledované vlaky
Osudy dobrého vojáka Švejka I-II
Penzión pro svobodné pány
Praha
Pražské Jezulátko (něm.)
Šakalí léta
Tajemství ocelového města
Trhák
Všichni moji blízcí
Divadlo Jára Cimrmana:
AKT, hra se zpěvy a tanci
Němý Bobeš aneb Český Tarzan
Vyšetřování ztráty třídní knihy
Záskok

Pohádky:

Broučci
Kocour Vavřínek
Krtěčkova dobrodružství
Maxipes Fík
Mach a Šebestová I-II
Rákosníček a jeho rybník
Spejbl a Hurvínek
Tuláček
Kazety:
A vy páni muzikanti
Jarmila Šuláková – Folk songs
Jen vzpomínky poštáctví
kluka
Krtěčkova dobrodružství I-II

Neuvěřitelné situace:

Šimek a Sobota
Písničky Čechů v Chorvatsku
Slzy smíchu Jiříny Bohdalové
The best of Pavel Bobek
Všichni moji blízcí
CD:
V + W, Písničky (2005)
Možnost zapůjčit tyto filmy:
Audience
Báječná léta pod psa
Když rozvod, tak rozvod
Pelíšky
Skřivánci na niti
Smrt krásných srnců

Máte-li zájem o vypůjčení, zavolejte paní E. Zemanovou, tel. 0664 5143329. Kauce 5 € za videokazetu, 2 € na obnovu filmotéky.

POKYNY PRO ČTENÁŘE

Přihlášky k členství/odběru časopisu zasílejte na adresu:
Kulturní klub Čechů a Slováků v Rakousku
Kulturklub der Tschechen und Slowaken in Österreich,
Schlüsselgasse 18, A-1080 Wien
záznamník (od 10:00): ++43-1-402 32 99
fax (od 10:00): ++43-1-79 88 454
e-mail: info@kulturklub.at, www.kulturklub.at

Nemáme placenou sekretářku, a proto prosíme o pochopení, pokud se nedovoláte. Namluvte svá přání na záznamník, určitě se ozveme. Srdečně děkujeme všem novým odběratelům časopisu a věříme, že jsou s ním spokojeni. Zároveň prosíme o Vaše ohlasy, přání, návrhy a kritiky.

Vážení čtenáři a členové v Rakousku, příspěvek na rok 2007 činí 29,- € (bez členství). Členství zahrnuje: zaslání časopisu, možnost inzerce na homepage Klubu, možnost inzerce s 20 % slevou v časopise *Kulturní klub* aj.

Vážení čtenáři ve světě (s výjimkou ČR a SR), příspěvek na rok 2007 činí 29,- € (+ 20,- € poštovné).

Bankovní spojení: Bank Austria, číslo účtu: 683 035 901, IBAN: AT 03 1200000 683035901, SWIFT: BKAUATWW.

POKYNY PRO INZERENTY (včetně cen)

Rozměry v cm	Cena v € (měsíčně)
2,5 × 5,2	6,13
3,2 × 10,5	15,31
6,5 × 5,2	15,31
7,0 × 8,5	26,88
7,0 × 10,5	34,38
5,0 × 17,3	40,00
12,5 × 17,3	100,00

Jednorázový příplatek za rámeček a/nebo šedé pozadí: 2 €. Kromě výše uvedených rozměrů a standardního černobílého provedení je možno po domluvě otisknout inzerát v barvě a/nebo jiné velikosti. Platba musí být uskutečněna s předstihem 14 dnů před otiskem inzerátu, a to převodem, složenkou, nebo hotově (zasláním v obálce).

Sleva pro členy Kulturního klubu 20 %.

Bankovní spojení:

- Bank Austria, číslo účtu: 683 035 901, BLZ: 12000, IBAN: AT 03 1200000 683035901, SWIFT: BKAUATWW
- Česká spořitelna, číslo účtu: 1557869023, kód banky: 0800, účel: inzerát.

Objednávky přijímá a případné dotazy Vám zodpoví:

Mag. Pavlína Böhmová, tel. 0043 (0) 669 195 44 077,
tel./fax: 0043 (01) 95 44 076
František Písařík, tel.: 0043 (0) 650 599 28 02
Eva Zemanová, fax (od 10:00): 0043 (01) 79 88 454
e-mail: inzerce@kulturklub.at

Kursy češtiny

Čeština pro začátečníky i pokročilé.

Zájemci, hlase se na tel. č. 6023651, dr. Malá.

Čeština – začátečníci i pokročilí.

Zájemci, hlase se na tel./fax 0043-1-40 89 841,

Mag. dr. Brandeis.

Kurzy

**slovenského jazyka
na Slovenskom inštitúte**

miesto: priestory Slovenského inštitútu,
Wipplingerstrasse 24-26, 1010 Wien,
informácie: tel. 01/535 40 57

TSCHECHISCHES ZENTRUM
ČESKÉ CENTRUM

**TSCHECHISCHES ZENTRUM
ČESKÉ CENTRUM**
Herrengasse 17, 1010 Wien
Tel. – Fax: 0043 1 5352360 – 14,
E-mail: ccwien@czech.cz

Mag. **Sylvie Šebelová**
Sprachtrainerin für Tschechisch
+43 1 920 70 48 **tel+fax**
+43 699 12 64 29 38 **mobil**
office@sebelova.at **e-mail**
www.sebelova.at **web**

CzechTourism Wien
Česká centrála cestovního ruchu
Herrengasse 17, 1010 Wien
ředitelka Dr. Phil. Nora Dolanska
tel.: 0043 1 533 21 933
fax: 0043 1 533 21 934
e-mail: info-at@czechtourism.com
www.czechtourism.com

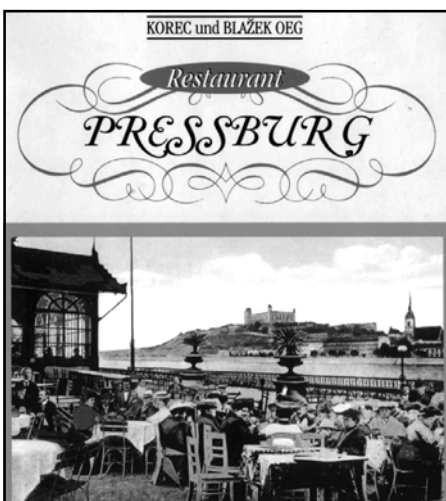
ofsetový tisk • barevné kopírování
• grafické studio •

Rudoleckého 23, CZ - Znojmo
tel./fax 515 22 57 30
e-mail: info@tiskarna-sladek.cz
www.tiskarna-sladek.cz

Kniha autorky Marie Brandeis *Přišli jsme odjinud...* s předmluvou bývalého českého velvyslance v Rakousku a nynějšího prezidenta PEN-klubu Jiřího Gruši obsahuje portréty osobností, jež jsou spjaty s českou menšinou, prostředím a kulturou ve Vídni a v Rakousku. Přehledně a zajímavě popisuje nejen bohatou historii exilového života české menšiny v Rakousku, ale i její současný stav. Publikace je dvojjazyčná: česko/německá.

Knihu je možno zakoupit/objednat v knihkupectví **Pastrňák's Austro-Bohemia Press**,
1030 Wien, Steing. 24,
tel.: ++43-0-699-10596078, fax: ++43-1-812 36 50,
e-mail: ivana.pastrnak@chello.at
otevřeno: st, čt 17:00-18:30
nebo v **Kulturním klubu** (viz níže).

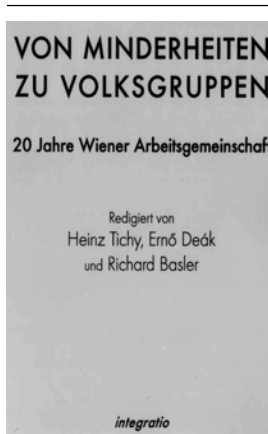
Mo-Fr 09:00-19:00, Sa 09:00-15:00
17:00-18:00 – sleva 25 %

Täglich Mittagmenü – Spezialitäten aus der ganzen
Monarchie – Trennkost- und Seniorenkarte
Simmeringer Hauptstr. 96a, 1110 Wien
Tel. +74 331 81

Přímo v nákupním centru Simmering
3 hod. parkování v garáži zadarmo

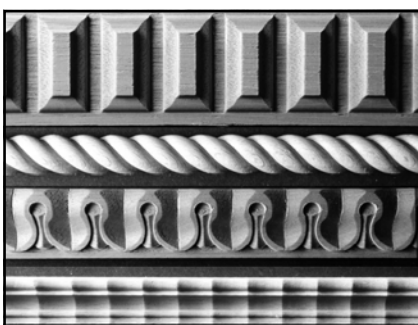
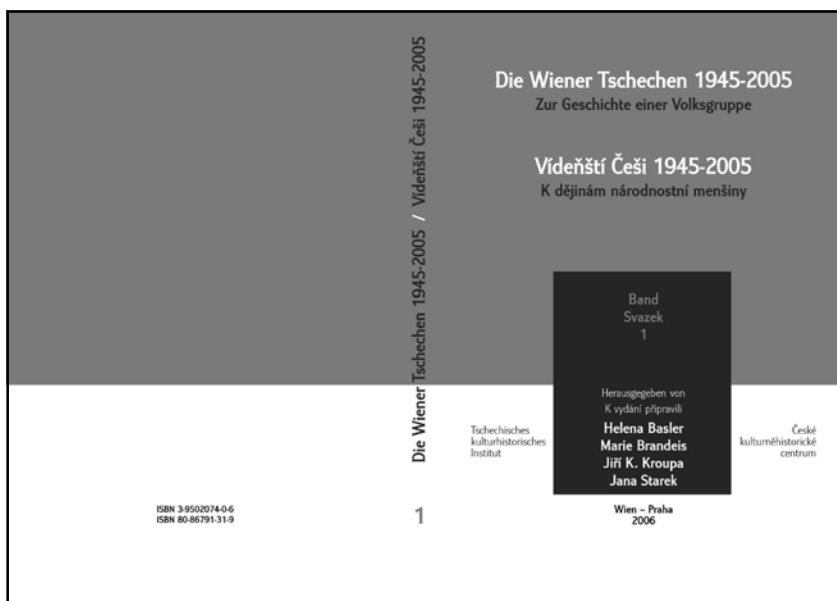
Danica Korecová, fa. Korec
tel./fax: 038-7486 159
Informace v reštaurácii Pressburg

Obsah: I. K vývoji spolku; II. Aktuální přehled o autochtonních skupinách (české, chorvatské, maďarské, romské, slovenské, slovinšské) a polské menšině ve Vídni a v Rakousku; Aktuální stav školství české a maďarské národní skupiny; III. Jazyk – právo – identita.
215 str., brož., německy, obr. příloha,
cena: 15 € + poštovné.

Knihu je možno zakoupit/objednat v knihkupectví **Pastrňák's Austro-Bohemia Press**,
1030 Wien, Steing. 24,
tel.: ++43-0-699-10596078, fax: ++43-1-812 36 50,
e-mail: ivana.pastrnak@chello.at,

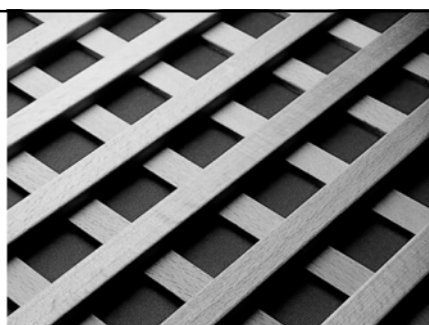
nebo v **Kulturním klubu**
tel./fax: 01 79 88 454,
e-mail: Richard.Basler@kulturklub.at

Dřevěné lišty a mřížky

Franz Kolář GmbH
Josef-Strebl-Gasse 8, 2345 Brunn/Geb.
Tel.: 02236/31724, Fax: 02236/323 96
E-mail: office@kolar.at; www.kolar.at

Divadlo Brett – 1060 Wien,
Münzwardeingasse 2,
tel: 587 06 63, fax: 586 91 55,
theaterbrett@Eunet.at,
www.theaterbrett.at
úterý – sobota od 20 hod.

AUSTRO-BOHEMIA PRESS
1030 Wien, Steing. 24
tel.: ++43-0-699 10596078 (9:00-19:00)
fax: ++43-1-812 36 50
e-mail: ivana.pastrnak@chello.at
www.pastrnak.at.ac
(st, čt 17:00-19:00 a také některé soboty)

STAROŽITNÍK: FIEDLER V.

Restauruje / nakupuje / prodává. Zájem o nákup českých malířů. Zprostředkování bude honorované. V. Fiedler, Vídeň 7, Siebensterng. 20. Tel. 523 35 81, mobil 0664/3566676.

EXTRAPARFUM.AT

Vítáme Vás v internetové parfumerii
www.extraparfum.at

Nabízíme ucelenou řadu originál zabalených značkových parfémů za skvělé ceny.

Příjemné nakupování a mnoho voňavých dní Vám přeje
Váš EXTRAPARFUM

„Art-Atelier“

Bildhauerei / Keramik
Restaurierung / Keramikurse
Altmüttergasse 6, 1090 Wien

Tel.: 0676 9452096

Auf Ihren besuch freut sich:
Mag. Milada Zahnhausen
Dipl. Bildhauerin & Keramikerin

Täglich ab 11:00 bis 23:00h

ALTÖSTERREICHISCHE & BÖHMISCHE KÜCHE
1050 Wien - Margaretenstraße 60 - Tel (0222) 586 09 67

ZLATNICTVÍ, HODINÁŘSTVÍ

Richard Arnold - Opravy šperků a hodin; předělávky, vlastní výroba (též z doneseného materiálu). 1100 Vídeň, Buchengasse 88,
tel. / fax 604 54 85,
po-pá 9-12 a 14-18 hod., so 9 -12 hod.

ZNÁMKY - MINCE

Odborný obchod Emanuel Topol, Vídeň 17,
Ottakringerstr. 82, tel. 486 42 12
po-pá 9.30-12.30, 14.30-18, so 9.00-12.00

**PRODEJ A OPRAVY
VEŠKERÉ ELEKTRONIKY,**
Krajanské ceny, TV-Service,
T. Nohynek, Landstr. Gürtel. 17,
1030 Wien, Tel./Fax: 798 47 08

Mobiles
Theater für Kinder
tel 01/505 98 06
e-mail: theater.moki@chello.at
www.theater-moki.at

Atelier JAN -

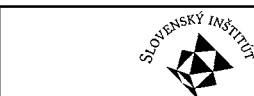
Umění z kůže
Jan & Tamara
Brabenec,
Spittelberggasse 7,
1070 Wien,
tel./fax: 526 54 22,
po-pá 13-18 hod.,
so 10-14 hod.

Výhodné ubytování ve Vídni

M. Sedá,
Westbahnstr. 18, 1070 Wien,
Tel. 524 38 73, 617 27 06

Právník v ČR JUDr. Josef Franc advokát

Kancelář: Kovářská 1169/17, 190 03 Praha 9
tel./fax : 004202 848 18 008,
mobil: 00420602 850 267
e-mail: Josef.FRANC@seznam.cz

Slowakisches Institut
Wien
Slowakisches Institut
SLOVENSKÝ INŠTITÚT
Wipplingerstr. 24 – 26, 1010Wien
Tel./Fax.: 43 /1 / 53 54 057
E-mail: si.wien@gmx.at

SALON MIMI-ŽOFIE HERRMANN

Dipl. kosmetička, pedikérka,
zdravotní sestra
Odborná kosmetika, pedikúra,
manikúra, el. epilace chloupků,
manuelle lymphdrainage
Aromamassage, soft-laser
Termín dle dohody:
tel. + fax: 01/98 24 867
Út – pá: 8-12 + 14-19 hod.
1140 Wien, Kienmayerg. 48

ČESKY MLUVÍCÍ PRÁVNÍK

Adresa je k dispozici
v redakci.

Galerie auf der Pawlatsche

Institut für Slawistik
Universitätscampus
1090 Wien, Spitalgasse 2-4/Hof 3
www.univie.ac.at/pawlatsche

BIERGARTEN · RESTAURANT

Schweizerhaus

Familie Karl Kolarik
seit 1920

1020 Wien, Prater 116, Tel. 728 01 52

Otevřeno vždy od 15. března do 31. října

Raumdekor

ANTON FLORIÁN
MALERMEISTER

TEL.+FAX **586 86 86**
1060 Wien, Hofmühlgasse 18
E-mail: raumdekor.florian@aon.at

MALEREI - STUCK
JALOUSIEN - ROLLO
ANSTRICH - TAPETEN
TEPPICHE - VORHÄNGE
STIL- UND LIFTKARNISEN
WAND- UND BODENBELÄGE
FARBEN - LACKE - WERKZEUGE
>>> *sleva pro krajany*

SIMMERINGER TAPETENPALETTE

Tapeten – Teppich – Vorhänge – Karniesen
Farben – Lacke u.v.a.

Inh. L. u G. Lunghammer
A-1110 Wien, Simm. Hauptstr.189
Tel./Fax: 01/7698200

INKU
Fachberater

Restaurace BÖHMERWALD – rodina Stuchlíkova

Česká kuchyně a speciality.
Osłavy pro malé i větší skupiny
v romantickém prostředí
české a slovenské restaurace.

Na Vaše objednávky se těší rodina Stuchlíkova,
1040 Wien, Argentinierstr. 66 / Wiedner Gürtel 20,
tel./fax: 505 72 34, e-mail: boehmerwald@aon.at,
www.restaurant-boehmerwald.at
otevřeno: po – ne 11-23 hod.

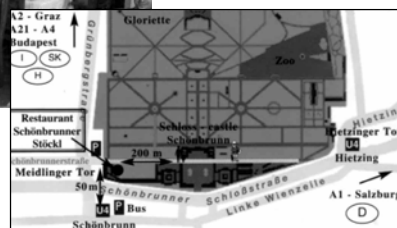
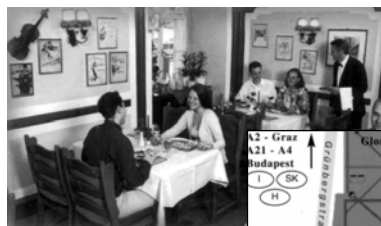
Restaurant Schönbrunner Stöckl rodina Smadišova

beim Meidlinger Tor
České a slovenské speciality!

Nabízíme:
svatby, podnikové a rodinné oslavy, Vánoce,
catering service pro každou příležitost,
slevy pro skupiny z ČR.

Těšíme se na Vaši návštěvu!

Küche/ kitchen / cucina / kuchyň
10:00-22:00, otevřeno po celý rok
1130 Wien, Schönbrunn, Meidlinger Tor, tel.: +43-1-813 42 29,
tel./fax: +43-1-812 82 71, www.schoenbrunnerstoeckl.com

Zur Böhmischen Kuchl

Speciality české a moravské kuchyně:
dřšťková polévka, bramboráky, svíčková, lívanečky,
Budějovické a Velkopopovické pivo –
na Vaši návštěvu se těší Dagmar Ficenec

1080 Wien, Schloßelgasse 18, tel.: 402 57 31
otevřeno: po – pá od 11.00 – 15.00 a 17.30 – 23.00

**KLEINES
WIENER CAFE
Denis Bezucha**

1080 Wien, Kochgasse 18
tel. 01/402 32 07
po – pá 9:00-22:00
sobota a neděle
zavřeno

Kavárna s českou kuchyní.
Osłavy na objednávku.
Budějovické pivo.

Solná jaskyňa vo Viedni

Solná jaskyňa je postavená z 15 ton morskej soli

Pobyť v nej pomáha pri:

astme, zápale priedušiek, alergií, sennej nádche, ekzémoch, strese, depresii, chronickej únave...

Viac informácií na www.salzparadies.eu

Nájdete nás na Albertgasse 26, 1080 Wien

Tel.: 0650 43 06590

RD 3+1 v ČR

*u rakouských hraníc,
Nový Přerov, okr. Břeclav,
po částečné rekonstrukci,
garáž, okrasná zahrada,
velmi pěkný.*

Cena: 2 400 000,- Kč,

tel.: +420 737 259 018

Prodám halu v Korneuburgu,
průmyslová čtvrť Bisamberg,
na hlavní silnici, vlastní příjezd,
2 000 m² pozemek, 600 m² kanceláří,
z toho 160 m² kanceláří v prvotřídní kvalitě,
zavedeny všechny přípojky,
vhodné pro podnikání ve všech odvětvích

tel.: 0676/4085216

Ověřené překlady dokumentů aj.

Univ.-Lektor Dr. Dietmar KOLLER
Weideng. 2, 2333 Leopoldsdorf
tel. +43-2235/44 637, +43-676/37 62 117
práce: Marxerg. 1a, 1030 Wien
(City-Tower Wien Mitte/Bhf. Landstr.)
e-mail: dietmar.koller@univie.ac.at
fax: 02235/44 638

Ověřené překlady

Mag. Lenka KOVARIK
1210 Vídeň, Felix-Slavik-Str. 3/1/10
tel./fax: 2908809, mobil: 0699/11807581
lenkakovarik@hotmail.com
lenka.kovarik@fh-burgenland.at

Ověřené překlady dokumentů, dokladů, smluv, úředních listin a tlumočení

Dr. Milan KOŠIČEK
A-1030 Wien, Salesianergasse 17
mobil: 0664/2537951
fax: 066477-2537951
e-mail: m.kosicek@A1.net

Ověřené překlady

Mag. Pavlína BÖHMOVÁ
Inzersdorferstr. 47/3/3402, 1100 Wien
tel./fax 9544076, 0699/19544077
e-mail: pavlina@chello.at

Ověřené překlady

Petr Jeremias POPOV-HAMMERSCHMIED
A-1110 Wien, Hugogasse 5/7
tel./fax +43(0)650 9688004
www.petrpopov.info,
www.tschechischebahnen.at.tt

**PSYCHOTERAPEUT
PSYCHOLOGICKÉ PORADENSTVÍ**

Mag. Dr. Ladislav Nykl, Ph.D.
lektor na vídeňské univerzitě
a Masarykově univerzitě v Brně

semináře růstu osobnosti, pomoc
při sociálních problémech, depresích,
psychosomatických problémech atd.

Praxe:

Ledererg. 17/7, Wien 8,
tel. 523 57 44 nebo 0676/5194833
e-mail: nykl.psychoterapie@aon.at
http://members.aon.at/nykl

**RAKÚŠKO-SLOVENSKÝ
KULTURNÍ SPOLEK**

sekretariát: út 8:00-9:30, čt 17:00-18:30
Otto Bauer Gasse 23/11, 1060 Wien
tel. +43-1-596 13 15, fax +43-1-595 57 99
office@oeskv.at www.slovaci.at

Europäische
Mittelschule Wien
European Middle
School Vienna

1070 Wien, Neustiftgasse 100
Tel: (+43 1) 526 19 78
Fax: (+43 1) 526 19 78-210

DUCHOVNÍ SLUŽBA**České katolické misie**

Katholische Mission für Tschechen
Duchovní správce krajanů Prof. P.ThDr. Jan Horák
1030 Hagenmüllergasse 31,
tel. +43 0664 406 55 41, fax: +43 01 711 84 112
www.sweb.cz/farnost.viden, www.rozhledy.at
**KOSTEL "Nejsvětějšího Vykupitele",
Vídeň 3., Rennweg 63:** mše svatá každou neděli
a svátek v 10:00 hodin.
**CHRÁM "Panny Marie na Nábřeží", Vídeň
1., Salvatorgasse 12:** mše svatá každou neděli a
svátek v 08:30 hodin.

**KAPLE "Panny Marie Pomocnice křesťanů",
Vídeň 13., St. Veit-Gasse 25:** mše svatá 3. sobotu
v měsíci v 18:00 hodin platná na neděli.

**KOSTEL "Don Bosco", Vídeň 3., Hagenmül-
lergasse 33:** mše svatá podle kalendáře akcí
kostel Panny Marie na rohu
Linz, Herrenstr. a Redigierstr. v centru města
Mše svatá v českém jazyce, každou sobotu v 16.30
hodin. Duchovní správce: P.ThDr. Michal
Kaplánek SDB, tel. 00420 656 354

Římskokatolická**Katedrála sv. Štěpána
Wiener St. Stephansdom**

svatá zpověď pondělí 16–18, úterý
15–17, středa 13–14 hod.

Kostol Panny Márie Snežnej

1030 Wien, Jaquingasse 12
Svatá omša s kázňou v slovenskom jazyku každú
nedelu a v zasvätený sviatok o 18 hodine.

Klemens Maria Hofbauer klub

Čes. kat. spol. při chrámu Panny Marie
na Nábřeží 1010 Wien, Seitzerg. 5/IV
otevř. každ. pá do 19–22 hod. v ne. a cír.
sv. od 9.30 do 11 hod.

Kaple sv. Stanislava

Kurentgasse 2, Wien 1
mše svatá každý první pátek
v měsíci v 18:00 hodin

**Divadelní ochotnický spolek
VLASTENECKÁ OMLADINA**

1030 Wien, Sebastianpl. 3,
tel. 02273 7604

EUROPÄISCHE VOLKSSCHULE

Volksschule Dr. Leopold Zechnerschule
1150 Goldschlagstr. 14 / Tel. 9824609
Volksschule Sir Karl Popper 1150 Benedikt
Schellingerg. 1-3 / Tel. 9823403
Sprachclubs in Französisch, Ungarisch,
Tschechisch, Slowakisch, Italienisch

**Privátní bilingvní škola obecná
a sekundární (5-8)**

školského spolku Komenský
1030 Wien, Sebastianplatz 3
ředitelství: 714 88 76 / 30,
sborovna: 714 88 76 / 31,
fax: 714 88 76 / 34

Privátní bilingvní gymnázium - Org

školského spolku Komenský
1030 Wien, Sebastianplatz 3
ředitelství: 714 88 76 / 60, sborovna:
714 88 76 / 31, fax: 714 88 76 / 34

**Mateřská škola školského spolku
Komenský**

ředitelství: 713 31 88 / 40

**Česky a slovensky mluvící
lékaři ve Vídni****MUDr. Jiřina Bodnar**

choroby kožní a pohlavní,
po, čt 14-18:30, út 8-13, pá 8-11,
Josefstädterstr. 3/4-5, Wien 8,
tel. 406 99 41

MUDr. Tomáš Čech

ortoped a ortopedický chirurg,
roh Simmeringer Hauptstr. / Kopalgasse
1/3/3, Wien 11,
tel. 74 9 32 03

MUDr. Vít Doležal

zubní lékař,
Blattgasse 13, Wien 1030,
tel. 713 72 66, všechny pokladny

MUDr. Eva Dršata

oční lékařka,
Favoritenstr. 8/2, 1040 Wien,
po, st – odpoledne; út, čt – dopoledne,
termín po dohodě na tel. 587 54 27,
všechny pokladny

MUDr. Kamila Hajek

soukromá léčba homeopatií,
Ada-Christen-Gasse 2/F/8, Wien 10,
tel. 689 22 80

MUDr. Hana Lion

zubní lékařka,
Laxenburgerstr. 136/10/2, Wien 10,
Mo 11-17, Di 8-14, Mi 9-17, Do 10-15,
Tel. 615 46 10, všechny pokladny

MUDr. Kristina Lion

všeobecná lékařka se specializací
na psychosomatiku a psychoterapii,
Röttergasse 37, 1170 Wien,
tel. 486-22-86, všechny pokladny

MR MUDr. Vladislav Lipták

internista – sportovní lékař,
Innere Medizin – Sportmedizin,
gerichtlich beeid. Sachverständiger,
Diplomsporarzt, všechny pokladny.
Zelinkagasse 12, 1010 Wien-City,
po, út, st 14:00-16:00, čt 9:00-11:00,
tel. 533 58 34, fax 533 58 34 16

MUDr. Iona Polzer, roz. Bartošková

choroby oční a optometrické (Wahlarzt),
Wiener Neudorf, Schillerstr. 26, NÖ
po, út 9-12, po + st 17-19 hod.
a po dohodě (i sobota dopoledne možná)
Tel.: 02236-496 93, v akutních případech
mimo ord. hod.: 0660-3470374,
www.gesundeaugen.at

MUDr. Georg Sojka

neurolog a psychoterapeut,
Apostelgasse 25-27 (ve dvoře vpravo),
Wien 1030,
tel. 0664/214 01 63, termín po dohodě

MUDr. Zdenka Gabriel Weiss

odborná ortopedka, též dětská,
Pilgramgasse 10, Wien 5,
tel. 58 74 460

Dr. med. Lenka Widner

odborná dětská lékařka, alle Kassen,
po 9-14, út 14-19, čt 8:30-12:30 a 14-16,
pá 8:30-12:30, jindy po dohodě
Waltenhofengasse 5 / Stiege 2,
1100 Wien, tel. 01/6880448,
e-mail: lenka.widner@gmx.at

Patrik Ouředník: Die Gunst der Stunde, 1855

Přeložil Michal Stavarič

Rezidenz Verlag (www.rezidentzverlag.at), ISBN 13 978 3 7017 1471 1

Madame, gleichwohl mein Unbehagen, mich nach so vielen Jahren Ihren Launen zu fügen, beträchtlich ist, finde ich nicht den Mut, mich dagegen aufzubauen. So bleibt mir nichts, als klein beizugeben, obgleich dies meinem guten Ruf zum Nachteil gereicht. Ihnen gerecht zu werden bedeutet, sich zu der Liebe, die ich für Sie empfand, zu bekennen, jener kurzweiligen Entflammtheit, jener Verdunkelung der Sinne, die über mich gekommen ist und meine Überzeugung für all das, was ich verkündete und wofür ich einstand, ins Wanken brachte; und obschon Sie dies wissen, verlangen Sie mir bei meiner Selbstsucht eine Aufrichtigkeit ab, die ich keinem anderen gegenüber aufbringen könnte. Obgleich ich mich in meinem Leben Ihres Gottes und seiner unziemlichen Ansprüche erwehren konnte, obgleich ich der Knechtschaft und der Bequemlichkeit widerstand, mich stets besonnen und entschlossen dem Spott und der Niedertracht der Menschen stellte – den Kampf mit der Liebe habe ich verloren; umso mehr, als diese Liebe von Ihnen verkörpert war, einer jedes echten Gefühls unwürdigen Frau. Noch heute, da ich nichts an Ihnen finde, was eine solche Aufmerksamkeit rechtfertigte, da ich staune, dass ich Sie jemals lieben konnte, noch heute genügt ein Wort aus Ihrem Mund, mich wehrlos in die Knie zu zwingen, und sie kommt zurück, die Zeit der Unreife und der jugendlichen Torheit, eine Zeit, vergangen, längst vergangen, in der ein unmündiger Schüler Gebote und Anweisungen zu befolgen pflegte, die er nicht verstand. Doch hat sich der Schüler zuletzt widersetzt, entschlossen, sich nur dem zu fügen, was ihm sinnvoll und richtig erscheint, während der alternde Mann die Feder zur Hand nimmt und sich beeilt, Ihrer Eitelkeit Genüge zu tun.

Sie wünschen, dass ich Ihnen »die Geschichte meines Lebens« schildere – so lange haben wir einander nicht gesehen! Aber mein Leben, Madame, ist keine Geschichte, die Sie zwischen Buchdeckel binden und in der Bibliothek dem Schimmel und den faltigen Händen Ihrer Freundinnen preisgeben können. Mein Leben ist das Werk, das ich trotz aller Misstöne und allem Spott im fernen Brasilien schuf; mein Leben und mein Werk sind eins. Mein Werk, obgleich dilettantisch, obgleich brüchig und unvollendet, war unumgänglich. Mein Leben war also nicht umsonst.

Eine Geschichte! Die Seiten, die zu veröffentlichen ich auf diesem Wege entschlossen bin, enthalten keinesfalls, Madame, überlieferte Sachverhalte, vielmehr sind es die Erinnerungen eines Unbekannten. Noch früh genug werden Sie begreifen, warum ich von einem Unbekannten spreche. Doch zuvor lassen Sie mich bitte genauer sagen, was Erinnerung meint, von der Literaturtheorie albern in die Mehrzahl übertragen, als ob eine Erinnerung zu wenig, als ob Erinnerung nur ein Knistern im schwankenden Schilf wäre, als ob aus der Mehrung dieses Knisterns etwas folgte, das wert wäre, aufgeschrieben zu werden. Ich habe, Madame, keinesfalls im Sinn, mich den Ansprüchen der gegenwärtigen Literatur zu beugen, die ihren Autoren nur unterhaltsame Ungeheuerlichkeiten aus ihrem Privaten abverlangt; und ich habe auch nicht im Sinn, mich denjenigen zu beugen, die sich Literaturkritiker nennen, diesen Benediktinern der Eitelkeit, diesen schwankenden

Gemütern, die in Büchern nach Sätzen suchen, die sie dann dazu verwenden, die Wahrheit zu beschneiden, ihr Licht unter modischen Überwürfen der Psychologie und der Literaturwissenschaft zu dämpfen.

Gewiss, hat sich der Mensch erst einmal im Netz verheddert, sucht er nach Kompromiss und Libation. Ich bin bestimmt nicht standfester als andere und neige selbst dazu, manche Szenen, die mein Bewusstsein erschütterten, so aufzufassen, wie dies Schriftsteller üblicherweise tun, wenn sie die Aufmerksamkeit auf etwas lenken wollen, das ihnen in ihrer Schilderung wichtig scheint. Sie betten ihre Geschichten in eine Form, damit sie über etwas informieren können. Schon die alten Griechen hielten fest, dass es nur so gelingen mag, Menschen in den Denkbewegungen ihrer Seele zu berühren. Es ist eine billige und peinliche Fälschung – aus welchem Grund lauscht man kunstvoll Geschriebenem aufmerksamer als ungeübt Gesprochenem? –, aber die Menschen, leider, sie fordern dies, und die Menschen Ihres Schlages umso mehr. So hätte auch ich, im seligen Glauben, dass es meiner Schilderung zugute kommt, mich früher oder später in jene lächerlichen Kunstgriffe geflüchtet, auf die der Leser in seinem Unverstand pocht – direkte und indirekte Reden (wie verwunderlich ist es doch, in indirekter Rede zu sprechen!), Allegorien und Hyperbeln, Intrigen und Anekdoten, Ironie und Persiflagen, Anaphern und Litotes, in denen Sie so geübt. Ich hätte mich in all diese Lappalien geflüchtet, im Namen meiner vergangenen Liebe zu Ihnen, und, leider, weil die Menschen dies fordern.

Das Schicksal und der Zufall entschieden allerdings, mich davor zu bewahren. Sofern ich mir also ähnliche Entgleisungen in diesem Brief erlaube, der doch die Einleitung zu meiner eigentlichen Erzählung bildet, so seien Sie versichert, dass dies nicht mit Absicht geschieht.

Mein Werk ist mein Leben, aber weil ein Leben Jahre dauert, ein Werk jedoch nur einen Augenblick besteht, versuche ich genauer zu sagen, wohin, auf welchen Weg sich mein Geist begab. Alsdann überlasse ich das Wort einem anderen.

Ich entziehe mich dem Schreiben nicht, lediglich der Literatur. Im Schreiben liegt die Wahrheit, in der Literatur die Lüge. Derjenige, der schreibt, erforscht sein Innerstes und findet dafür Worte. Derjenige, der sie niederschreibt, mehrt sie damit zugleich. Die Literatur aber ist eine Methode, sich diesem Schreiben zu entziehen, um straflos Lügen zu predigen. Vor nichts fürchten sich Schriftsteller mehr als vor dem Schreiben. Sie sehnen sich danach, ihm zu entkommen, sie suchen ihr Heil in der Literatur, verheddern sich und verwirren sich in albernem Handeln. Die Worte sind ihnen gleich, wie dem Maurer seine Ziegelsteine, die Gestalten sind ihnen leere Hülsen, die sie mit falschen Leidenschaften und künstlichen Gefühlen ausstaffieren.

Nur derjenige, der sein Leben gelebt hat, kann es seinen Worten einhauchen. Mir ist manches widerfahren und ich fand den Sinn meines Lebens. Ich fand auch seine Schranken – doch Schranken sind beweglich, während der Sinn für immer bleibt.

Niemals, Madame, habe ich mich danach geseht, Schriftsteller zu werden, einer von jenen zu sein, die Taten durch Worte ersetzen, die ihre Zuflucht in der Welt der Rhetorik suchen, um ihre Feigheit zu verbergen, allzu

schwach und machtlos, anstatt sich ihr offenen Blickes zu stellen, voller Heuchelei, anstatt sich unbeschwert darauf einzulassen. Worte! Meine Liebe zu Ihnen war maßlos. *Erinnern Sie sich an jenen leuchtenden Tag, als ich zu Ihnen sagte – mit zittriger Stimme und Tränen in den Augen –, meine Liebe zu Ihnen, Julie, ist maßlos. Wäre meine Liebe größer gewesen, hätte ich Ihnen mein Bekenntnis nicht in schlichten Worten, vielmehr in Alexandrinern vorgetragen? Was für ein oberflächliches Wesen ist der Mensch! Mitnichten, meine Liebe hätte nicht größer sein können. Auf der Stelle wäre ich vor Glück gestorben, wäre Ihre Antwort anders ausgefallen. Aber es ist wahrscheinlicher und voller Tragik, dass Ihnen meine Liebe größer erschienen wäre, hätte ich sie in Verse gekleidet und Sie so – welch ein abnormes Wort – darüber informiert. Worte, Worte, Worte! In den Tiefen der Nacht verfallende ich mitunter irren Träumen: Dass die Menschen eines Tages ohne Worte auskommen und Zwiesprache untereinander halten, indem sie unendlich viel Liebe und Gnade in ihre Blicke legen, damit sie einander als freie Wesen verstehen.*

II.

Ich wurde an jenem Tag geboren, als ein blutiger Sturmangriff bei Trocadero die spanische Revolution erstickte. Die Mutter stand in Diensten eines Rechtsgelehrten aus Genua, der sie in andere Umstände brachte. Nach der Entbindung schickte er sie zurück nach Pisa, von wo sie abstammte, mit dem Versprechen, dass er für sein uneheliches Kind sorgen würde. Diesem Versprechen kam er nach; die Mutter erhielt regelmäßige Zuwendungen, für meine Erziehung und meine Studien. Allerdings hat er nie, selbst später nicht, den Wunsch geäußert, mir zu begegnen. Ich dagegen habe meine Herkunft als Bastard niemals verheimlicht; im Gegenteil, ich fand darin einen weiteren Beweis dafür, wie lächerlich es ist, Menschen in Klassen einzuteilen – und wie lächerlich auch diejenigen sind, die davon träumen, mit Hilfe von Diktaturen klassenlose Gesellschaften zu errichten, im seligen Glauben, es genüge, ein Gesetz zu verlautbaren, damit die Menschen dem tief empfundenen Gefühl der gesellschaftlichen Ausschließlichkeit widerstehen. Auch um den Preis von Millionen Toten könnte man nicht erreichen, dass der selbstverliebte Aristokrat davon lässt, seine Nägel zu feilen und in den Spiegel zu gieren, dass ein neureicher Dummkopf davon lässt, die Dummheiten zu adeln, denen er seinen Reichtum dankt, dass der des Lesens und Schreibens Kundige davon lässt, seine ungehobelte Halbbildung zur Schau zu stellen. Die Welt verändern? Haben wir aus der Französischen Revolution etwa gar nichts gelernt? Es existiert ein einziger Weg, wie man eine mehr als gerechte, wie

man eine brüderliche Gesellschaft formt: Sich mit denen zu verbünden, die ähnliche Gedanken hegen und die freiwillig eine neue Welt schaffen wollen, fernab der alten, eine Welt ohne Vergangenheit und ohne Hüter; und diese wird durch ihre bloße Existenz, ihre Friedfertigkeit, ihre Würde – vielleicht! – nach und nach andere überzeugen. Es ist nicht auszuschließen, dass die Quäker davon träumten, als sie in die Neue Welt aufbrachen. Aber ihre Sehnsucht war vergebens, fruchtlos schon im Keim, denn sie nahmen ihren Gott mit, einen noch unbarmherzigeren als den, vor dem sich einst ihre Väter verneigten. Ihre Sehnsucht war fruchtlos schon im Keim, denn ihre Sehnsucht galt der Freiheit – in der Knechtschaft. Und unter der Knechtschaft der Knute Gottes, an dem sie so eifrig hingen, mordeten sie die Einheimischen und ließen sich aus fernen Ländern versklavte Körper bringen. So viele Sklaven du hast, so oft wird Gott dich mit Wohlwollen betrachten, das war ihr Credo.

Nach Studien in Pisa und Perugia übersiedelte ich nach Genua, wo ich mich als approbierter Wundheiler und Veterinär niederließ. Dort, das wissen Sie, verschrieb ich mich philosophischen Studien, die ich dann in Lyon zu Ende brachte. Vier Jahre später verschlug mich das Schicksal wieder nach Genua und ein Jahr darauf nach Wien, wo ich Ihnen begegnete. Von der Zeit, die ich dort weilte, ist Ihnen soviel bekannt wie mir. Von Wien aus fuhr ich zunächst nach Tunis, mit der vagen Sehnsucht, Europa zu vergessen, doch haben mich unerfreuliche Lebensumstände zu einer frühen Rückkehr nach Italien genötigt. Ich ließ mich in Cuneo nieder, wo ich eine Praxis als Veterinär unterhielt. Die nachfolgenden Monate, ich bekenne dies unumwunden, durchlitt ich Höllenqualen. Ihre Weigerung brannte wie glühendes Eisen in mir. Warum fanden wir keinen Weg zueinander, trotz meines Willens und – ich erlaube mir, dies zu behaupten – trotz Ihrer Zuneigung? Was hat uns entzweit? Was macht den Menschen so verbissen, so unzugänglich? Wie ist es möglich, dass es die Menschen zueinander nicht näher haben? Warum wird die dem Menschen angeborene Sehnsucht nach Menschen von Normen und Automatismen, denen wir uns sklavisches fügen wie willenlose, mit Sägespänen gefüllte Puppen, so oft zunichte gemacht? Wie ist es möglich, dass die Menschen einander nicht zuhören, dass jede Unterredung nur scheinbare Übereinstimmung schafft, eine Folge dummer und verinnerlichter Reflexe, die keine Spur von Verstand enthalten, und auch kein Empfinden? Ich spreche nicht von gesellschaftlichen Konventionen, die sind allein für sich völlig unbedeutend – ich spreche von der kleinen Sehnsucht der Menschen nach Freiheit? Warum fürchten sich so viele Menschen vor der Freiheit?

Zdeněk Svěrák: Jaké je to asi v Čudu
Pohádky, písničky a povídky pro děti od 8 let
 Ilustrace Vlasta Beránková. Praha, Fragment 2003

Jak Radovan s Kateřinkou vymysleli psí ukolébavku

Jednou ráno tatínek vstal, otevřel okno dokořán, přehlédl oblohu od obzoru k obzoru a řekl:

„Nebe jako vymetené. Nezaprší a nezaprší.“

„Sláva! To budeme muset zalejvat a kropit!“ zaradoval se Radovan. A hned se vysoukal z noční košilky a vzal si

smeták, aby sundal z vysokého věšáku trenýrky a slaměný klobouček.

Venku bylo krásně. Včely už byly v plné práci a z květů jim vykukovaly jen zadečky, v koruně lípy zpíval každý pták svou vlastní písničku, a přece to šlo krásně dohromady.

„Pospěš si,“ zahuhlala hadice. „Zalévat se má br...“ hadice se zakuckala, jak na ni Radovan šlápl, „...brzy ráno. A nešlap na mě.“

„Promiň,“ pohládl ji Radovan po hřbetě. „Já nerad.“ Když chtěl zahradnický chlapeček otočit kohoutem, aby

pustil vodu, ukázalo se, že když tatínek něco utáhne, je to skutečně utažené. Radovan musel přibrat na pomoc Kvik. A nevymyslel to špatně: konec jeho řetězu provlékl koutkem a pak společně se psem zabrali. Kvik se snažil. Od jeho zadních nožiček litaly spršky hlíny, jak se snažil. A Radovan se snažil tak, že mu oči lezly z důlků. Takový nápor nemohl kohout samozřejmě dlouho vydržet, a tak to vzdal a povolil. Proud vody škubnul hadicí, Radovan zvolal „Hurá!“ a maminka, která opodál plela záhon, se šla převléknout, protože dostala studenou sprchu rovnou na záda.

„Promiň, mami, já nerad,“ řekl Radovan, protože věděl, že když někomu ublížíme a hned se omluvíme, je ta škoda rázem umenšená.

Jak hadice pouštěla vláhu na hlávky salátu, občas nespokojeně zaprskla. To je v začátcích kropení normální, protože musí vykašlat vzduchové bubliny. Ale když to nepřestávalo, povídá Radovan:

„Co to s tebou dneska je?“

„Zloděj,“ řekla hadice. „Prsk, fuj, zloděj!“

„Zloděj? Kde?“

„Tady, prsk, tady, prsk a tady!“ kropí hadice prázdná místa v zeleném záhonu. A je to pravda pravdoucí. Radovan zavře vodu a spěchá tu novinu ohlásit tatínkovi, který právě obsluhuje zákazníka.

Tatínek, to se ví, zesmutněl.

„Tak to vidíte, pane,“ řekl. „Takovou práci nám ten salát dal, než jsme ho v pařeništi ze semínek vypiplali a pak přesadili, záda jsme od toho měli bolavá, kolena otláčena, a pak si přijde takový nenechavec a klidně nám ho ukradne. Ale to je tím, že máme tak mizerného psa. Ve dne leluje, a v noci spí jako pařež.“

Kvik asi dobře věděl, že se mluví o něm, poněvadž se schlíple odplížil do boudy a odtud jedním okem koukal a jedním uchem poslouchal.

„Ten pes musí z domu. Někomu ho dáme a koupíme si pořádného hlídače,“ rozhodl se tatínek a podal zákazníkovi svazek ředkviček.

A ten zákazník vám pojednou na Kvik tak divně pohlédl a řekl:

„Mně by se ten váš pes líbil. Mně by nevadilo, že nehlídá.“ A při těch slovech se olízl.

„Tam si ho vezměte,“ vykročil tatínek k boudě. Ale v té chvíli se mu Radovan pověsil na nohu:

„Tatínku, prosím tě, ještě to s ním zkusíme,“ zaškemral úpěnlivě. „On už bude hlídat. Vid, Kvik, že budeš ode dneška strašně hlídat?“

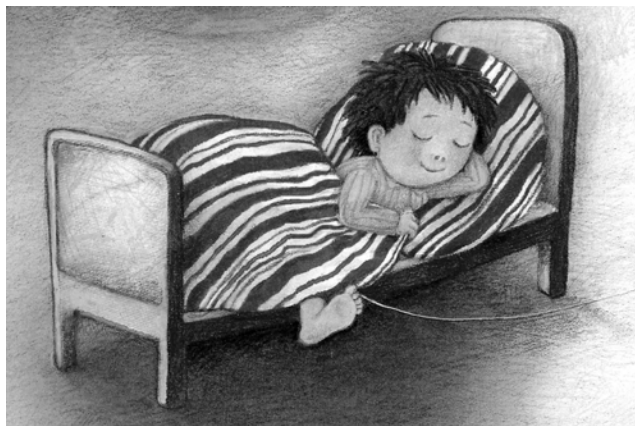
Na ta slova Kvik zalezl do boudy celý.

„Zeptejte se zejtra, pane,“ řekl tatínek. „Ještě mu dáme možnost.“

„Dobře. Psy já mám moc rád,“ odpověděl sladkým hlasem zákazník a nehorší bylo, že se zase olízl.

Za plotem zahradnictví se ozvalo slabé vrzání a pískání a to už Radovan věděl, kdo to přichází a přijíždí na návštěvu: Kateřinka se svým kočárkem, který by potřeboval namazat.

A my si musíme říct, kdo je Kateřinka. Je pihovatá, brýlatá a krásná. Bydlí na sídlišti až v jedenáctém patře věžáku, což je tak vysoko, že ani ptáci tak vysoko nehnízdí. Kateřinka občas sejde sem do zahradnické nížiny, buď aby koupila salát, mrkev či kedlubny, nebo jen tak, aby navštívila Radovana. A když někdo chodí za někým jen tak, aby ho viděl, pak je pro to jediné vysvětlení: že ho má rád.

„Kateřinko!“ zajásal Radovan. „Ty mi jistě pomůžeš, protože jsi moje jediná a nejlepší kamarádka. My musíme našeho Kvik ukolíbat, aby se pořádně vyspal a v noci byl vzhůru a hlídal.“

„Tak ho uspíme,“ řekla na to Kateřinka a hned vyndala z kočárku svou mrkačí pannu a ustlala jí ve stínu psí boudy. Místo mrkačky uložily děti do kočárku Kvik a přikryly ho peřinkou s krajkami.

„Znáš nějakou psí ukolébavku?“ napadlo Radovana.

„Neznám, ale vymyslím.“

Děti strkaly kočárek tam a zpátky přes drny, aby to hodně drncalo, protože čím víc to drncá, tím dřív se dítě utmácí k spánku. A Kateřinka zatím vymýšlela ukolébavku.

„Spinkej, spinkej, pse,“ začala.

Kvik v kočárku zakňučel.

„Nekňuč, netrap se,“ zazpívala holčička a otočila se na Radovana, jestli se mu to líbí. Toho otočení využil pes k tomu, že tiše opustil kočárek a zmizel v boudě.

„Zavři svá víčka,“ pokračovala Kateřinka ve zpěvu.

„Dej si šlofíčka,“ dokončil ukolébavku Radovan.

„A máme to!“

A potom děti posílaly kočárek jeden druhému a procíťtěně to zazpívaly vcelku:

„Spinkej, spinkej, pse,

nekňuč, netrap se.

Zavři svá víčka,

dej si šlofíčka.“

„Kateřinko, to je tak výborná ukolébavka,“ pochvaloval si tiše Radovan, „že bysme s ní možná uspali i bernardýna. Podíváme se, jak spí.“

Děti opatrně odhrnuly peřinku. Když zjistily, co my už víme, že po Kvikovi zbylo na polštáři jen pár chlupů, Radovan rozčileným hlasem zvolal:

„Kvik!“

Po chvíli váhání vystrčil pes z boudy hlavu, provinilýma očima o chlapečka zavadil a pak se radši díval jinam, jako to dělá každý, kdo nemá čisté svědomí.

„To je ostuda!“ popadne ho Radovan a znovu ho vsadí do kočárku. „My se tady s tebou uspáváme, ukolébavku ti složíme, a ty se takhle odvděčuješ. Okamžitě koukej spát!“

Když mu děti znovu přezpívaly psí ukolébavku a nahledly do kočárku, ukázalo se, že Kvik okusuje chraštítko.

„Dobře, jak chceš,“ řekl Radovan a vyhodil psa ven. „V noci budeš ospalý, žádnýho zloděje nechytíš a půjdeš od nás pryč k tomu pánovi, co se olizoval. Ach jo.“

A měl bohužel pravdu.

Ráno byla v záhonech salátu další vykradená místa a Kvik za celou noc nezaštěkal.

„Tak se jdu zeptat na toho pejska,“ olízl se hned po ránu ten divný zákazník.

Tatínek odvázal Kvika od boudy a řekl: „Tady ho máte. Takový pes není v zahradnictví k ničemu.“

Radovan se na to smutně díval, a pak to nevydržel a znovu se tatínkovi pověsil na nohu:

„Tatínku, dneska v noci toho zloděje chytí, to ti slibuju!“

Tatínek si změřil závaží na své noze a pak řekl:

„Kvůli tomu dítěti počkáme do zítřka, pane.“

„Psy já mám rád,“ řekl zákazník. „Tenhle vypadá, že je dobře živý.“ Sehnul se, že si na Kvika sáhne, ale ten se po něm zlověstně ohnal a zalezl do boudy.

Vy si jistě říkáte, jak mohl Radovan tatínkovi slíbit, že příští noci ten jejich nehlídač oka nezahmouří. Říkáte si, leda že by měl v hlavě nějaký důmyslný plán. A taky že měl. Přímou nad vchod Kvikovy boudy zatloukl hřebík. A na ten hřebík zavěsil zvonec. Od toho zvonce natáhl dlouhý provázek a zavedl ho oknem až do své postýlky.

Když dostal od maminky pusy na dobrou noc, přivázal si konec provázku k noze a klidně usnul. Věděl totiž, že bude mít jako vždycky živé sny. A ty právě potřeboval.

Na Kvika šlo taky spaní. Jak to měl v zvyku, pohodlně si položil hlavu na tlapy a zavřel oči. Ale zrovna v té chvíli měl Radovan živý sen. Zdálo se mu, že ho chce klovnout obrovská slepice. A jak s ní začal zápasit, mlel sebou na postýlce tak, že zvonek nad Kvikovou hlavou zvonil jako blázen.

Ospalý pes zvedl hlavu. Když mu zase poklesla, snesl se na Radovana další živý sen. Byl to sen potápěcí. Chla-

peček plaval mezi vodními rostlinami a kopal nožičkami, aby unikl chobotnici s jedním okem uprostřed čela, což mělo za následek, že se zvonek nezastavil.

Kvik začal tušit, že se dneska nevydělá, a mrzutě zazíval. A vtom se to stalo. Noční vánek mu zanesl do čenichu podezřelý pach. Pes zavěšil a zjistil, že je to pach ostrý, a to zlodějský. Okamžitě se rozštěkal na poplach a bleskurychle se rozhodl, že se utrhne ze řetězu. Utrhl se i s řetězem a neohroženě vyrazil na pachatele.

Okna v zahradnickém domku se rozsvítila. Tatínek v noci košili a s dlouhou baterkou v ruce se vyřítit ven a posvítit ptáčkovi do obličeje.

A víte, kdo to byl, ten zloděj? Hugo! Zlý výrostek Hugo.

„Že se nestydíš, holomku,“ řekl smutně tatínek. „Zloděj salátu! Zítřka to ohlásím ve škole a dostaneš dvojku z chování. A kdo ví, jestli ne trojku, poněvadž jsi tu už po třetí.“

Když dal Hugovi tvrdou zahradnickou dlaní záhlavec, přehodil ho přes plot a šli spát. Když procházeli kolem psí boudy, řekl Radovan:

„Tatínku, že Kvika nedáme pryč?“

„Necháme si ho, jelikož se osvědčil,“ řekl tatínek a uznale psa pohladil. Pak zakopl o nějaký provázek, v boudě to zazvonilo, tatínek se usmál, podíval se na synka a pohladil ho také.

„To jsme si zase užili světa,“ vzdychl šťastně Radovan, když se zase uložil do vyhřáté postýlky.

A jak si tak na všechno vzpomínal, ve spánku se usmíval.

Jestli ho nerozbolelo břicho, okusuje se tam dodnes. A ptáčata i žáby z celé stráně mají konečně pokoj.

Jiří Dvořák: Slepice a televize

Bajky - nebajky

Praha, Baobab 2003

Had

Byl to nestvůrně narostlý had: dlouhý málem jako školní rok. Bydlel na stráni pod sedmi opukovými kameny. A těžký byl stejně jako dlouhý, takže ze svého doupěte už vůbec nevyšel. Jen občas vystrčil hlavu a zevloval po okolí.

Dlouhý, líný a těžký had měl pořád hlad. Najedl se, jen když se k sedmi kamenům zatoulala žába nebo ptáče – jenže to se nestávalo každý den. Poslední rejsek kolem skákal před měsícem. Od té doby hadovi tak vyhládlo, že mu v břiše vyzváněla ozvěna.

Vytáhl ze sluje ploskou hadí hlavu, znehybněl a jazykem zabrnkal na vzduch: to věřil. Vtom se mezi kameny něco zamrskalo. Had se opatrně natáhl – a ve škvíře to znovu zachrastilo.

Ted!

Had se bleskurychle vymrštil a skousl. Bez žvýkání polkl – a v tu chvíli dlouhé hadí tělo o kousek povyroستlo.

Malá placatá hlavička si ani nevšimla, že si ukousla kus vlastního ocasu.

Nebylo to špatné – určitě lepší než měsíc o hladové polévce. Had si ukousl znovu, a tentokrát už dlouze přežvykoval, jak to dělávají labužníci. Když polkl, zase se o kousek prodloužil.

A pak si kousl znovu, zase, a potom zas a ještě. Co mu ubývalo na konci, o to rostl uprostřed. Pomalounku se točil za svým ocasem jak mlýnské kolo v líném proudu.

Housenka a růže

Byla to nejkrásnější růže v celém parku.

Aspoň do té chvíle, než se na ní bůhvíodkud objevila housenka: zelená, chlupatá, s očima jak nedozrálé angrešty.

„Pfff!“ ozvala se růže, které taková návštěva nebyla po chuti.

Housenka nic – ale růže jí po chuti rozhodně byla. Chvilí se plazila po stonku a pak kousla do šťavnatého pěttilístku.

„Jedeš, potvoro!“ okřikla ji růže, ale nepochodila. Sotva housenka dožvýkala první sousto, pustila se do dalšího, tentokrát o poznání většího.

„Marš odsud! Jak se opovažuješ obtěžovat královnu květin?!“ zaúpěla růže tenkým květinovým hláskem.

Housenka se posunula ještě o kousek výš a zastavila se u čerstvě rozvitého květu. Tohle růži vážně vyděsilo:

„Ne! Jdi pryč! Jsem nejkrásnější květina v celém městě!! Pomóóó!!“ Ale to už se housenka zakousla do prvního plátku, červeného jak večerní obloha.

Za chvíli zbyl z růže jenom okousaný pahýl. To se housence hodilo: tady ji nikdo nebude rušit. Zachumlala se do vlněné kukly a usnula jak nakrmené štěně.

Když se probudila, byl z ní motýl, nejkrásnější v celém parku: v ranním slunci se mu zablýskala bílá křídla zaprášená perletovým pudrem.

Na každém z nich bylo červánkové znamínko.

**Tschechische
Gemeinde in der
Erzdiözese Wien**

**Česká
duchovní služba
oblast Vídeň**

Poštovní adresa: 1030 Wien, Hagenmüllergasse 31
Tel.: +43 (0664) 406 55 41
www.sweb.cz/farnost.viden

Fax: +43 (01) 711 84 112
www.rozhledy.at

POŘAD PRAVIDELNÝCH BOHOSLUŽEB:

CHRÁM Panny Marie na Nábřeží, Salvatorgasse 12, Wien 1:

mše svatá každou neděli a svátek v **08:30** hodin.

KOSTEL Nejsvětějšího Vykupitele, Rennweg 63, Wien 3:

mše svatá každou neděli a svátek v **10:00** hodin.

KOSTEL Don Bosco, Hagenmüllergasse 31, Wien 3, SALESIANUM:

mládežnická mše svatá druhou neděli v měsíci v **11:00** hodin.

KAPLE Panny Marie Pomocnice, St.-Veit-Gasse 25, Wien 13:

mše svatá třetí sobotu v měsíci v **18:00** hodin.

KALENDÁŘ AKCÍ

Do 28. 06. Schulmesse in der Tschechischen Kirche, 1030 Wien 3, Rennweg 63

ERSTKOMMUNION in der Tschechischen Gemeinde der Erzdiözese Wien

Jedes **Kind ab der 2. Klasse Volksschule**, das am röm.-kath. Religionsunterricht teilnimmt und getauft ist, ist herzlich eingeladen, bei uns die heilige Erstkommunion (in der 3. Klasse VS) zu empfangen. Jeder Katholik/in gehört in ihre **Wohnpfarre**. Wenn wir ihre **Personalpfarre** (= Katholische Tschechische Gemeinde in Wien) sind, freuen wir uns, wenn Ihr Kind an der Vorbereitung bei uns teilnimmt. Sind wir **nicht Ihre Pfarre**, Sie wünschen aber, dass Ihr Kind die Erstkommunion bei uns erlebt, heißen wir Sie gerne bei uns willkommen. Dazu benötigen wir aber das **Einverständnis Ihrer Wohnpfarre** (schriftlich). Sind wir Ihre Personalpfarre, Sie wünschen aber, dass Ihr Kind an der Vorbereitung in einer **anderen Pfarre** teilnimmt, geben Sie uns das bitte bekannt.

Das Fest der Erstkommunion Ihres Kindes ist nicht nur ein Anliegen unserer katholischen Gemeinde, es soll auch ein Fest für Ihr Kinder und Ihre Familie werden. Die Vorbereitung kann aber nicht von unserer Pfarre allein getragen werden. Daher zählen wir auf Ihre Zusammenarbeit mit uns.

Religionslehrerin: Dipl. Päd. Miriam Carmignato

Pastoralassistentin: Frau Paula Carmignato, SMDB

Gemeinde- und Liturgieleiter: P. Dr. Jan Horák, SDB

PŘIPRAVUJEME

30. 06. – 07. 07. 2007 Zážitková rekreace pro děti 8-12 let nedaleko Semmering

07. 07. – 14. 07. 2007 Junior Camps pro mládež 12-18 let nedaleko Semmering

22. 07. – 29. 07. 2007 Po stopách letních táborů – Děkovná mše svatá v sobotu 28. 07., San Martino in Casies (Itálie)

Schuljahr 2007/08

Di 04. 09., 09:00 Schulmesse für Volksschule, Wien – Komenskyschule

Do 06. 09., 09:00 Messe: Sekundarschule und Gymnasium, Wien – Komenskyschule

Sa 15. 09., 18:00 Vorabendmesse, Don Bosco Haus

So 30. 09., 10:15 Sonntag der Völker, Wien – Stephansdom

Don Bosco Haus, Wien, St. Veit-Gasse 25, Tel.: 01-878 39

Zastávka podzemní dráhy U 4 „Unter-Sankt-Veit“, potom pěšky asi 6 minut ulicí Sankt-Veit-Gasse. / Station U-Bahn 4 „Unter-Sankt-Veit“, dann zu Fuß etwa 6 Minuten die Sankt-Veit-Gasse hinauf.

Naše pravidelná setkání každou třetí neděli v měsíci:

16:00 – Program pro děti a mládež, 18:00 – Mše svatá, 19:00 – U kulatého stolu.

Fotografie z velikonočních svátků 2007 najdete na adrese <http://duchovni-sluzba.magix.net>

Lange Nacht der Kirchen im Internet unter <http://www.donboscoclub.at/page1.html>

Impressum

KULTURNÍ KLUB. Informační časopis Čechů a Slováků v Rakousku
Majitel: Kulturní klub Čechů a Slováků v Rakousku
Vydavatel: Kulturní klub Čechů a Slováků v Rakousku (ing. Helena Basler),
Schlüsselgasse 18, 1080 Wien
Sazba: KLP – Koniasch Latin Press, Praha
Tisk: Tiskárna Sládek, Znojmo

KULTURNÍ KLUB. Informationszeitschrift der Tschechen und Slowaken
in Österreich

Medieninhaber: Kulturklub der Tschechen und Slowaken in Österreich
Herausgeber: Kulturklub der Tschechen und Slowaken in Österreich
(Ing. Helena Basler), Schlüsselgasse 18, 1080 Wien
Verlagsort: 1080 Wien
Hersteller und Herstellungsort: KLP – Koniasch Latin Press, Praha &
Tiskárna Sládek, Znojmo, Tschechische Republik
Gefördert aus Mitteln der Volksgruppenförderung

Redakce: Schlüsselgasse 18, 1080 Wien,
mobil (od 10:00): 0043-0-664 97 33 764, fax: 0043-1-79 88 454
e-mail: info@kulturklub.at, www.kulturklub.at

Vedoucí redaktorka: Ing. Helena Basler

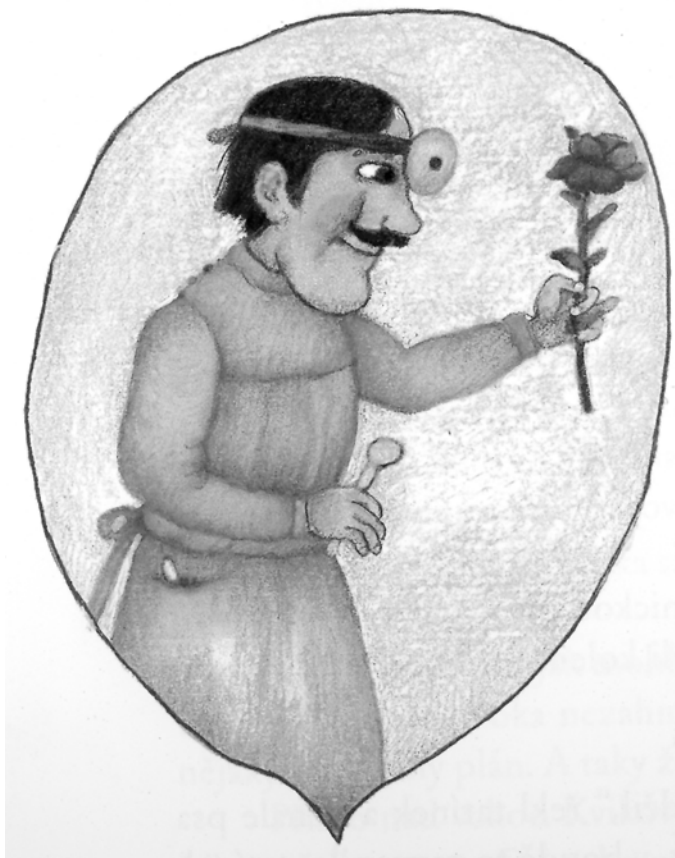
Zástupkyně vedoucí redaktorky: Mag. Dr. Marie Brandeis

Redakce: Mag. Pavlína Böhmová (překladatelka)
Anna Křivanová (asistentka)

Technická redakce: František Písařík

Redakční kruh: Dipl. Ing. Alexej Bálek, Jan Brabenec, Dr. Martin Franc,
Dr. Karel Helmich, P. Dr. Jan Horák, Ludvík Kavín, Dr. Jan Kahuda,
manželé Kalinovi, Jindřich Lion, Dr. Michael Lion, Dr. Marta Marková,
Petr Pastrňák, Mag. P. J. N. Popov, Andrea Ozábalová,
Dr. Květa Ozábalová, Mgr. Helena Stejskalová, Nela Štěrbová,
Dagmar Vaněčková, Mgr. Tomáš Vaněk, Marie Woodhams,
ing. Jiří Zajíček, Peter Žaloudek

Fotografové: Richard Basler, Vladimír Čevela, Kurt Mattola, Eva Zemanová
Distribuce – Rakousko: Nela Štěrbová, Libuše Foltinová

Dáša jedla cukroví

*Dáša jedla cukroví, zkazila si chrup,
měla úsměv medový, teď jí chybí zub.
Budoucnost má nejistou, nemůže se vdát,
radila se s dentistou, zda můstek může dát.
Dentista byl elegant, sklonil k Dáše trup,
můstek byl jí skvěle dán, zas má krásný chrup.
Pak jí řekl: „Miláčku, já k vám láskou vzplál,
vypnu jenom vrtačku a pak bych si vás vzal.“
Jezte, slečny, cukroví, nešetřete chrup,
denně bonbón větrový na váš přední zub.
Mezírka se přemostí, čeho se tu bát,
s dentistou a s radostí pak můžete se vdát.*